

Giới thiệu Ngàn Năm Chờ Đợi 2

Cô là một người lạnh lùng, lãnh khốc, không quan tâm đến mọi thứ xung quanh và cuộc hôn nhân dài lâu cùng chồng mình - Ngô Trác Thăng.

Cô tỏ ra rất ghét anh! Rất hận anh! Rất muốn giết chết anh!

Tất cả tại vì anh mà cô sống như vậy, cô đã quên mọi truyện hay rồi mà?

Bởi vì anh giống với anh ấy ... Hạ Quân Nguyệt.

... Nhưng không biết từ đâu đó từng ngày, từng phút giây trôi qua cô lại không thể không quan tâm đến anh.

Đây câu chuyện ngôn tình ngược rồi cuộc là sao? Anh đã làm tan tảng băng lạnh của cô rồi sao ?!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm Chờ Đợi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tôi Ghét Anh !

Hạ Như Song đang yên vị nằm trên giường ngủ. Nhưng đâu ai biết, cô đang sốt cao, nhưng vẫn giữ vẻ điềm đạm, không bộc lộ ra ngoài.

Cửa phòng mở ra, Ngô Trác Thăng bước vào, trên tay cầm li nước ấm và thuốc hạ sốt trên tay. Đi đến đỡ Hạ Như Song ngồi dậy.

"Em sốt sao không nói tôi?" - Ngô Trác Thăng nói. Đỡ Hạ Như Song ngồi dậy, đưa li nước ấm vào tay cô.

"Không cần anh quan tâm" - Hạ Như Song buông câu lạnh lùng.

Ngô Trác Thăng chỉ biết thở dài, quay sang lấy thuốc rồi đưa thuốc cho cô.

Uống thuốc xong, anh đỡ cô nằm xuống. Mặc dù muốn cự tuyệt với anh, nhưng động tác nhẹ nhàng chăm sóc của Ngô Trác Thăng với cô, làm cô không thể cự tuyệt được.

Đắp mền ngay ngắn, anh chỉnh điều hòa trong phòng vừa phải. Xong bước ra ngoài, đóng nhẹ cửa lại.

Ngô Trác Thăng vừa bước ra ngoài, cô đã mở mắt và miệng lầm bầm:

"Giả tạo, giả nhân giả nghĩa anh cũng chỉ vì công ty thôi"

* *

Ngô Trác Thăng quay về thư phòng làm việc, vì đây là nơi yên tĩnh nên anh rất thích. Không ồn ào, không ai làm phiền mình.

Ngồi nhìn vào laptop, anh nhớ đến Hạ Như Song, cô đang sốt cao vậy mà lại không nói cho ai biết. Kể cả anh, chồng hợp pháp của cô! Nhưng cũng chỉ là công ty.

Hạ Như Song và Ngô Trác Thăng lấy nhau đến giờ là do ông nội của cả hai đã lập sẵn hôn ước. Mục đích là cho hai nhà thêm thân, thêm nữa là về công ty của hai nhà.

Hạ Như Song là người không quan tâm, cưới nhau đã năm tháng mà cô và anh rất ít nói chuyện.

Anh là giám đốc, cô là thư ký, nên cả hai luôn đi bên nhau. Nhưng cô luôn lạnh lùng, bên anh trừ khi nói về công việc mới mở miệng.

Còn không thì không hé một lời. Như hôm nay, cô bị sốt mà không nói một tiếng gì cho anh biết, trong khi đó anh và cô là vợ chồng.

Nghĩ đến Hạ Như Song, Ngô Trác Thăng vội đứng dậy về phòng xem cô ra sao. Cô là người ít nói, có chết cũng không cầu xin ai. Điều này anh đã nhận ra khi ở cùng.

Cô trở nên như vậy là do cuộc hôn nhân này, đáng ra cô lúc này vui chơi, vì cô thích thế. Nhưng lại bị ông nội ép kết hôn, cô là người có suy nghĩ, biết rõ về công ty nên đồng ý, dù sao làm ông vui là được.

Từ khi cưới, Hạ Như Song về ở cùng Ngô Trác Thăng, cô đã có tính trước. Không biết anh ngủ ở đâu, nhưng mỗi người một phòng.

Cô thoải mái quậy phá. Dù cô chỉ mới 20 tuổi, còn anh đã 24 tuổi rồi. Anh là người luôn công việc, còn cô lại là người có tâm hồn như con nít.

Muốn được vui chơi hơn công việc, nhưng khi cô tập trung vào công việc, lại nổi trội hơn ai hết. Kể cả anh cũng phải nể nang mấy phần.

Về phòng, anh lấy chiếc khăn bông đã nhúng nước ấm được anh vắt khô, xếp lại gọn gàng rồi đặt lên trán cô. Hạ Như Song này, sốt cao như vậy vẫn không hé một lời nói với anh, chán ghét anh vậy sao?

Cảm nhận Ngô Trác Thăng bên cạnh, Hạ Như Song mở mắt ra, ngồi dậy. Thấy vậy Ngô Trác Thăng vội giúp cô, nhưng lại bị cô đẩy tay ra.

”Đừng đụng vào tôi”- Hạ Như Song nói, đồng thời quăng chiếc khăn bông của anh đập cho xuống sàn.

”Em đang sốt đấy”- Ngô Trác Thăng lên tiếng.

”Mặc kệ tôi, không liên quan gì đến anh”- Hạ Như Song quay sang nói, do đang sốt.

Hai má của cô ửng hồng, lời nói lại không chắc chắn.

”Chán ghét tôi vậy sao? Đến nỗi tôi chăm sóc cho em cũng không được sao?”

Hạ Như Song quay sang chỗ khác, trả lời:

”Phải, tôi rất chán ghét anh, phiền anh đi ra khỏi phòng”

Ngô Trác Thăng thờ dài, mình bị ghét rồi. Đứng dậy, anh bước ra ngoài, trước khi đi anh nói:

”Anh sẽ kêu quản gia lên chăm sóc em”- Xong bước đi.

Cô dần mệt, nằm xuống nhắm mắt lại. Nước mắt bỗng rơi xuống, cô đưa tay bịt miệng lại để không phát ra tiếng.

Ngô Trác Thăng, anh biết mỗi lần tôi nhìn anh, tôi đều muốn giết chết anh không?

Tại sao chứ?

Tại sao anh lại giống anh ấy chứ.

Tại sao?

Anh là tên khốn !!!?

Tôi đã cố quên rồi mà?

Ngô Trác Thăng anh khốn nạn lắm, tại sao tôi lại kết hôn với anh?

Hạ Như Song tôi quá ngốc mà, lại đi kết hôn với anh.

Người có gương mặt giống...

Hạ Quân Nguyệt chứ?

(@Song: Cho lão công lên sàn bộ này)

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm Chờ Đợi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Quan Tâm

Sáng hôm sau.

Ngô Trác Thăng cả đêm ở bên phòng làm việc. Không nghỉ ngơi hay ngủ vì lo cho cô. Cả đêm anh nhẹ nhàng vào phòng xem cô như thế nào.

Sợ cô sốt cao hay gì đó, vì cô bị gì cũng không hé nửa lời nên anh phải thập thò lén lút sợ cô tỉnh giấc lại tức giận nữa.

Buổi sáng, Ngô Trác Thăng mệt mỏi, nhưng vẫn đi qua phòng xem cô thế nào. Mở cửa phòng ra, thấy Hạ Như Song còn ngủ yên trên giường.

Ngô Trác Thăng bỗng mỉm cười, đi lại kéo mền lên đắp cho cô. Dù sao cô đang bệnh, thời thì cho cô nghỉ ngơi vậy.

Quay người, Ngô Trác Thăng bước ra ngoài. Đóng nhẹ cửa lại rồi về phòng mình thay đồ rồi chuẩn bị đi làm.

Cửa vừa đóng, Hạ Như Song mở mắt ra, thật ra cô dậy từ lâu rồi. Nhưng do đầu hơi đau nên cô nằm nghỉ, cái nghe tiếng mở cửa nên vội nhắm mắt lại.

Xem Ngô Trác Thăng có đánh thức cô không. Ai ngờ anh lại vào đắp mền cho cô, rồi lại ra ngoài. Đây là cách quan tâm từ chồng sao? Lấy gì để Hạ Như Song cô tin đây.

Ngô Trác Thăng không đánh thức cô dậy đi làm thì thôi vậy, cô cũng đang lười biếng. Thôi thì hôm nay cô ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe vậy, dù sao cô cũng muốn thoải mái chút.

Ngô Trác Thăng xuống nhà ăn sáng, nhìn bữa sáng lại nhớ đến Hạ Như Song đang ngủ, sợ cô đói nên quay sang dọn đồ giúp việc:

"Lúc nào Song Nhi cô ấy dậy, chị mang sữa và đồ ăn thêm thuốc lên cho cô ấy"

Người giúp việc gật đầu, làm giúp việc từ lúc cả hai kết hôn. Giúp việc như cô đây thấy Hạ Như Song rất lạnh lùng với Ngô Trác Thăng.

Tuy rằng Ngô Trác Thăng luôn quan tâm chăm sóc Hạ Như Song nhưng Hạ Như Song đều làm ngơ, coi như không khí. Giúp việc như cô không hiểu? Tại sao thiếu phu nhân có người chồng tốt vậy là đi lạnh nhạt, làm ngơ chứ?

Ăn xong, Ngô Trác Thăng đứng dậy, đi làm. Hôm nay cho cô nghỉ ngơi thoải mái vậy, dù gì công việc cũng quá sức cô, một mình anh có thể làm được mà. Nên để cô nghỉ ngơi tốt hơn.

Ngô Trác Thăng vừa đi, Hạ Như Song bước xuống. Giúp việc bất ngờ khi thấy cô. Cô đang mặc bộ đồ ngủ màu hồng, có những chú gấu. Tuy đã 20 nhưng cô lại có sở thích mê mấy cái trẻ con này, nên ở nhà cô rất hồn nhiên, ra ngoài thì lại như hổ báo.

"Thiếu phu nhân, phu nhân muốn ăn sáng không ạ?" - Giúp việc cúi đầu hỏi.

"À..chị dọn ra đi, tôi ăn"- Hạ Như Song trả lời. Đi lại bàn ăn khế cau mày, nhìn phần ăn chưa dọn kia.

Ngô Trác Thăng ăn rất ít. Phần ăn của anh gần như còn nguyên, li sữa cũng không uống nhiều. Ngô Trác Thăng bận đến mức không có thời gian ăn uống đầy đủ sao?

Ngồi xuống, giúp việc dọn đồ ăn ra, cô chậm rãi ăn. Nhưng trong đầu lại nghĩ đến Ngô Trác Thăng bỏ bữa sáng, mày sao vậy Song Nhi? Sao lại nghĩ đến anh ta?

Hôn nhân này mày nên nhớ không có tình yêu chỉ có tiền thôi. Mắc mớ gì mày phải quan tâm anh ta chứ? Không phải mày ghét anh ta lắm sao?

(@Song: Bộ này cho nữ 9 lạnh lùng nữ cường bù cho bộ bạch thỏ bị ăn híp)

Ngồi suy nghĩ, ăn được chút thức ăn, xong lấy li sữa bên cạnh uống. Xong, quay sang nhìn giúp việc:

"Chị nấu bữa trưa đi, tôi mang đến cho Trác Thăng "- Cuối cùng cô lại không đánh bại được suy nghĩ và sự muốn quan tâm với Ngô Trác Thăng mà.

Gần đến trưa, cô thay đồ. Trang điểm nhẹ một chút xong mang đồ ăn trưa đến công ty cho Ngô Trác Thăng.

Vào phòng cô đặt bình giữ nhiệt xuống. Quay sang nhìn Ngô Trác Thăng đang tập trung làm việc mà không hề biết sự có mặt của cô.

"Ăn trưa đi"- Hạ Như Song nói lạnh lùng.

Giọng nói của Hạ Như Song làm Ngô Trác Thăng hoàn hồn, cô đến đây làm gì? Không phải đang nghỉ ngơi ở nhà sao?

Đưa mắt nhìn bình giữ nhiệt trên bàn, cô mang đến sao? Cuối cùng cô cũng quan tâm với anh rồi.

"Song Nhi, cảm ơn em"- Ngô Trác Thăng đứng dậy đi đến mỉm cười nói. Sự quan tâm này làm anh thật thấy ấm áp nha.

"Đừng suy nghĩ gì, ăn đi, tôi về nhà đây"- Hạ Như Song lạnh lùng nói, định rời khỏi lại bị Ngô Trác Thăng lại:

"Ồ lại ăn trưa cùng anh được không?"

Hạ Như Song không nói gì, chịu ngồi xuống bên cạnh Ngô Trác Thăng. Ngô Trác Thăng vui thầm trong lòng, lần đầu cô chịu ngồi cùng hắn mà.

"Cuối cùng em cũng quan tâm anh được một chút"- Ngô Trác Thăng nói.

"Đừng hiểu lầm, chỉ là tôi cảm ơn anh chăm sóc tôi đêm qua thôi"- Hạ Như Song nói lạnh lùng không suy nghĩ, đêm qua cô biết rõ anh quan tâm cô cả đêm.

(@Song: -.- nói điều quan tâm người ta mà làm bộ làm tịch

@Song Nhi: ê bà kia không hề có nha ==)

Đi qua đi lại coi cô có sốt không. Cô biết hết nhưng không cự tuyệt, im lặng cho anh chăm sóc.

Nghe cô nói, anh bật cười. Cô chỉ được cái miệng nhưng gương mặt lại không che giấu được mà. Rõ ràng quan tâm anh lại che giấu chứ. Hết nói luôn mà.

”Em đúng là...”- Ngô Trác Thăng chỉ biết lắc đầu, người con gái này lúc nào mới hết lạnh với anh đây?

Lúc nào mới ấm áp như bao cô gái khác đây?

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm Chờ Đợi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Sợ Sấm

Hạ Như Song cùng Ngô Trác Thăng ăn trưa cùng. Ăn trưa xong cô cầm bình giữ nhiệt về. Trước khi về, mua cho anh một nướp ép cam và bắt anh uống hết.

Nhìn nước ép cam trên bàn, Ngô Trác Thăng bỗng bật cười. Cuối cùng Ngô Trác Thăng này cũng làm tan chảy được lớp băng mỏng bên ngoài của Hạ Như Song rồi sao?

Ngô Trác Thăng này phải chinh phục được Hạ Như Song, vì cô là cô gái lạnh lùng anh chưa từng gặp bao giờ, bây giờ lại là vợ chồng, công nhận nhân duyên đúng là do trời định mà.

Về nhà, Hạ Như Song thấy mệt, thay đồ ra rồi lười biếng ngã xuống giường, trước khi ngủ, cô nhắn tin cho Ngô Trác Thăng một dòng tin nhắn cụt lủn.

”Nhớ về nhà ăn tối, cấm bỏ bữa”- Xong để điện thoại sang một bên, tìm thuốc đau đầu uống.

Uống xong cô dần chìm vào giấc ngủ. Cô hay đau đầu nên thuốc đau đầu dần là bạn của cô rồi.

Nhận dòng tin nhắn, Ngô Trác Thăng chỉ biết cười.

Trả lời lại ngay :

”Rõ tuân lệnh vợ” - Nhưng xong lại xóa đi, không trả lời. Vì anh sợ cô càng chán ghét anh.

Tối giờ tan ca. Thấy trời mưa to, định về nhà với cô. Nhưng lại nhận dòng tin nhắn:

”Trời mưa to, đừng về nhà, đợi tạnh mưa rồi về, không gặp tai nạn” - Đó là dòng tin nhắn của cô, không đầu không đuôi nhắn cho anh.

Anh chỉ biết cười rồi quay lại phòng làm việc. Đến 9h tối, trời tạnh mưa. Ngô Trác Thăng vội lấy xe về nhà.

Về đến biệt thự, trời lại đổ mưa. Mưa to hơn lúc đầu. Nhìn thấy Ngô Trác Thăng hơi ướt, giúp việc vội bảo anh đi tắm, thấy áo mình cũng hơi ướt nên anh về phòng tắm.

Tắm xong, Ngô Trác Thăng hỏi cô đâu, giúp việc bảo cô đang ngủ. Anh cau mày rồi nói chuẩn bị đồ ăn tối anh đưa lên cho cô.

Giúp việc nghe vậy vội đi chuẩn bị. Còn anh đứng đó cau mày, Hạ Như Song em thật tình mà, bảo anh đừng bỏ bữa trưa và tối em lại là người bỏ trước là sao?

Giúp việc đưa đồ ăn cho Ngô Trác Thăng, anh bưng khay đồ ăn lên phòng cô.

Vào phòng, trong phòng không bật đèn, Ngô Trác Thăng cau mày, tìm công tắc mở đèn lên. Đi lại phía giường đặt khay thức ăn xuống.

Sao mà cô chùng mền kín mít vậy nè?

Sao vậy nhỉ?

Ngồi xuống giường, Ngô Trác Thăng nhẹ nhàng kéo mền ra:

”Song Nhi,em sao vậy?”- Ngô Trác Thăng vừa nói vừa kéo mền ra.

Bỗng vên ngoài,sét lớn hơn. Tiếng gió mạnh và tiếng sét làm Hạ Như Song hét lên:

”Đừng kéo ra” - Xong cô quấn mền lại thật chặt,trón trong mền run cầm cập.

Ngô Trác Thăng quay sang nhìn cửa sổ chưa đóng,cô sợ sấm sét sao?

(@Song: ôi trời)

Đứng dậy, Ngô Trác Thăng đi về phía cửa sổ đóng lại,như vậy tiếng sấm sét nhỏ hơn. Rồi đi lại phía giường kéo nhẹ mền ra,nhưng cô cứ kéo mền lại không chịu buông.

”Đừng kéo ra”- Giọng Hạ Như Song run run nói.

Ngô Trác Thăng thờ dài,vẫn kéo mền ra khỏi cô. Xong,kéo mền ra khỏi cô xong,ôm cô vào lòng. Cả người cô toàn mồ hôi do trùm mền kín mít đây mà,có lẽ cô đã lấy mền quấn chặt lúc nhắn tin cho anh mà.

Vuốt ve nhẹ nhàng, Ngô Trác Thăng hôn nhẹ lên tóc cô:

”Sợ sao không nói hả?” - Thật tình,có lẽ lúc này cô thấy trời mưa nên không muốn anh về nhà sớm vì sợ anh thấy bộ dạng run rẩy của cô mà.

Đồ cứng đầu,sợ đến vậy mà không chịu hé lời mà!

Thà cứng miệng chứ không nói,đúng là chỉ có cô thôi!

Hazzz ... hạ Như Song em quá cứng đầu.

Sấm sét bên ngoài lại nổi dậy,làm Hạ Như Song sợ vùi đầu vào ngực Ngô Trác Thăng :

”Trác Thăng...sợ...”- Giọng cô run run nói.

Ngô Trác Thăng ôm chặt cô hơn,đây là lần đầu anh ôm cô từ lúc kết hôn đến giờ,vì cô luôn cự tuyệt với anh.

”Không sao,có anh đây,ngoa!”- Ngô Trác Thăng trấn an cô.

Hạ Như Song sợ đến phát run,vùi đầu vào lòng Ngô Trác Thăng. Bên anh cô cảm thấy đỡ sợ hơn. Cô rất sợ sấm sét,vì lúc nhỏ ba mẹ cô luôn cãi nhau. Không quan tâm đến cô,mỗi lần trời mưa,sấm sét bên ngoài luôn làm cô sợ.

Thêm nữa ba mẹ bên cạnh cãi nhau,làm cô sợ chỉ biết trốn trong tủ đồ. Đến khi ba mẹ li hôn,ông nội thấy ba mẹ vô tâm với cô,nếu một trong hai nuôi nấng cô sẽ làm cô không tốt.

Nên ông quyết định nuôi nấng cô đến giờ. Mỗi khi trời mưa ông đều bên cô,nhưng bây giờ ông đã cùng ông nội Ngô Trác Thăng đi du lịch vòng quanh thế giới rồi. Chỉ còn Ngô Trác Thăng bên cô.

Cảm thấy cô trong lòng không ngừng run rẩy, Ngô Trác Thăng ôm chặt cô hơn.

”Nga không sợ,có anh ở đây rồi “ Ngô Trác Thăng nhẹ giọng nói.

Hạ Như Song cố gắng bình tĩnh lại,cũng buông lỏng tay nắm chặt áo anh hơn.

Qua ba mươi phút,mưa cũng dần tạnh. Không nghe tiếng sét nữa,cô dần buông lỏng rồi khỏi Ngô Trác Thăng . Người cô cũng gần như ướt vì mồ hôi rồi. Thấy bé con trong lòng hết sợ.

Ngô Trác Thăng cúi đầu xuống hỏi:

”Hết sợ chưa?”

Hạ Như Song coi như chưa nghe thấy,xuống giường bước vào phòng tắm. Cả người cô như ướt vì mồ hôi rồi,cần phải tắm thôi!

Nhìn cô , Ngô Trác Thăng chỉ biết thờ dài,sao cô luôn cự tuyệt anh chứ? Anh làm gì sai sao? Không có nha?

Từ lúc kết hôn đến giờ anh chưa từng đối xử không tốt với cô?

Luôn quan tâm cô như vợ mình mà?

Tại sao chứ?

(@Song: lại đến thăm hỏi vì sao)

Hạ Như Song tắm xong bước ra, trên người mặc bộ đồ ngủ kitty màu hồng dễ thương, Ngô Trác Thăng đang hút thuốc, nghe tiếng mở cửa quay đầu lại nhìn.

Nhìn cô thật đẹp nha, đáng yêu như thiếu nữ 17 vậy, không giống như mọi ngày vẻ ngoài lạnh lùng thường ngày nha.

”Nhìn gì? Anh không ngủ sao?”- Cô vừa lau tóc vừa nói.

”À à...em chưa ăn cơm phải không?”- Ngô Trác Thăng hoàn hồn, vẻ đẹp hồi nãy của cô làm anh ngất ngây à.

”Ừm..anh cũng chưa ăn phải không? Vậy ăn cùng được chứ?”- Cô bỏ chiếc khăn xuống tìm mấy sậy tóc nói.

”Được, em sậy tóc cho khô đi. Anh đi hâm thức ăn lại cho nóng đây”- Ngô Trác Thăng nghe vậy vội xuống bếp hâm thức ăn lại.

Ngô Trác Thăng chỉ biết cười, sậy khô tóc rồi xuống bếp ăn cơm tối cùng anh. Bữa cơm của cả hai được gọi gần như vui vẻ.

Sau này anh phải làm tan chảy tảng băng lạnh của em

Hạ Như Song ạ !!!

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm Chờ Đợi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ly Mạn Mạn

Ăn tối xong,

Ngô Trác Thăng bảo Hạ Như Song về phòng ngủ đi. Để anh dọn là được, nhưng cái bản tính sinh ra của cô là cứng đầu. Cứng đến mức không thể tả được.

Hạ Như Song ở lại bếp, dọn dẹp rửa chén xong quay về phòng ngủ mà không thèm đếm xỉa Ngô Trác Thăng. Ngô Trác Thăng cười khổ, vợ anh sao mà lạnh như băng giá vậy?

Hazz sao anh khổ vậy .

Xong, Hạ Như Song về phòng ngã người xuống giường ngủ aaa cô mệt lắm rồi. Muốn ngủ thật sâu à.

Chưa đầy mười phút sau, cô đã ngủ như heo trên giường, Ngô Trác Thăng biết rõ cô ngủ rất xấu. Chuyên gia là đá mềm à. Nên anh phải rón rén vào đắp chăn cho cô. Lúc này còn lạnh nhưng bây giờ đã ấm áp rồi.

Ngô Trác Thăng biết rõ mình không làm gì sai cả. Vậy tại sao cô lại lạnh nhạt với anh? Trong khi đó lòng cô lại có một sự ấm áp chứ? Tâm tư của cô anh hoàn toàn nhìn ra, nhưng còn sự lạnh nhạt chán ghét anh, anh lại nhìn không ra.

Rốt cuộc là sao?

Nhìn cô đang yên giấc, Ngô Trác Thăng kéo mền lên đắp cho cô. Xinh cúi xuống hôn nhẹ lên tóc cô.

”Song Nhi rốt cuộc anh làm gì sai với em sao?” - Ngô Trác Thăng nói

nhỏ.

Sáng hôm sau.

Hạ Như Song thức dậy, thấy đã có thức ăn sáng bên cạnh. Còn có một tờ giấy:

”Em ăn sáng rồi đi đâu đi thời gian này em không cần đi làm đâu. Hãy làm gì em thích đi công việc để anh lo”

Cầm tờ giấy, Hạ Như Song bỗng nở nụ cười. Là anh nói nha, vậy tôi đi chơi vậy.

Vệ sinh cá nhân xong,cô bước ra ăn sáng ngon lành. Nhớ đến Ngô Trác Thăng ăn chưa? Cô ăn nhanh rồi xuống nhà hỏi giúp việc.

Thấy cô xuống,giúp việc tưởng cô muốn ăn thêm gì vội hỏi:

”Phu nhân muốn thêm gì nữa hả?”

”Không, Trác Thăng anh ta ăn sáng chưa?” - Hạ Như Song hỏi.

”Dạ rồi ạ,ông chủ dặn phu nhân nhớ ăn hết bữa sáng”- Phu nhân chịu quan tâm ông chủ rồi sao? Tốt quá,như vậy làm ông chủ vui hơn rồi.

”Ừm”- Nói xong cô quay về phòng,hôm trước cô phát hiện trong tủ của Ngô Trác Thăng có thuốc đau bao tử,do anh không ăn uống đầy đủ đầy mà.

Anh có mệnh hệ gì cô là người chết chắc với ông nội đầu tiên.

(@Song: thương thay ... Haha)

Ở công ty, Ngô Trác Thăng cảm thấy mệt mỏi. Công việc ngày càng nhiều,một mình anh thật không thể giải quyết nổi.

Nhưng đành thôi,như vậy cô mới rảnh rỗi thoải mái được. Anh chịu được rồi. Cô vui là anh vui rồi.

”Giám đốc của tôi à,anh đã làm việc hơi quá sức đấy,ngủ chút đi”- Ám Dạ Thần nói, Ngô Trác Thăng cứ lo làm việc không chịu nghỉ ngơi làm người bạn như lo chết mà. Có phải mình đồng da sắt đâu mà...

”Thần tớ không sao”- Ngô Trác Thăng gượng trả lời.

”Hazz thua cậu,tại sao cô vợ của cậu lại vô tâm vậy chứ? An nhàn ở nhà,còn chồng thì lại cực khổ làm việc với mớ tài liệu chất đống kia”- Ám Dạ Thần thờ dài nói.

”Không sao,để cô ấy thoải mái đi. Hướng chi cô ấy cũng không thích mấy việc này mà” - Ngô Trác Thăng nói vừa xoa huyết thái dương.

Ám Dạ Thần chỉ biết im lặng,đồ ngốc sao cậu lại lo cho Hạ Như Song vậy chứ? Cô ta đâu yêu cậu?

Không lẽ..cậu yêu Hạ Như Song sao Ngô Trác Thăng ?

Ám Dạ Thần im lặng,xong đặt mấy viên thuốc và li nước xuống bàn,bảo Ngô Trác Thăng uống rồi ra ngoài.

Nhìn mấy viên thuốc, Ngô Trác Thăng cầm lên uống. Anh ghét mùi thuốc,nhưng không uống thì không thể làm việc được.

Hạ Như Song ở nhà,lo cho Ngô Trác Thăng . Không hiểu nổi sao cô lại lo cho anh,mặc dù cô rất hận ghi nhìn mặt anh. Gương mặt giống Hạ Quân Nguyệt đó,cô ghét!!

Nhưng Ngô Trác Thăng là Ngô Trác Thăng ,Hạ Quân Nguyệt là Hạ Quân Nguyệt mà. Cô có quá không? Hạ Quân Nguyệt bỏ rơi cô đi theo người con gái khác,còn Ngô Trác Thăng luôn bên sóc dịu dàng với cô,nhưng cô lại luôn lạnh nhạt.

Cô thấy mình ngược đời,đọc mấy bộ tiểu thuyết,cô nhận ra đa số nữ chính luôn là người bị nam chính lạnh nhạt. Còn cô lại là người lạnh nhạt với anh. Cô khác người nhỉ?

Chắc lấy cô ra làm một bộ tiểu thuyết được đấy,nhưng nó...không có hồi kết thôi.

Ngồi suy nghĩ,điện thoại cô reo lên. Là tin nhắn của Ly Mạn Mạn,bạn thân của cô.

”Song Nhi,tớ nhớ cậu quá. Tớ về nước rồi,đêm nay hai mình đi bar Cầm Đỗ uống rượu trò chuyện đi”

Đọc dòng tin nhắn, Hạ Như Song nở nụ cười. Ly Mạn Mạn chịu về Trung Hoa này sau khi chạy trốn tên Lê Ngọc Khánh kia sao?

(@Song: fb nam phụ Lê Ngọc Khánh ngoiạf đời là Khánh Kelvin nhá

Đến chiều gần 6h cô ra khỏi biệt thự. Trước khi đi cô dặn giúp việc,nếu anh có về nói cô ở bar Cầm Đỗ cùng bạn. Nhớ nhắc anh ăn cơm tối rồi đi.

Ở công ty,anh nhìn đồng hồ. 6h rồi thôi về nhà vậy,công việc hôm nay tới đây thôi. Anh cảm thấy hơi mệt. Trước khi về,anh cầm điện thoại gọi Ám Dạ Thần :

”Thần,cậu giúp tớ một số tài liệu nhé,tớ hơi mệt về nhà đây”

”Ừ,ngủ ngơi đi” - Ám Dạ Thần đầu dây bên kia nói.

”Cảm ơn cậu”- Ngô Trác Thăng trả lời xong cúp máy. Về nhà và nên nghỉ ngơi một chút thôi.

Biệt thự.

Về nhà,việc đầu tiên anh làm là hỏi Hạ Như Song đâu?

Giúp việc nghe anh hỏi,vội nói cô đang ở bar Cầm Đỗ cùng bạn theo lời cô dặn.

Ngô Trác Thăng nghe xong không nói gì,về phòng. Giúp việc thấy vậy vội hỏi có cần mang đồ ăn tối lên không? Ngô Trác Thăng suy nghĩ một lát rồi gật đầu,về phòng.

Bar Cầm Đỗ.

”Song Song Nhi,tớ ở đây?”- Ly Mạn Mạn vẫy tay nói.

Nghe tiếng,cô quay đầu lại,đi lại chỗ Ly Mạn Mạn ngồi.

”Sao rồi? Ngọn gió gì đưa Mạn Nhi của chúng ta về Trung Hoa thế này?”- Cô vừa ngồi xuống đã trê chọc.

”Hừ! Tớ nhớ cậu nên về không được hả?”- Ly Mạn Mạn bĩu môi nói.

”À được được. Sao cãi nhau với Lê Ngọc Khánh rồi phải không?”- Hạ Như Song nói.

”Ừ. Bị cậu đoán trúng rồi,cãi nhau nên tớ về đây. Nhân tiện thăm cậu và xem người chồng cậu ra sao,nè nói đi anh ta thế nào?”- Ly Mạn Mạn ranh mãnh nói.

”Rất tốt với mình”- Hạ Như Song trả lời không suy nghĩ,cô nói đúng mà.

Đùng ngạc nhiên.

Vì anh rất tốt với cô,nên cô nói thật thôi. Cô không phải là người nói bậy bạ hay gì. Sự thật sao cô nói vậy.

”Ai da,hạnh phúc rồi. À mà thôi bỏ mấy tên đàn ông qua đi,đêm nay hai ta uống cho say để quên mọi thứ đi”- Ly Mạn Mạn nói, Hạ Như Song Hạ Như Song cũng gật đầu.

Ở nhà, Ngô Trác Thăng ngồi trong thư phòng thấy hơi nhức đầu. Tim thuốc nhức đầu vội uống vào,có lẽ anh nên nghe theo Ám Dạ Thần ,nên nghỉ ngơi một chút. Không bệnh gì ông nội nghe tin sẽ lo lắng chết mất.

Nhìn đồng hồ bên cạnh,thấy đã 9h mà cô chưa về. Do mệt mỏi anh không biết thời gian đã trôi qua. Nhưng cô chưa về,đã trễ vậy mà. Bây giờ bên ngoài rất nguy hiểm,không nên để cô về một mình được.

Cầm điện thoại lên,anh định gọi hỏi cô còn ở bar Cầm Đỗ không để anh tới đón. Nhưng chưa gọi thì điện thoại đã reo. Nhìn dãy số trên màn hình,thấy là số cô anh vội nghe máy

.

”Song Nhi ,em đang ở đâu vậy? Biết anh lo lắng không?”- Ngô Trác Thăng hỏi tới tấp.

’À tôi là Ly Mạn Mạn bạn của Song Nhi ,anh là chồng cô ấy phải không? Anh đến bar Cầm Đỗ đón cô ấy được không? Cô ấy say khướt rồi’ - Tiếng Ly Mạn Mạn bên đầu dây vang lên,thêm tiếng nhạc và tiếng cô đang

”Um.um” - khó chịu do uống quá nhiều.

Nghe cô say, anh liền vội trả lời:

”Được”

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm Chờ Đợi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đợi Cô Yêu Anh.

Vì lo lắng cho cô, Ngô Trác Thăng đã chạy hết tốc độ đến Cánh Đồng trong vòng mười phút.

Đến nơi thấy cô đang say khướt được Ly Mạn Mạn đỡ. Anh vội xuống xe chạy lại.

"Song Nhi"- Anh gọi tên cô, đỡ cô.

Ly Mạn Mạn thoát khỏi cô mừng không khỏi ôi trời cô say làm người ta mệt chết mà. À mà khoan, anh chàng này là Ngô Trác Thăng chồng của Hạ Như Song bạn cô sao?

OMG đẹp trai, Hạ Như Song cậu sướng nhất rồi, có chồng đẹp trai lại tài giỏi cộng thêm luôn quan tâm. Nhìn cái biểu hiện này anh ta đang rất lo cho Hạ Như Song.

Chắc chắc...lúc nào Max mới được vậy đây? Khoan... gương mặt anh ta, sao giống.. giống Hạ Quân Nguyệt quá vậy? Anh em sinh đôi sao? Cái này không thể rồi, vì anh họ Ngô tên kia họ Hạ mà.

Nhưng tại sao gương mặt lại giống nhau đến vậy. Tuy là trên đời này có thể người giống người nhưng.. sao lại giống đến vậy?

Ngô Trác Thăng thấy cô say, không biết làm sao chỉ biết bế cô lên rồi nhìn Ly Mạn Mạn đang suy nghĩ lăm la gì đó:

"Cô gì ơi, cảm ơn cô"- Nghe anh nói, Ly Mạn Mạn hoàn hồn lại:

"À không có gì"

"Cô có cần tôi đưa cô về nhà luôn không?"- Ngô Trác Thăng hỏi.

"À không không cần, xe nhà tôi sắp đến rồi, anh đưa Song Nhi về đi, cậu ấy uống nhiều lắm"- Ly Mạn Mạn nói.

Ngô Trác Thăng gật đầu, rồi bế cô về phía xe.

Đặt cô vào xe, để cô nằm ghế sau, anh cởi áo khoác trên người mình ra đắp lên cho cô.

"Uhm.. muốn uống nữa"- Cô nói mớ.

Ngô Trác Thăng nghe thấy chỉ biết thờ dài, em say đến chừng này rồi mà còn muốn uống nữa sao? Nếu cô gái lúc này không gọi cho anh bằng điện thoại em thì anh không biết đêm nay em lạc trời về đâu luôn rồi.

Hazzz Hạ Như Song ơi là Hạ Như Song. Em thật quá lạnh, quá cứng đầu.

Đem cô về nhà, ôm cô về phòng. Để cô nằm trên giường, anh vội vào phòng tắm lấy khăn ướt ra lau mặt cho cô.

"Uhm. Hạ Quân Nguyệt sao anh lại bỏ tôi"- Cô mở mắt ra nói hoa loa.

"Anh Trác Thăng không phải gì Quân Nguyệt gì đó"- Ngô Trác Thăng vội nói.

"Xạo... nguyên cái mặt anh trước mặt tôi mà, haha... Quân Nguyệt khôn nạn.. anh khôn nạn... sao.. sao lại bỏ tôi đi theo người khác.. hic.. hic.. anh biết tôi phải kết hôn với Ngô Trác Thăng, người có gương mặt giống anh không... haha... tôi hận anh.. vậy mà... vậy mà bây giờ lại cưới một người có cái gương mặt y anh... ông trời trêu tôi.. ông trời trêu tôi.. hic.. hic"- Cô vừa nói vừa khóc đầu gục vào lòng Ngô Trác Thăng.

"Anh... nhiều khi tôi muốn yêu.. Ngô Trác Thăng lắm.. nhưng gương mặt anh ta giống anh.. nên.. nên tôi không dám.. sợ.. sợ anh ta bỏ tôi như anh.. nên.. Hạ Như Song tôi không dám yêu anh ta... không dám.. yêu.. anh ta"- Nói xong, Hạ Như Song dần như kiệt sức, ngủ thiếp đi.

Từng lời từng lời của cô như dao đâm vào tim Ngô Trác Thăng, thì ra đây là lí do cô luôn lạnh nhạt với anh bấy lâu nay. Hèn gì, hèn gì cô luôn ghét anh, lạnh nhạt và chán ghét anh.

Chỉ vì cái gương mặt giống người tên Hạ Quân Nguyệt đó, chỉ vì giống.. chỉ vì giống.. Ngô Trác Thăng mày ngốc thật mà.

Để cô nằm xuống anh vẫn tiếp tục lau mặt cho cô. Thôi kệ, anh sau này sẽ quyết tâm đánh tan lớp băng trong lòng cô và chấp nhận anh. Anh quyết sẽ làm và quyết đợi cô yêu anh.

(@Song : hê gu vẫn kiên trì à cổ lên *za hu *

@Ngô Trác Thăng : cảm ơn cảm ơn *vẫy tay *)

Lau mặt cho cô xong, anh kéo mềm lên đắp cho cô. Đứng dậy định quay người đi lại bị tay cô vươn ra nắm một bên áo mình lại.

”Tôi..sẽ..sau..này yêu Ngô Trác Thăng “- Giọng cô thút thít nói.

Nghe câu nói của cô xong, Ngô Trác Thăng bỗng cười, xoay người gỡ nhẹ tay cô ra hôn lên trán cô nụ hôn:

”Anh sẽ đợi em yêu anh”

”Khánh ,hôm nay em gặp..một người giống Quân Nguyệt “- Ly Mạn Mạn nói. Quay sang nhìn người bên cạnh đang lái xe kia.

Đó là Lê Ngọc Khánh ,người yêu của cô. Cũng là người chọc cô giận nên từ Pháp bay về Trung Hoa,ai ngờ anh biết được và đuổi theo, không suy nghĩ đặt về máy bay bay về Trung Hoa cấp tốc, và dùng máy định vị trên sợi dây chuyền anh tặng cho cô và đuổi theo cô đến bar Cầm Đỗ luôn.

(@Song: =, ghen tỵ với cặp này quá trớn

@Ly Mạn Mạn: haha cứ ghen đi *nhảy nhót*)

”Mạn nhi,em nói giỡn hả?”- Lê Ngọc Khánh quay sang nhìn Ly Mạn Mạn đang suy nghĩ gì đó.

”Không,em không giỡn. Em gặp chồng của Song Nhi ,tên Ngô Trác Thăng . Gương mặt anh ta y như Hạ Quân Nguyệt anh à”- Ly Mạn Mạn nói đầy lo lắng.

Lê Ngọc Khánh bỗng cau mày,ông trời trớ trêu Hạ Như Song sao? Người làm đau Hạ Như Song là Hạ Quân Nguyệt ,không ngờ cô lại kết hôn ngay người có gương mặt như Hạ Quân Nguyệt .

Quả thật trái đất này tròn nhi.

”Em thấy anh ta thế nào?”- Lê Ngọc Khánh quay sang hỏi.

”Rất tốt,rất quan tâm Song Nhi,và hình như anh ta yêu cậu ấy thật lòng trong hôn nhân có hôn ước này”- Ly Mạn Mạn nói.

”Em đừng lo,nếu anh ta yêu Song Nhi ,anh ta sẽ biết cách làm tan lớp băng trong lòng của Song Nhi đối với quá khứ về Hạ Quân Nguyệt thôi,anh ta sẽ có cách em đừng lo”- Lê Ngọc Khánh nói thần nhiên.

”Sao..sao anh chắc?”- Ly Mạn Mạn ngạc nhiên.

Hôm nay anh sao triết lí học quá vậy? Bộ đầu vừa đập vào đầu sao?

”Đó là suy nghĩ của đàn ông tui anh,em không hiểu đâu”- Lê Ngọc Khánh mỉm cười nói.

Là một người đàn ông,anh chắc chắn tên Ngô Trác Thăng đây sẽ làm gì đó.

Anh chắc chắn.

Sáng hôm sau.

Hạ Như Song ngủ dậy với cái đầu rất đau. Ừm..hôm qua cô uống nhiều quá,nhưng..sao cô lại ngủ trên giường?

Đây là biệt thự mà?

Sao cô lại về đây được? Ly Mạn Mạn làm sao biết địa chỉ chứ?

Cạch..! Cửa phòng mở ra, Ngô Trác Thăng bước vào với li sữa trên tay.

”Em dậy rồi. Uống nhiều có thấy đau đầu không? Nếu đau đầu thì nhớ uống thuốc đấy”- Ngô Trác Thăng đi lại vừa lo vừa hỏi.

Anh từng uống rượu nhiều,nên anh biết mỗi khi tỉnh lại là như thế nào. Huống chi cô là phụ nữ, uống nhiều như vậy khi tỉnh lại đầu sẽ rất đau.

”Không,không sao”- Hạ Như Song

nói.

”Sao tôi lại về nhà được vậy?”- Cô thấy tò mò,Ly Mạn Mạn không biết địa chỉ thì sao đưa cô về được?

Thêm hôm qua cô say như chết không thể nào còn tỉnh táo đưa địa chỉ cho Ly Nạn Mạn rồi.

”Hôm qua bạn em lấy điện thoại em gọi cho anh đến đón em,lúc đó em say khướt”- Ngô Trác Thăng nói.

Hạ Như Song nghe vậy gật đầu,ơ mà khoan sao Ly Mạn Mạn biết số điện thoại lưu trong máy cô.

Á chết! Cô lưu số anh là 'Ông Xã' nên Ly Mạn Mạn có lẽ thấy tên như vậy trong danh bạ của cô nên mới gọi anh,ôi trời mong anh đừng biết.

Mất công anh nghỉ này nghỉ nọ nữa.

Nhìn cô anh lại nhớ đến những lời nói hôm qua của cô lời nói đó nghe muốn đâm vào tim anh,thật thật sâu và thật sâu.

Nhưng anh quyết,sẽ không bỏ cuộc. Anh sẽ làm ấm cô, và làm cô quên tên Hạ Quân Nguyệt kia và chấp nhận anh.

Anh quyết!

”Hôm qua,tôi say có nói gì không? “- Hạ Như Song vừa nói vừa xoa huyệt thái dương.

”Không”- Ngô Trác Thăng nói.

Thật ra là có đấy!

Nhưng anh sẽ không nói,vì sẽ làm cô khó xử và làm cô nhớ đến tên Hạ Quân Nguyệt kia.

Nghe Ngô Trác Thăng nói vậy cô thở nhẹ ra,cô sợ sợ anh biết được cô chán ghét anh vì gương mặt giống Hạ Quân Nguyệt kia.

Cô sợ anh đau lòng,nhưng tàn băng trong lòng cô về Hạ Quân Nguyệt kia lại không tan chảy được,luôn nhớ đến anh ta.

Luôn nhớ,và làm anh đau buồn vì điều đó.

Cô quyết sẽ mãi chôn sâu vào lòng,đừng đại dột mà nói ra.

Vì chỉ làm cô và anh đau nhau thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm Chờ Đợi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Lo Lắng Cho Anh

Sau khi nói chuyện xong,cô để ý sắc mặt của Ngô Trác Thăng không tốt bèn hỏi:

”Anh bị cảm sao?”

Ngô Trác Thăng nghe cô nói,nhớ lại hôm qua. Hình như hôm qua anh lại không ngủ nữa rồi,lại uống cafe và giải quyết mớ tài liệu kia. Có lẽ vậy nên gương mặt hơi thiếu sắc.

”Không,em ăn sáng đi,anh đi làm đây” - Nói xong Ngô Trác Thăng đứng dậy bước đi.

Hạ Như Song nắm chặt tay thành nắm đấm,cổ mở lời:

”Nhớ ăn sáng đầy đủ”- Xong cố nờ nụ cười nhìn Ngô Trác Thăng .

Nụ cười đó,không dành cho anh nhỉ? Như gượng cười làm cho anh vui vậy?

”Ừm”- Ngô Trác Thăng nói xong bước ra ngoài.

Hôm nay Ngô Trác Thăng sao lạ quá vậy? Chẳng lẽ đêm qua mình nói gì sao? Nhưng lúc này anh ấy nói không có mà...vậy là sao? Hay anh ấy gạt mình?

Đêm qua...hình như mình có nhắc đến Hạ Quân Nguyệt...có lẽ đêm qua mình lỡ nói những gì trong lòng ra nên làm anh ấy thành vậy.

Hạ Như Song mày ngu quá đi!

Ngồi vò đầu bứt tóc một hồi,cô nhận ra đã 8h rồi thôi vệ sinh cá nhân đi rồi tính sau vậy.

Vệ sinh cá nhân xong,cô uống li sữa mà lúc này Ngô Trác Thăng rời xuống nhà.

Ngồi xuống sofa,cô đang suy nghĩ làm gì hôm nay. Mấy ngày nay cô nghĩ việc ở công ty tất cả có lẽ đều do Ngô Trác Thăng giải quyết,cô có quá không? Một mình anh làm nhiều việc như vậy.

Có ổn không? Đạo này nhìn anh không tốt lắm, gương mặt không có chút sắc nào. Công việc nhiều lắm sao?

Reeng..reeng...

Tiếng chuông điện thoại đánh tan bầu suy nghĩ của cô,quay sang lấy điện thoại trong túi ra,là Ly Mạn Mạn gọi.

"Alo"- Hạ Như Song nghe máy.

'Song Nhi ,cậu sao rồi? Hôm qua cậu uống nhiều rữ vậy mà'- Tiếng Ly Mạn Mạn lo lắng bên đầu dây.

"Không sao,chỉ hơi đau đầu thôi"- Hạ Như Song nhẹ giọng nói.

'Ừm.hôm qua,tớ gọi cho chồng cậu đến..và..'- Ly Mạn Mạn khó xử nói bên đầu dây kia.

"Giống Hạ Quân Nguyệt phải không? Cả tớ khi kết hôn còn không ngờ mà,nhưng anh ấy tốt hơn tên Hạ Quân Nguyệt đó,cậu yên tâm"- Hạ Như Song thần nhiên nói.

'Ừm..vậy anh ta có yêu cậu không?'

"Không rõ "- Hạ Như Song trả lời không suy nghĩ,câu hỏi này đi hỏi Ngô Trác Thăng mới đúng,hỏi cô cô hỏi ai giờ?

'Như Song...cậu..à mà thôi,nói điện thoại không tiện,ngày mai cậu rảnh không? Hai mình đi cafe? Hôm nay Max anh ấy chạy về Trung Hoa bắt được tớ rồi'- Tiếng Ly Mạn Mạn khổ nói.

Huhu tưởng mượn có giận nhau chạy khỏi Max để vui chơi,ai ngờ bị anh tóm lại nhanh gọn và lẹ luôn.

Aaa em ghét anh Lê Ngọc Khánh bảo mẫu khó tính aaa.

"Ừm,được,thôi tớ bận một chút việc rồi,bye cậu"- Nói xong Hạ Như Song cúp máy.

Nhìn đồng hồ,8h30 rồi,bây giờ cô đi siêu thị mua đồ về nấu ăn còn kịp.

Hạ Như Song vội chạy về phòng,thay đồ rồi lái xe đến siêu thị.

Cô và anh đều có xe riêng,tài xế cả hai ít khi có. Vì cả hai giờ giấc không ổn định nên cũng khó sắp xếp lịch giờ giấc cho tài xế đến đón. Nên cả hai thường lái xe.

Đến siêu thị,cô mua một số thực phẩm cần cho bữa trưa. Cô mua về nấu cho Ngô Trác Thăng bữa cơm,nhìn anh hơi tiêu tụy,nên ăn một chút cho đủ chất.

Và lại coi như cảm ơn anh chăm sóc cô đêm qua đi.

Lái xe đi dạo phố,đi ngang một cửa hàng quần áo,cô ghé vào.

Bước vào trong,nữ nhân viên cúi đầu:

"Chào tiểu thư,cô muốn mua gì ạ?"

Cô mỉm cười rồi không nói gì,nhìn xung quanh cửa tiệm. Đạo quanh một vòng,cô lấy được một chiếc áo sơ mi màu xanh biển nhạt,cái này chắc hợp với anh nhỉ?

Trước kia Quân..thôi không nghĩ đến anh ta, Ngô Trác Thăng là Ngô Trác Thăng. Còn Hạ Quân Nguyệt là Hạ Quân Nguyệt,mày đừng xem cả hai là một,tính tình Hạ Như Song.

Lựa áo xong,cô về biệt thự nấu bữa trưa. Lâu rồi cô cũng không nấu ăn,bây giờ có dịp rồi nhỉ?

Nhưng không biết có hợp khẩu vị của Ngô Trác Thăng không đâu. Hazz kết hôn lâu vậy mà chỉ anh biết cô ra sao,thích gì khẩu vị ra sao,còn cô thì..chả biết gì cả.

Ông nội mà biết sẽ giảng đạo lý:

"Con là vợ sao mà vô tâm với chồng vậy hả?"

Nghĩ đến thôi cũng biết nó dài thế nào rồi,mong ông đừng biết gì nha. Không cô sẽ nghe văn thơ một ngày trời khi ông về Trung Hoa mất thôi.

(@Song: Ai bảo thím vô tâm chi? Ông tốt vậy mà.

@Hạ Như Song : *lườm* là do bà viết mà,đâu do tui.

@Song : *lè lưỡi* do tui thích được không?

@Hạ Như Song : Bà...!!*trợn mắt”)

Nấu bữa trưa xong,cô bỏ đồ ăn vào bình giữ nhiệt rồi đến công ty. Người giúp việc thấy cô nấu ăn vì Ngô Trác Thăng mà thờ nhẹ,cuối cùng phu nhân cũng ấm được chút,không lạnh như băng giá kia nữa.

Đến công ty,cô vào phòng làm việc của Ngô Trác Thăng. Thấy anh đang ngủ trên sofa,cô thấy lạ nhìn đồng hồ đeo tay. Mới 11h30 mà? Sao ngủ rồi?

Đặt bình giữ nhiệt xuống,cô đi lại chỗ Hạo Chấn Thiên. Lay nhẹ anh.

”Trác Thăng ,dậy ăn cơm trưa đi” - Cô nói nhẹ nhàng,nhưng đổi lại là im lặng của anh.

Nhìn gương mặt trắng bệch,đôi môi đang run rẩy. Cả người nóng hổi,cô vội áp trán lên trán anh. Nóng! Nóng quá,anh sốt cao quá. Phải làm sao đây?

”Trác Thăng...mau tỉnh lại”- Cô luống cuống lay anh.

Đúng lúc , Ám Dạ Thần bước vào thấy cô đang luống cuống lay Ngô Trác Thăng vội chạy lại hỏi.

”Sao vậy?”

Hạ Như Song vội quay sang nhìn Ám Dạ Thần :

”Giúp tôi,anh ấy sốt cao quá”

”Sao?”- Ám Dạ Thần hô to,vội đưa tay lên trán Ngô Trác Thăng .

”Cậu ấy sốt cao quá,nên đưa đến bệnh viện,gúp tôi đỡ cậu ấy xuống đại sảnh”- Ám Dạ Thần nói.

Cô gật đầu lia lịa,vội cùng Ám Dạ Thần đỡ Ngô Trác Thăng dậy xuống đại sảnh công ty. Đợi Ám Dạ Thần đi lấy xe,cô ngồi bên cạnh cho anh dựa vào mình.

Lo lắng không ngừng:

”Trác Thăng ,mau tỉnh lại”

Đừng làm tôi sợ !!!

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm Chờ Đợi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Vẫn Giả Vờ

Đưa Ngô Trác Thăng đến bệnh viện,đội bên ngoài bác sĩ khám cho anh. Cô không ngừng lo lắng,lúc này anh rất sốt cao.

Không sao chứ?

Cô rất lo rất lo,nhưng không hiểu sao cả.

Ám Dạ Thần bên cạnh thấy cô lo lắng,hừ! Cô hay quá,để cậu một mình với công việc chất đống,rồi giờ kiệt sức,sốt cao bây giờ lại lo lắng.

Thật không hiểu nổi đang chơi trò gì nữa? Lúc vô tâm lúc ám áp quan tâm, thật không thể hiểu nổi Hạ Như Song này nữa.

Hạ Như Song đi qua đi lại,lo lắng không ngừng. Lúc trước Quân Nguyệt...đẹp đẹp,người đang sốt cao bên trong là Ngô Trác Thăng ,mày đừng nhầm lẫn Hạ Như Song à.

Lát sau,bác sĩ bước ra, Âm Dạ Thần và Hạ Như Song chạy tới.

”Bác sĩ,anh ấy/cậu ấy thế nào rồi?” - Cả hai đồng thanh.

”Không sao rồi do làm việc quá sức,ăn không đủ ngủ không đều thôi,nghỉ ngơi và truyền nước biển sẽ không sao nữa”- Nói xong bác sĩ rời đi.

Cả hai thở nhẹ ra,may quá không sao rồi. Lúc nãy Ngô Trác Thăng sốt cao như vậy làm người ta lo chết mà.

Âm Dạ Thần nhớ đến dạ dày của Ngô Trác Thăng không tốt,thêm nữa dạo này thấy anh hay uống thuốc,đang sốt thế này nên hỏi bác sĩ cho chắc.

”Cô ở đây cùng cậu ấy,tôi đi gặp bác sĩ một lát”- Âm Dạ Thần nói xong bước đi vội.

Hạ Như Song chưa hiểu gì? Đi gặp bác sĩ làm gì? Không lẽ anh còn bị gì sao?

Đứng suy nghĩ hồi, Hạ Như Song vội hỏi y tá bệnh nhân đầu,y tá ân cần chỉ cho Hạ Như Song. Nghe y tá nói xong cô vội chạy đến phòng Ngô Trác Thăng .

Mở cửa phòng bệnh ra, Hạ Như Song nhẹ nhàng bước vào. Trên giường,giương mặt của Ngô Trác Thăng trắng bệch,không có chút sắc nào.

Công việc nhiều vậy sao? Đến nổi phát sốt cao như vậy.

Đi lại giường,cô ngồi bên cạnh nắm bàn tay đang lạnh của Ngô Trác Thăng kia.

Ấm áp từ tay Hạ Như Song đã làm Ngô Trác Thăng tỉnh lại. Mở mắt ra,nhìn xung quanh.

Ừm...đây là bệnh viện?

Sao anh lại ở đây?

Không phải anh đang nằm trên sofa nghỉ trưa sao?

Sao lại?

”Anh dậy rồi”- Tiếng vui mừng của Hạ Như Song bên cạnh làm Ngô Trác Thăng quay đầu sang.

Hạ Như Song? Sao cô lại ở đây?

”Song Nhi...sao em?”- Ngô Trác Thăng chớp mấy môi hỏi,cảm thấy cổ họng rất khô,rất khát.

”Nước”- Ngô Trác Thăng lại nói.

Hạ Như Song nghe thấy vội quay sang rót nước cho anh,đỡ anh dậy uống li nước.

Uống được một ít, Ngô Trác Thăng không muốn uống nữa, Hạ Như Song để li nước sang một bên.

”Sao anh lại ở đây? Không phải anh đang ở công ty sao?”- Ngô Trác Thăng lại hỏi.

”Tôi đến đưa đồ ăn trưa cho anh,nhưng lại phát hiện anh bị sốt cao,nên cùng Âm Dạ Thần đưa anh đến bệnh viện”- Hạ Như Song lại trở về lạnh lùng nói,người đàn ông trước mặt kia,cô không muốn đối diện nữa.

Tại sao?

Tại sao ông trời lại trêu cô?

Lại cho người đàn ông trước mặt mình lại giống Hạ Quân Nguyệt khốn kiếp kia chứ?

Tại sao chứ?

Tại sao? Cô...thật sự không thể đối diện với Ngô Trác Thăng .

Vì thấy anh bệnh,cô lại nhớ đến Hạ Quân Nguyệt mỗi lần bị sốt. Cô lại xem Ngô Trác Thăng là Hạ Quân Nguyệt.

Thấy cô đang né tránh ánh mắt mình. Cô có lẽ nhìn thấy anh bệnh lại nhớ đến người kia,có lẽ. Vì ánh mắt cô đã nói lên tất cả.

” Song Nhi “- Ngô Trác Thăng gọi nhỏ tên cô.

”Hả?”- Hạ Như Song bị anh gọi hoàn hồn,cô lo suy nghĩ quá không để ý người đàn ông bên cạnh.

”Sao vậy?” - Ngô Trác Thăng nhẹ giọng nói,nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay đang run rẩy kia.

Thấy anh nắm tay,cô vội rút ra,đứng dậy buông câu lạnh lùng:

”Anh nghỉ ngơi đi,mai tôi đến thăm anh,lát nữa tôi cho người mang cháo đến cho anh” - Xong định đứng dậy xoay người đi lại bị Ngô Trác Thăng nắm tay lại.

”Ồ lại với anh được không?” - Ngô Trác Thăng thật sự mong muốn cô có thể quan tâm,dịu dàng,ấm áp với anh lúc bệnh này.

Anh thật sự mong muốn.

Nhưng...đổi lại là lạnh nhạt,cô giật tay ra khỏi rồi quay người rời khỏi phòng bệnh.

Nhìn bóng dáng cô chạy đi, Ngô Trác Thăng đau lòng,em xem anh là Hạ Quân Nguyệt sao? Nên em mới không dám bên anh,chăm sóc anh phải không?

Hạ Như Song,anh không phải là Hạ Quân Nguyệt ,anh là Ngô Trác Thăng chồng em,tại sao em lại xem anh là anh ta?

Mà không đón nhận anh?

Tại sao em vẫn không tỉnh ngộ,anh là Ngô Trác Thăng không phải là Hạ Quân Nguyệt kia.

Bên ngoài, Hạ Như Song cắn môi dưới thật đau,cố kìm nén nước mắt.

Không được khóc,khóc làm gì?

Khóc để mày nhớ đến Hạ Quân Nguyệt ,rồi lại tổn thương Ngô Trác Thăng sao?

Mày ngốc lắm,lo phải tỉnh lại phân biệt ai là ai đi Hạ Như Song à, Ngô Trác Thăng không có lỗi gì,vậy tại sao mày lại lạnh nhạt với anh?

Tại sao?

Vì mày còn yêu Hạ Quân Nguyệt khôn kiếp kia sao?

Nước mắt thay nhau rơi xuống, Hạ Như Song lắc đầu thật mạnh. Đưa tay lau nước mắt. Khóc làm gì?

Ngô Trác Thăng nhập viện là công việc,là do mày ý vào anh nên mới làm anh làm tới quá sức. Điều mày nên làm bây giờ là giúp Ngô Trác Thăng giải quyết công việc ở công ty để anh có thời gian nghỉ ngơi.

Việc anh bị sốt cô cũng một phần có lỗi.

Lau nước mắt xong,cô lấy trong túi ra là điện thoại. Gọi Âm Dạ Thần kia:

”Alo”

'Gì vậy cô? Trác Thăng tỉnh chưa?'- Tiếng Âm Dạ Thần bên kia hỏi.

”Rồi, Âm Dạ Thần ,công việc ở công ty còn việc gì chưa giải quyết? Anh gửi đến nhà tôi đi,tôi sẽ giải quyết hết trong đêm nay”- Hạ Như Song nói.

'Được,tôi sẽ gửi' - Cho cô biết tay,bây giờ cho cô thấy công việc nhiều cỡ nào.

Để cô hiểu Ngô Trác Thăng đã phải chịu khổ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm Chờ Đợi 2* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nguy Hiểm Tìm Đến Cửa

Hạ Như Song sau khi gọi điện cho Âm Dạ Thần xong,vội về nhà nấu cháo cho Ngô Trác Thăng .

Nấu cháo xong, Âm Dạ Thần cũng vừa gửi tài liệu đến. Cô định đem đến cho Ngô Trác Thăng ,nhưng nghĩ lại,nên bảo quản gia Kí đem đến bệnh viện.

Một mình giải quyết mớ tài liệu kia,bây giờ giải quyết,làm được gì thì làm hết đã. Nhanh chóng,lại càng ít dần tốt hơn cho Ngô Trác Thăng và Hạ Như Song cô.

Sáng hôm sau.

Đầu khẩu cả buổi sáng với Ngô Trác Thăng ,cuối cùng người thắng lại là Ngô Trác Thăng . Do Ngô Trác Thăng muốn về nhà để làm việc,nhưng lại để Âm Dạ Thần biết và ngăn cản.

Và thế là hai ông cãi cả buổi sáng,náo loạn nguyên cái bệnh viện. Cãi mãi không thắng, Âm Dạ Thần xin hàng,và Ngô Trác Thăng xuất viện.

Nhưng Âm Dạ Thần có điều kiện:

”Nếu cậu bị sốt lại hay gì đó sẽ bắt trời cậu đem đến bệnh viện“.

”Biết rồi , biết rồi khổ quá “- Hazz sao anh có anh bạn lo xa thế không biết?

Thể trạng anh rất tốt,thêm nữa là người hay tập thể dục,nên khi bệnh hay gì uống thuốc,ngủ một đêm sẽ khỏe. Đầu phải dạng chân yếu tay mềm nằm liệt giường mấy ngày đâu.

Âm Dạ Thần chỉ biết lo lắng,tiểu tử ngốc. Tớ lo cho cái dạ dày và bệnh tình cậu kia. Cậu lại xem tớ là ông già lắm nhãi.

Hừ! Cậu coi chừng đó.

~Hôm qua~

Phòng làm việc của bác sĩ.

”Bác sĩ,lúc này bác sĩ khám cho Ngô Trác Thăng ,về phần dạ dày của cậu ta thế nào?”- Âm Dạ Thần hỏi.

”Theo tình hình,nếu anh ta có thể ăn uống đầy đủ đúng giờ và không bỏ bữa,không nên uống rượu hay cafe nhiều thì dạ dày anh ta sẽ tốt hơn”- Bác sĩ nói.

Nghe bác sĩ nói xong, Âm Dạ Thần thở nhẹ ra. Sợ Ngô Trác Thăng sốt xuất huyết bao tử.

Ôi chào đến khi đến thì Âm Dạ Thần anh thật sự không nghĩ đến,nên hỏi cho chắc.

Cảm ơn bác sĩ xong,Âm Dạ Thần ra về. Ahiuhiu,may quá không sao. Tởm tiểu tử ngốc đó bị gì nặng về dạ dày chứ!

~Hiện tại~

Âm Dạ Thần lái xe đưa Ngô Trác Thăng về biệt thự. Cảm ơn Âm Dạ Thần xong anh xoay người vào nhà. Về nhà sớm là do anh lo lắng cho cô,cô hôm qua rất lạ.

Anh sợ cô làm gì ở nhà nên mới về sớm. Và lại ở bệnh viện anh chẳng thích tí nào. Mùi thuốc sát trùng làm khó chịu.

Vào nhà, Ngô Trác Thăng đã vội hỏi cô đâu. Dù cô lạnh nhạt thế nào,nhưng cô là người anh muốn nhìn thấy,muốn gặp nhất.

Dù cô lạnh nhạt,xem anh là Hạ Quân Nguyệt thì anh cũng mặc kệ.

Giúp việc nói cô ở thư phòng,cả tối hôm qua cô chỉ ở bên trong ôm đồng tài liệu kia. Com nước cũng không ăn.

Nghe vậy Ngô Trác Thăng vội chạy vào phòng,anh đã sốt rồi cô còn muốn sốt sao?

Mở cửa phòng ra, Ngô Trác Thăng thấy cô đã ngủ gật trên bàn làm việc, xung quanh là các tài liệu.

Lắc đầu,thờ dài đi đến lay nhẹ cô.

” Song Nhi “- Ngô Trác Thăng lay nhẹ cô.

Hạ Như Song như nghe không thấy,vẫn ngủ gật trên bàn. Ngô Trác Thăng bó tay,bế nhẹ cô lên. Thua thật luôn,hôm qua cô thức khuya đến vậy sao?

Về phòng,đặt cô lên giường,anh kéo chăn lên,đắp ngay ngăn cho cô. Có lẽ cô cảm thấy mình có lỗi,vì không đi làm nên mới làm anh bị sốt do quá sức.

Cô thật ngốc! Anh muốn cô thoải mái,vì anh biết rõ cô không muốn đi làm. Do ông nội hai bên ép nên cô mới đi,gì hai ông đã du lịch cùng nhau rồi. Cô có thể thoải mái rồi.

Định xoay người về thư phòng lấy tài liệu,nhưng cánh tay lại bị Hạ Như Song nắm lại.

"Sao anh không ở bệnh viện?"- Hạ Như Song.

Gương mặt có chút mệt mỏi,cả đêm hôm qua cô chưa ăn gì. Lại uống cafe và thức đến sáng,nên giờ làm cô mệt rã rời.

Xoay người lại,thấy cô đã dậy. Có lẽ do anh bế cô lên nên cô thức giấc đây mà.

"Anh khỏe rồi,không sao đâu. Em ngủ đi,nghe giúp việc nói đêm qua em thức tới sáng mà"- Ngô Trác Thăng nhẹ giọng nói,gờ nhẹ tay cô ra bỏ vào mền.

"Anh...hôm nay đừng đi làm,được không?"- Ngô Trác Thăng biết rõ anh về là vì công việc,nhìn anh cũng có chút sắc. Nhưng nên nghỉ ngơi tốt hơn.

Thấy cô quan tâm, Ngô Trác Thăng mỉm cười đồng ý. Cô đã qua tâm anh,vậy anh sẽ làm theo ý cô. Thật hiếm khi cô quan tâm anh mà,có lẽ là lo cho anh,sợ anh mới xuất viện lại làm việc có thể nhập viện nữa đây mà.

Thấy Ngô Trác Thăng đã chấp thuận, Hạ Như Song mệt mỏi ngủ thiếp đi. Cả đêm vì mở tài liệu kia cô mệt lắm rồi. Cũng may cả đêm cô cũng giải quyết được một nửa rồi.

Phần còn lại cô định cùng Ngô Trác Thăng làm. Nhưng chắc anh sẽ làm trong hôm nay tại nhà cho xem,nhưng giờ cô mệt quá. Thật sự không nhắc đầu lên nổi rồi.

Nhìn Hạ Như Song đã ngủ,lúc ngủ nhìn cô thật đẹp,thật ấm áp. Cô bé này,lúc nào mới bỏ lớp lạnh lùng của mình ra,ấm áp với anh đây?

Ai cô cũng ấm áp dịu dàng,còn anh lạnh ngắt. Huhu,làm anh ghen tị nha!

(@Song : Bớt đi thím , thím như con nít ấy)

Đứng dậy,anh ra ngoài. Nghe lời cô,hôm nay anh không đi làm vậy. Ở nhà cũng được,anh cũng gọi cho Ám Dạ Thần rồi,nếu có gì rắc rối hãy gọi cho anh. Hôm nay anh ở nhà cùng cô vậy.

Hạ Như Song do mệt đã ngủ đến trưa,khi ngủ dậy đã có thức ăn trưa sẵn. Và dĩ nhiên là Ngô Trác Thăng nói. Nhìn bữa cơm,cô vô cùng ngạc nhiên.

Anh nấu ăn sao?

Ăn được không đây?

Thôi,liều vậy.

Cầm đũa lên,cô gấp đại một món nào đó. Là món sủi cảo cay ngọt,oa! Ngon nha,không ngờ anh nấu ăn ngon vậy nha. Khác xa hoàn toàn tài nấu ăn của cô luôn,hừ! Ghanh tị nha,anh học ở đâu vậy chèn?

"Sao vậy? Không hợp khẩu vị em sao?"- Ngô Trác Thăng hỏi,thấy cô đang suy tư khi ăn xong miếng sừng,mặn quá sao?

Hay cay quá? Hay ngọt quá?

Không nha! Lúc nấu anh đã nêm thử rồi,còn bảo giúp việc nêm thử cho anh nữa kia.

"Không,ngon lắm"- Hạ Như Song ngẩn đầu nhìn Ngô Trác Thăng cười.

Thấy nụ cười,anh thật sự mê người,lần đầu. Cô cười với anh,đây là lần đầu tiên.

"Ăn xong,cùng tôi đi dạo phố được không?"- Hạ Như Song bỗng lên tiếng hỏi,hôm nay cô muốn gạt hết tất cả công việc sang một bên. Muốn đi đâu đó cho khuấy khỏa thôi.

Còn anh? Anh có đồng ý không nhỉ? Xem như hôm nay là ngày nghỉ của cả hai đi.

"Được"- Ngô Trác Thăng trả lời. Bất kể cô nói gì anh đều đồng ý cả. Chỉ cần cô ấm áp,dịu dàng như bao người khác là được.

Ăn trưa xong,cô về phòng thay đồ. Trước khi thay,cô mang qua phòng anh một chiếc áo sơ mi,đó là chiếc áo cô mua ngày hôm trước. Do anh bị sốt nên cô chưa tặng được.

Nhận lấy chiếc áo,anh không khỏi vui vẻ,đây là cô mua cho anh sao? Nhất định hôm nay anh sẽ mặc nó,cùng cô ra ngoài.

Hạ Như Song cùng Ngô Trác Thăng ra ngoài. Cả hai bước vào trung tâm mua sắm,ai nấy đều nhìn cô.

Hạ Như Song mặc chiếc váy màu tím nhạt, cổ chữ V ,tóc được xõa hai bên,gương mặt trang điểm nhẹ.

Ngô Trác Thăng mặc áo sơ mi của cô, quần âu, tóc được vuốt ngược ra sau.

Thật đẹp trai nha!

Nhìn cả hai như trai tài gái sắc, cả hai đều xứng đôi.

Đi lang thang quanh cái trung tâm một giờ, cuối cùng cô mệt rũ rồi đòi đi dạo phố cho khỏe.

Dưới phố, cô cùng Ngô Trác Thăng nắm tay. Do cô chủ động nha, Ngô Trác Thăng anh vô tội nha.

Nhưng hôm nay cô sao vậy?

Luôn quan tâm anh làm anh thấy lạ.

Cô rối cuộc sao vậy nhỉ?

Điện thoại bỗng đổ chuông, cô bỏ tay Ngô Trác Thăng ra, nhìn anh mỉm cười ý nói nghe điện thoại đi. Ngô Trác Thăng gật đầu, đi chỗ khác nghe điện thoại.

Hạ Như Song đứng đó đợi Ngô Trác Thăng, lại thấy bên đường có cậu bé đang chạy ra đường. Cô vội vàng cấp tốc chạy đến, ôm cậu bé vào lòng.

Rồi, quay sang, thấy một chiếc xe đang phóng tới cô với tốc độ nhanh. Cô như chôn chân tại chỗ. Ôm chặt cậu bé trong lòng, như đến khi chiếc xe lao tới cô lấy thân mình che cho cậu bé vậy.

Đến khi, một thân hình rắn chắc, đầy an toàn ôm cô và cậu bé lăn vài vòng ra khỏi chiếc xe.

Chiếc xe kia như không muốn đạp phanh dừng lại, vẫn đạp chân ga phóng đi.

Mơ hồ ngồi dậy, cậu bé đã ra khỏi vòng tay cô, chạy òa khóc đến bên mẹ đang lo lắng. Cô vui vẻ mỉm cười, không sao rồi.

Lúc này mới nhận ra, lúc này... Ngô Trác Thăng ôm cô phải không?

Quay đầu sang, thấy Ngô Trác Thăng đang đen mặt nhìn mình. Trên trán đã bị thương, nhưng có vẻ anh không cảm thấy đau.

Giúp cô đứng dậy, chưa đợi cô mở miệng anh đã lên tiếng:

”Hạ Như Song, em muốn chết sao? Sao lại ngu ngốc chạy ra đường như vậy? Biết như vậy nguy hiểm lắm không? Làm ơn, biết anh lo lắng không? Biết anh sợ mất em, sợ em bị gì lắm không? Đừng làm điều dại dột nữa được không?” - Xong, anh ôm chặt cô vào lòng.

Lúc này anh vừa quay lại, thấy cô đang ôm cậu bé đứng giữa đường, anh vội chạy như điên tới ôm cả hai lần ra khỏi tầm ngắm của chiếc xe. Cô không biết cái khoảng khắc đó làm anh như chết lặng, sợ cô xảy ra chuyện gì.

Bị anh mắng, nhưng cô cảm thấy không giận. Nước mắt lại thay nha rơi xuống, cô cũng không hiểu sao mình lại khóc. Cô sợ, lúc này rất sợ.

Rất sợ...

Ôm chặt cô hơn, Ngô Trác Thăng không ngừng vỗ về trấn an.

Mọi người đi đường thấy, đầy ngưỡng mộ, có một ít ghen tị. Nhưng trong lúc này họ cảm thấy cả hai rất hạnh phúc.

Anh lúc này mới cảm thấy có gì sai, chiếc xe lúc này. Lúc này, chiếc xe đó thấy cô không hề giảm tốc độ mà còn tăng tốc hơn, như muốn đâm cô vậy.

Còn nữa, lúc anh cứu cô không hề có ai trong xe xuống, đi thẳng một mạch.

Đây là có âm mưu?

Hay là gì?

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm Chờ Đợi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Anh Lạnh Lùng

Hạ Như Song ôm chặt Ngô Trác Thăng khóc vì sợ, không quan tâm mọi người xung quanh đang nhìn.

Ngô Trác Thăng ôm Hạ Như Song về nhà, trên đường về cô luôn khóc. Mặc dù anh đã trấn an nhưng cô cứ khóc mãi. Anh cũng chỉ biết bó tay.

Về đến biệt thự, bế cô vào nhà. Phát hiện cô đã mệt mà ngủ thiếp đi. Anh thở dài, bó tay cô luôn. Khóc mệt lại ngủ. Khi khỏe lại lạnh nhạt với anh. Thua cô luôn.

Bước vào phòng khách, Ngô Trác Thăng thấy Ám Dạ Thần đang nằm trên sofa với bộ dạng lười biếng nghịch điện thoại.

Quay sang, Ám Dạ Thần thấy Ngô Trác Thăng đang bế Hạ Như Song ngủ trong lòng. Không hiểu gì, nhưng Ám Dạ Thần im lặng không nói gì. Ngô Trác Thăng cũng im lặng, ôm cô về phòng.

Đề cô ngủ trong phòng, đắp mền, tắt đèn, Ngô Trác Thăng xuống nhà.

ám Dạ Thần vẫn nằm đó với bộ dạng lười biếng nghịch điện thoại. Hạo Chấn Thiên chỉ biết lắc đầu đi lại ngồi xuống.

"Công ty có gì sao?" - Vừa ngồi xuống, Ngô Trác Thăng đã lên tiếng.

Ít khi Ám Dạ Thần đến nhà anh, có lẽ công việc có gì nên mới đến nhà anh.

"Không, không có" - Ám Dạ Thần trả lời.

"Vậy cậu đến đây làm gì?" - Ngô Trác Thăng bung li trà lên hỏi.

"Đến chơi không được sao? Bộ tớ tới nhà cậu làm nhà cậu mất của hay gì sao?" - Ám Dạ Thần trả lời với giọng trách móc.

"Không, vì ít khi tớ thấy cậu đến nhà tớ" - Ngô Trác Thăng ngã người xuống sofa.

Ám Dạ Thần lúc này ngồi dậy, nhìn Ngô Trác Thăng.

Hừ! Làm như Ám Dạ Thần đến đây làm gì nhà Ngô Trác Thăng cậu sao?

"Sao hôm nay bà cô Song Nhi nhà cậu lại cho cậu bế thế? Mọi bữa lạnh nhạt với cậu khô ê luôn, hôm nay lại?" - Ám Dạ Thần hỏi với giọng trêu chọc.

Hình ảnh Ngô Trác Thăng bế Hạ Như Song làm anh quá bất ngờ. Mọi bữa thấy cô luôn lạnh lùng làm anh nhìn thấy còn lạnh sống lưng, hôm nay lại ngoan ngoãn cho Ngô Trác Thăng bế thì chắc chắn có vấn đề gì.

"Không có gì" - Anh chưa muốn nói việc lúc nãy cho Ám Dạ Thần biết, vì khi biết Ám Dạ Thần có thể làm lớn chuyện lên.

Đi tìm tên nào muốn hại anh và cô cho xem. Ám Dạ Thần là người thông minh, nhưng lại thiếu bình tĩnh. Nên khi biết chuyện này sẽ làm lớn chuyện lên cho xem.

Ám Dạ Thần cau mày, tên này hôm nay còn biết nói xạo. Nghe giọng là biết có gì sai. Thân bao nhiêu năm nhìn cái mặt là biết. Có việc gì mà phải giấu Ám Dạ Thần anh? Chắc lại cho rằng anh là người thông minh nhưng lại thiếu bình tĩnh chứ gì?

Ám Dạ Thần không nói gì, cả hai rơi vào im lặng. Ngô Trác Thăng thì không muốn nói chuyện lúc trưa, vì sợ Ám Dạ Thần làm lớn chuyện.

Còn Ám Dạ Thần thì ngồi cau mày suy nghĩ sao Ngô Trác Thăng lại nói dối anh. Cả hai dần im lặng, làm biệt thự trở nên lạnh lẽo.

Sáng hôm sau

Hạ Như Song ngủ dậy, thấy Ngô Trác Thăng ngủ trên sofa thấy kì lạ. Hình như hôm qua do cô sợ hãi, nên đã khóc đến ngủ thiếp đi.

What?

Cô ngủ từ chiều hôm qua đến giờ sao?

Ôi mẹ ơi!

Ôm mền đi lại chỗ Ngô Trác Thăng đang ngủ, cô đắp ngay ngăn lại cho anh. Có lẽ cô một ngày nào đó sẽ yêu người đàn ông có gương mặt giống Hạ Quân Nguyệt.

Có lẽ.

Quay người định vào phòng tắm, nhưng lại bị anh nắm tay lại. Kéo vào lòng mình.

Hạ Như Song hơi bất ngờ,ngã nhào vào lòng anh. Không hiểu việc gì đang xảy ra.

”Em còn sợ việc hôm qua không?” - Ngô Trác Thăng ôm chặt cô nhẹ giọng hỏi,vì sợ hôm qua cô đã khóc mệt đi,ngủ đến bây giờ.

Đêm qua anh lo lắng cô bị gì,nên vào đây ngủ ở trên sofa cạnh cô luôn.

”Tôi...” - Sao tự dưng anh hỏi vậy vậy?

Lo lắng cho cô sao?

”Còn sợ không?” - Anh lặp lại câu hỏi.

Hôm nay anh sao vậy? Thường ngày anh không như vậy? Hôm nay sao lại không như trước? Mọi ngày đều là im lặng,sao hôm nay bá đạo như vậy chứ? Còn cái kiểu ra lệnh đó là sao chứ?

Hạ Như Song không trả lời,đẩy Ngô Trác Thăng ra đứng dậy bước vào phòng tắm.

Vào phòng tắm,cô đóng cửa lại. Cố giữ bình tĩnh. Lúc này anh gần cô quá,làm cô nghe được hơi thở của anh và nhịp tim.

Nhưng sao tim cô đập nhanh quá,luôn thành thích vậy nè? Thái độ của anh hôm nay làm cô hồi hộp,tại sao chỉ một đêm mà anh đã thay đổi thái độ với cô? Không lẽ hôm qua ôm cô lần vài vòng xong bị rút dây gì trong đầu sao?

Kì lạ.

Ngô Trác Thăng bên ngoài cảm nhận được bên trong cô đang suy nghĩ về mình,vì sao anh hôm nay lại lạ như vậy ư? Là vì lời hôm qua của tên Ám Dạ Thần kia.

~Hôm Qua~

”Trác Thăng ,tớ nghĩ cậu nên thay đổi thái độ với cô vợ lạnh lùng của cậu đi”- Ám Dạ Thần lên tiếng nói.

”Thay đổi? Tớ thấy bây giờ vẫn ổn mà?” - Ngô Trác Thăng cau mày.

”Ồn con khi,cậu xem. Cậu luôn là người chịu lạnh của cô vợ cậu,cô vợ cậu lại luôn lạnh lùng ít khi quan tâm cậu. Tại sao cậu không thử lạnh lùng bá đạo lại với vợ cậu,để cô ấy không lạnh với cậu nữa”- Ám Dạ Thần nói một hơi.

Ngô Trác Thăng không trả lời,lạnh lùng bá đạo với cô? Anh thật sự chưa nghĩ đến,trên thương trường anh lạnh lùng,máu lạnh với tất cả.

Còn với cô,anh chưa từng,vì anh nghĩ nếu như vậy sẽ làm cô chán ghét mình hơn.

Trăng tròn cả đêm không ngủ,nhìn cô đang ngủ phía giường. Anh vẫn suy nghĩ về những lời của Ám Dạ Thần. Nếu được,sáng mai anh thử xem sao.

~Hiện Tại~

Có lẽ cô cũng như bao cô gái khác,gì thấy chồng mình thay đổi thì sẽ trở nên như vậy.

Được Ngô Trác Thăng anh sẽ thay đổi,sẽ làm cô thay đổi với mình luôn.

Tuy rằng,anh không biết thành công không.

Nhưng cách thay đổi để chinh phục vợ yêu của anh thế này cũng hiệu quả ý nhỉ.

(@Song : Chaiyo cổ lên *Tung Bông Ủng Hộ*)

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm Chờ Đợi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chọn Đồ

Sau khi vệ sinh cá nhân xong, Hạ Như Song bước ra ngoài với vẻ lo lắng,không biết anh bình thường lại chưa? Chứ như vậy làm cô thật sự hơi thấy khác và bất an.

Mở cửa phòng tắm,Hạ Như Song bước ra. May quá,anh đi rồi. Cô thật sự không thể đối diện với gương mặt lúc này của anh được. Vì nó rất giống Hạ

Quân Nguyệt.

Cô không muốn anh trở nên lạnh lùng,bá đạo trên thương trường với mình.

Cô muốn anh ấm áp với mình như lúc trước,vì khi anh lạnh lùng,bá đạo rất giống Hạ Quân Nguyệt kia. Cô thật sự...không muốn xem anh là Hạ Quân Nguyệt ...muốn xem anh là Ngô Trác Thăng thực sự.

Không muốn anh là hình bóng nữa. Vậy mà,hôm nay anh lại như vậy.

Chải tóc,trang điểm nhẹ một chút. Gương mặt cô đánh một lớp phấn,đôi môi cô tô chút son hồng,trang điểm nhẹ như vậy là được.

Bước xuống nhà với tâm trạng vui vẻ,nhưng trong chốc lát cô khựng lại. Ngô Trác Thăng anh ấy chưa đi làm sao? Sao bây giờ còn ngồi trên sofa nhàn nhạ đọc báo thể kia. Cô tưởng anh đi làm rồi mà.

Rất cuộc có cái gì làm anh hôm nay lạ vậy nhỉ?

Cô thật sự không hiểu? Hôm nay anh quái lạ quá.

Là sao?

"Em xong rồi sao?"- Ngô Trác Thăng thấy cô đứng khựng lại trên cầu thang,bỏ tờ báo xuống nhẹ giọng hỏi.

Cô gật đầu,đi lại bàn ăn ngồi xuống. Cầu trời khẩn phật anh trở lại bình thường giúp cô cái. Như vậy làm cô thật sự bất an và lo sợ lắm.

Ngô Trác Thăng đứng dậy,đi lại phía bàn ăn. Ngồi xuống đối diện với cô.

"Hôm nay em muốn đi làm hay ở nhà?" - Anh lại tiếp tục hỏi.

"Đi..đi làm"- Giọng cô run run trả lời,hôm nay...anh thật sự anh làm cô sợ...rất sợ..!

"Vậy ăn sáng xong anh đưa em đi"- Anh lại nói.

Cô gật đầu,lúc này giúp việc đem thức ăn ra. Như mọi ngày là bánh mì và sữa tươi,cô thích vậy. Bữa sáng nhẹ nhàng hợp với cái bao tử thất thường kia của cô hơn.

Đẩy li sữa qua cho cô,Ngô Trác Thăng nói:

"Hôm qua em không ăn tối,nhớ uống li sữa này"

Cô lại gật đầu. Nói thật lời nói anh phát ra nó rất lạnh. Y như lần đầu cô gặp anh trên thương trường,lạnh lùng,độc ác,máu lạnh vậy.

Nhưng đối với cô anh luôn ấm áp và ôn nhu,hôm nay anh lại dùng thái độ trên thương trường với cô.

Rất cuộc là sao?

Anh như vậy khiến cho tâm trạng cô rối mù.

Nhìn thấy cô suy nghĩ lo âu, Ngô Trác Thăng trong lòng mừng thầm. Xem ra cách thay đổi thái độ này làm cô hơi sợ,nhưng lại không lạnh lùng với anh nữa.

Tuy rằng làm cô sợ,nhưng không sao,nó có thể làm cho cô không lạnh lùng với anh nữa thì anh sẽ thay đổi. Vì anh muốn cô ấm áp,bỏ lớp tảng băng nặng nề trong lòng kia xuống.

Bữa sáng cả hai dần im lặng,đến khi điện thoại cô reo lên. Là Ly Mạn Mạn gọi,có lẽ muốn hẹn cô đi đâu đó.

"Alo"- Cô không ngại có mặt Ngô Trác Thăng ở đây mà nghe máy.

' Song Nhi ,hôm nay cậu rảnh không? Lê Ngọc Khánh anh ấy mở tiệc mừng vì về Trung Hoa,muốn mời cậu và chồng cậu đi. Tối nay cậu đi được chứ?'- Tiếng Ly Mạn Mạn đầy mong đợi,cô muốn nhìn một cặp với Ngô Trác Thăng trước đám đông người.

Vì cô muốn xem lại Ngô Trác Thăng người có gương mặt giống Hạ Quân Nguyệt này có tốt với Hạ Như Song bạn cô không.

"À..ừm..được"- Hạ Như Song trả lời.

Không chán nha,còn anh kia. Bận cả một đồng việc thì sao đi đây? Thôi thì một mình cô đi cho rồi.

'Vậy nha,địa điểm và giờ tờ sẽ nhắn cho cậu,bye' - Nói xong, Ly Mạn Mạn bên đầu dây cúp máy,không cho Hạ Như Song chưa kịp nói gì.

Thở dài,cô bỏ điện thoại vào túi. Không biết Ly Mạn Mạn này có ý đồ gì không đây? Sao làm cô bất an quá.

”Ai gọi vậy em?”- Tiếng Ly Mạn Mạn trong điện thoại rất to,làm anh có thể nghe được.

”Bạn tôi thôi...không có gì đâu”- Cô nói,giọng trở nên trầm xuống.

Nên nói với anh không? Nên hỏi anh có đi được không nhỉ?

”À...tôi nay anh rảnh không?”- Cô bỗng lên tiếng,thời thì liệu vậy. Dù sao chắc anh cũng không đi được rồi.

”Không bận gì cả,có gì sao em?”- Cái lời đề nghị đi dự tiệc của Ly Mạn Mạn trong điện thoại anh nghe rất rõ.

Tưởng cô không hỏi anh có bận hay gì không. Ai ngờ cô hỏi. Làm anh bất ngờ thật.

”Cùng tôi đi dự tiệc,được chứ?”- Không bận gì thì đi vậy.

Đi một mình cũng buồn thôi thì có anh vui hơn.

”Được,tan làm anh đưa em đi chọn váy”- Giờ tan sở hôm nay là 4h,kịp thời gian cùng cô chọn đồ mà nhỉ.

”Ừm”- Hạ Như Song trả lời.

Tan làm,Ngô Trác Thăng đưa cô đi chọn váy.

Chiếc xe MPV đắt tiền dừng trước hiệu Châm Au ,một cửa hàng thời trang và trang điểm nổi tiếng ở thành phố này.

Cùng cô vào trong,nhân viên đã cung kính chào hỏi:

”Chào ông bà Ngô “

Thật ra là do anh gọi điện trước cho Hải Châm - chủ của nơi này. Vì Hải Châm là bạn đại học trước kia cùng anh,nên khi nghe anh đến cùng Hạ Như Song thì Hải Châm vui vẻ đón chào.

Hạ Như Song hơi ngạc nhiên,nhưng lúc sau suy nghĩ lại. Có lẽ anh đã gọi điện cho cửa hàng này đây mà. Sao anh lại chú tâm về trang phục dự tiệc cô nhiều vậy nhỉ?

Ngô Trác Thăng nhìn những bộ váy đẹp mắt kia,lướt qua lướt lại anh quyết định lấy bộ váy màu tím nhạt,cổ chữ V ,dài qua mắt cá chân kia.

Bảo nhân viên tới,đẩy cô vào phòng thử đồ. Bên ngoài,anh suy nghĩ đến dáng vẻ sau khi cô mặc chiếc váy kia như thế nào.

Hôm nay anh quyết định mọi thứ,áp đảo cô mới được. Anh muốn tự tay mình chọn đồ cho cô,biến cô thành một cô gái xinh đẹp yêu kiều nhất.

Khoảng mười phút sau,cô bước ra từ phòng thử đồ. Bị anh và nhân viên xoay vòng vòng,cô chưa kịp phản ứng,lại ngạc nhiên hơn,nhìn người trong gương mà cô không nhận ra là Hạ Như Song hằng ngày của mình.

Ngô Trác Thăng có chút ngây ngời,chiếc váy màu tím,cổ chữ V, thêm đằng sau khoét một lỗ sau,làm lộ tấm lưng xinh đẹp kia của cô. Cộng thêm làn da trắng nõn nà và gương mặt mê người của cô,thật sự làm người khác mắt hờn luôn mà.

”Ông Ngô ,bà Ngô thấy như thế nào ạ?”- Tiếng nói của nhân viên cắt ngang suy nghĩ của cả hai.

Ngô Trác Thăng lúc này hoàn hồn,đi lại bên Hạ Như Song còn bàng hoàng kia.

Vén nhẹ mái tóc cô qua một bên,anh thì thầm nói nhỏ với cô:

”Em đẹp lắm Song Nhi “

Bị anh khen,làm cô ngại đến đỏ mặt. Sao hôm nay lời nói,cử chỉ của anh làm người ta bất an,nể người vậy?

Ngô Trác Thăng mỉm cười,xong đưa cô lại sofa,ngồi xuống. Rồi quay sang nói với nhân viên:

”Đem bộ trang sức làm từ ngọc trai mà tôi đặt hồi sáng,và đôi cao gót trắng kia”

Nhân viên phục vụ gập đầu,quay người đi lấy theo lời anh.

Thật ra anh đã chuẩn bị sẵn tất cả. Chỉ còn thử váy là chưa thôi. Lúc đầu,anh thấy bộ trang sức ngọc trai kia và đôi cao gót trắng kia nữa,anh cảm thấy rất hợp với cô. Nên anh quyết định đặt cho cô.

Thì ra anh đã chuẩn bị hết rồi. Có lẽ anh rất muốn chuẩn bị cho cô lần này,nên đã rất quyết tâm. Nhưng chỉ là dự tiệc sao anh chú tâm như vậy nhỉ? Hạ Như Song thầm nghĩ.

Nhân viên mang ra bộ trang sức và đôi cao gót trắng kia theo lời Ngô Trác Thăng .

Nhận được,anh lấy bộ trang sức ra,giúp cô đeo vào.

”Đôi bông để em tự đeo” - Hạ Như Song lên tiếng,hôm nay cho anh áp đảo cô đấy,nhưng đây là nơi đông người,không nên sát nhau như vậy.

Thấy cô kiên quyết,anh buông tay ra cho cô làm.

Đeo đôi bông xong,anh giúp cô đeo sợi dây chuyền kia vào. Rồi đứng dậy,cúi xuống mang đôi cao gót vào cho cô.

Anh nhớ rõ size quần,áo và giày dép của cô. Nên anh đã lấy đôi cao gót đúng số cô đeo. Rất vừa vặn nha.

Bị anh giúp mang giày,cô đỏ mặt như cà chua. Hôm nay anh thật sự làm cô rối bời,làm cô không giống Hạ Như Song trước kia.

(@Song: bà bị ông áp đảo đến mê mẩn luôn rồi)

Đưa cô cho mấy người trang điểm,sau một hồi tô tô trét trét thì cũng xong.

Cô bây giờ hoàn mỹ,chiếc váy làm tôn lên vẻ đẹp của cô,thêm kiểu trang điểm của các chuyên gia. Và mái tóc dài được uốn lọn đuôi tóc,xoã hai bên,và thêm đôi cao gót,bộ trang sức ngọc trai kia nữa,làm cô như một tiên nữ thật sự.

Thường ngày cô không chú tâm cho lắm về vẻ bên ngoài,không ngờ hôm nay được anh chau chuốt thế này hoàn toàn thành người khác.

Đi đến bên cô đang thần thờ trước gương,Ngô Trác Thăng đưa tay vòng qua ôm eo cô.

”Em đẹp lắm”- Ngô Trác Thăng nói.

Cô không quan tâm đến cái ôm kia,chỉ biết khựng người,đỏ mặt gượng gạo nói nhỏ:

”Cảm.ơn”

”Đi thôi”- Xong,Ngô Trác Thăng kéo cô ra khỏi Châm Au .

Lên xe đến địa chỉ mà Ly Mạn Mạn nhắn sáng nay dự bữa tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm Chờ Đợi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Người Giống Người

Chiếc xe của cả hai dừng trước nhà hàng Hải Yến,nhà hàng nổi tiếng ở thành phố này.

Xuống xe, Ngô Trác Thăng mở cửa,đưa tay làm ra, Hạ Như Song mỉm cười nắm lại,cả hai tay trong tay bước vào nhà hàng.

Vào nhà hàng,cả hai dần thu hút những khách đi dự tiệc. Cả hai như nhân vật chính bữa tiệc này vậy. Đáng tiếc họ chỉ là nhân vật được mời thôi.

Ngô Trác Thăng lạnh lùng,đẹp trai đứng bên cạnh cô. Như một cực phẩm. Còn cô,ấm áp,một người đẹp đứng bên cạnh anh. Như hoàng tử và công chúa trong truyện cổ tích vậy.

”Chắc..chắc,sao hai người nữ biến mình thành nhân vật chính của bữa tiệc của chúng tôi rồi”- Ly Mạn Mạn tay trong tay với Lê Ngọc Khánh đi đến, giọng đầy trêu chọc.

Lê Ngọc Khánh thật sự khi thấy Ngô Trác Thăng. Giống! Quá giống! Tại sao lại giống quá vậy? Anh em sinh đôi sao? Cái này không thể,vậy tại sao?

Tại sao lại giống nhau đến như vậy? Tại sao gương mặt của Ngô Trác Thăng kia giống Hạ Quân Nguyệt đến như vậy?

Bị Ly Mạn Mạn trêu chọc,làm cô đỏ mặt,như trái cà chua luôn. Hôm nay Ly Mạn Mạn còn biết chọc cô sao? Huhu,sao hôm nay cô toàn bị ức hiếp thế này.

"Chào anh,tôi là Lê Ngọc Khánh "- Lê Ngọc Khánh bỗng chủ động,anh muốn biết người có gương mặt giống Hạ Quân Nguyệt này có tốt với cô không? Người mà anh xem như em gái và là bạn thân của người con gái anh yêu.

Thấy Lê Ngọc Khánh chủ động, Ngô Trác Thăng cũng vui vẻ,đưa tay ra bắt tay với Lê Ngọc Khánh.

"Chào anh,tôi là Ngô Trác Thăng "- Ngô Trác Thăng mỉm cười.

Cả hai người con gái bỗng yên lặng,sao cảm giác hai người này có gì không ổn ở giữa vậy nhỉ?

"Chào anh,tôi là Ly Mạn Mạn ,bạn của Song Nhi ngốc nghếch này,chúng ta đã gặp nhau một lần,anh nhớ chứ?"- Ly Mạn Mạn bỗng lên tiếng nói.

"Tôi nhớ chứ,cảm ơn tiêu thư đã giúp vợ tôi"- Ngô Trác Thăng mỉm cười.

Ba chữ giúp vợ tôi làm cô ngượng. Đây là lần đầu anh và cô xem nhau là vợ chồng các bữa tiệc từ lúc kết hôn đến giờ.

Hôm nay...anh...anh...aaaa thật hết lời mà. Hạ Như Song gào thét trong lòng.

"Không có gì, Song Nhi là bạn tôi mà"- Ly Mạn Mạn vui vẻ trả lời,sao hôm nay cô thấy Ngô Trác Thăng này lạ nhỉ?

Không giống lúc đầu tiên cô gặp nha. Chắc...xem ra Song Nhi nhà ta bị ai kia áp đảo rồi hay chăng? Ai kia đã đánh tan cái phần mềm băng giá trong lòng của Hạ Như Song kia rồi sao?

Cũng tốt,nếu Ngô Trác Thăng kia làm cô quên đi cái quá khứ Hạ Quân Nguyệt và bắt đầu cái cuộc sống mới cũng tốt. Thời gian có lẽ sẽ chứng minh tất cả.

Lê Ngọc Khánh nhìn Ngô Trác Thăng . Hi vọng anh chàng này có thể làm cô quên đi Hạ Quân Nguyệt ,tuy rằng rất khó,vì gương mặt của cả hai rất giống nhau.

Đưa lê một hồi,Lê Ngọc Khánh kéo Ly Mạn Mạn lên khán đài. Thông báo rằng:

"Tôi Lê Ngọc Khánh,sẽ chính thức về Trung Hoa làm việc,và thêm người con gái đứng bên cạnh tôi,là Ly Mạn Mạn - vợ sắp cưới của tôi,hi vọng đến ngày hôn lễ được mọi người chúc phúc"- Lê Ngọc Khánh nói trong hạnh phúc,tay ôm chặt Ly Mạn Mạn.

Ly Mạn Mạn bất ngờ,anh nói muốn tổ chức hôn lễ sao? Cái mà cô chưa bao giờ dám nghĩ đến. Aaa Ngọc Khánh đáng ghét! Làm người ta ngại chết ả.

Hạ Như Song đứng dưới mỉm cười,có lẽ Lê Ngọc Khánh về đây là vì Ly Mạn Mạn. Trong cả hai hạnh phúc quá,còn cô... với người đàn ông tên Ngô Trác Thăng này có hạnh phúc không? Hay như tên Hạ Quân Nguyệt làm đau cô như trước kia?

"Em sao vậy?"- Ngô Trác Thăng tay vòng qua eo cô,ôm chặt hỏi.

"Buông...ra"- Cô đỏ mặt,đẩy tay anh ra rồi chạy mất dạng.

Ngô Trác Thăng đứng đó,heo con biết ngại kìa. Lần đầu thấy cô như vậy nha. Xem ra anh càng chủ động càng kích thích cô nhỉ?

Hạ Như Song đỏ mặt,hôm nay anh thật khác người. Làm cô...ngại chết đi được.

Hơi thở không ổn định,cô quơ tay lấy được li nước màu đỏ đỏ bên cạnh. Cô tưởng nước việt quốc,uống một hơi không suy nghĩ. Mà cô không biết là rượu.

Ngô Trác Thăng đi quanh tìm cô trong bữa tiệc,tìm những mười phút rồi mà không thấy cô. Aaa cô chạy đi đâu rồi?

Cô lúc này thấy hơi choán váng,bước đi loạn choạn. Cô uống nhầm rượu hay sao mà...

Bước đi không ổn định,cô va phải một người đàn ông nào đó.

"X..xin lỗi"- Cô ngẩng mặt lên nói,hai má cô lúc này đã đỏ như cà chua rồi.

"Song Nhi "- Người đàn ông đó lên tiếng.

Cô cố mở mắt ra,ủa Trác hả?:

"Trác Thăng? Là anh hả Thăng?"

Người đàn ông kia bất ngờ khi cô gọi là Trác Thăng . Anh là Hạ Quân Nguyệt ~

"Song Nhi"- Lúc này Ngô Trác Thăng mới chạy tới.

Còn cô đang say khướt,ngồi bệch xuống sàn được người đàn ông nọ đỡ.

Cô nghe ai gọi, quay mặt qua. Ủa? Sao có hai Trác Thăng? Hôm nay anh phân thân hả ta?

Cô không hiểu gì, nhìn hai người đàn ông này.

Ngô Trác Thăng và Hạ Quân Nguyệt bất ngờ khi thấy hai gương mặt giống nhau như hai giọt nước. Còn cô thì say khướt cứ lắc đầu lảo đảo cầm gì đó. Không hề biết cái gì cả.

Hạ Quân Nguyệt vội buông cô ra, đứng dậy vội rời đi.

Ngô Trác Thăng hoàn hồn, vội chạy lại phía cô. Xem ra cô uống cả cốc rượu sao mà say đến vậy nè? Tầm lượng không có mà cứ uống, thật là.

”Song Nhi “- Ngô Trác Thăng để cô dựa vào lòng vội hỏi.

”Ừm..nhức đầu”- Cô nhăn trán, nói bla bla.

Ngô Trác Thăng chỉ biết thở dài, bế cô lên rời khỏi bữa tiệc. Trước khi đi, anh đảo mắt nhìn xung quanh.

Người hồi nãy, là Hạ Quân Nguyệt sao? Dự tiệc lần này sao lại có bất ngờ như vậy chứ? Nếu Hạ Như Song biết, thì sẽ ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm Chờ Đợi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Giáp Mặt Hạ Quân Nguyệt

Sáng hôm sau.

Sau khi ôm cô say khướt rời khỏi bữa tiệc, anh đưa cô về nhà. Người gì đâu uống say là không biết trời trăng gì luôn. Thật là...!! Cạn và héo lờ lờ.

Cô sau khi ngủ dậy thì đầu rất đau. Hôm qua cái li việt quốc kia là rượu sao? Hại giờ đầu cô đau thế này.

”Em dậy rồi”- Ngô Trác Thăng bước vào, bảo đảm cô đang than vãn trong lòng vì cái đầu đau đây.

”Ủa? Sao.. tôi..”- Giờ cô mới nhận ra mình về nhà, hôm qua hình như cô đụng phải ai thì phải.

Ai vậy nhỉ?

Hình như Ngô Trác Thăng, vì gương mặt là anh mà... nhưng lúc mơ hồ, cô nghe thấy ba chữ Hạ Quân Nguyệt ... không phải chứ? Cô... Hạ Quân Nguyệt quay về rồi sao?

”Hôm qua em uống say, thật tình không uống được mà cứ uống”- Ngô Trác Thăng đi lại trách móc, cái đồ cứng đầu.

Thần ma quỷ khiến sao mà cứ uống rượu cái thứ không tốt cho sức khỏe chứ? Cô hay bị đàn về thức uống sao?

”Tôi... lấy nhầm, tưởng nước trà đào nên”- Hạ Như Song nói nhỏ. Lần sau có dự tiệc cô nên uống nước cam cho lành, ngu người đi lấy thứ rượu tưởng trà đào đó chi không biết. T_T

Ngô Trác Thăng muốn đập đầu vào tường thay cô ghê. Cô... thật là ngốc nghếch trong đồ uống mà. Hazzz thua luôn, hai tay vẩy cờ trắng luôn rồi.

”Được rồi, em dậy ăn sáng đi”- Ngô Trác Thăng thở dài, xong đứng dậy ra khỏi phòng.

Nói thật đây là lần đầu anh gặp một cô gái siêu ngốc như cô, hazzz mà công nhận anh chịu nổi cô cũng hay, kết hôn lâu vậy mà.

(Song : tại ông có tính chịu bả chứ tôi thì “chém”)

Hạ Như Song gật gà gật gù, xong đứng dậy vào phòng tắm vệ sinh cá nhân.

Cô tắm xong, thay một bộ váy tím dài qua đầu gối. Lau tóc và sấy khô tóc xong, cô ngồi trước bàn trang điểm, đánh một lớp phấn mỏng và tô chút son, được như vậy hoàn mỹ rồi.

Bước xuống nhà, cô thấy Ngô Trác Thăng đang ngồi đọc báo. Hôm nay anh có như hôm qua không? Cầu trời là không đi, cái thái độ và bá đạo của anh làm cô ngượng, bất an và.. lo sợ.

Ngồi xuống bàn ăn sáng, vẫn như thường là bánh mì và sữa tươi. Cô thích vậy, vì trước kia cô toàn ăn vậy không. Nhanh gọn và ngon.

Nhìn cô ăn sáng, anh thấy cô hay ăn bánh mì và sữa tươi vào buổi sáng, cô thích sao? Một sở thích kì lạ. À mà khoan, dạo này cô và anh ăn sáng cùng nhau nhiều hơn nhỉ? Ăn trưa và tối cũng vậy, có lẽ anh đang từng bước từng bước thành công chinh phục cô.

”Ăn xong anh đưa tôi đến công ty được không?”- Cô bỗng hỏi.

”Được “ - Anh vui vẻ đồng ý.

Cô muốn đi đâu anh cũng đưa cô đi được hết, bên cô là anh vui rồi.

Hạ Như Song không nói gì, gạt đầu rồi đứng dậy về phòng lấy túi xách. Trước khi đi, cô nhỏ giọng nói.

”Nhớ uống hết li sữa”- Xong, cô về phòng lấy đồ.

Cô đang quan tâm anh sao? Cô đang dần ám áp với anh sao? Anh có thể làm cô bỏ tảng băng trong lòng sao?

Suy nghĩ tùm lùm, anh một hồi uống sữa như lời cô.

Vừa đi xuống, thấy anh uống hết li sữa cô mỉm cười. Cô lo cho cái dạ dày kia của anh, cô muốn anh ăn uống đầy đủ. Không kéo nhập viện như lần sốt bữa trước làm cô lo chết được mà.

Xong buổi sáng, cả hai đến công ty. Ám Dạ Thần thấy anh và cô đi cùng nhau đến công ty, không ngừng ngạc nhiên. Hôm nay cô cho anh chở sao? Chuyện lạ nha... không lẽ cô chấp Ngô Trác Thăng, cái này khó tin nha.

Sau khi cô về phòng làm việc, anh cũng mệt mỏi về phòng, cả đêm cô ới hết những gì ăn được. Làm anh lo lắng cả đêm không ngủ được luôn.

Hazzz anh nắn cô vợ bé nhỏ của anh say quá, mỗi lần như vậy làm anh mệt chết được. Và lại rượu không tốt và hợp với cô tí nào.

Nhưng... điều anh lo nhất là... cô nhớ lại đêm qua có “hai” Ngô Trác Thăng, và dĩ nhiên anh nhận ra người kia là Hạ Quân Nguyệt. Cũng may lúc đó cô say, nếu không khi gặp người kia thì sao đây?

Nhưng... anh cũng lo là... khi cô thấy Hạ Quân Nguyệt kia sẽ rời khỏi anh, anh sợ mất cô... sợ mất cô! Sợ cô vì người kia li hôn, sợ cô vì người kia rời khỏi anh.

Anh muốn nhìn thấy cô mỗi ngày, muốn thấy cô thức dậy, muốn thấy cô ăn sáng và đến công ty cùng mình như mấy hôm nay.

Không cần cô ám áp hay dịu dàng, chỉ cần cô bên cạnh mình là được. Nên anh sợ... khi cô thấy Hạ Quân Nguyệt kia sẽ rời khỏi anh.

Cộc.. cộc..!!

Tiếng gõ cửa làm anh hoàn hồn, rời khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn kia.

”Tôi vào được chứ?”Tiếng Hạ Như Song nhẹ nhàng bên ngoài.

”Vào đi”- Anh trả lời.

Hạ Như Song đẩy cửa đi vào, thấy anh đang dựa vào ghế thì cau mày. Anh không khoẻ sao?

”Anh không khoẻ?” Cô nhẹ nhàng đi lại hỏi.

”Không.. không có gì đâu em, em cần anh giúp gì sao?” Anh nói.

Cứng đầu!

Rõ ràng thấy anh hơi mệt mỏi mà, hai mắt anh hình như có quầng thâm. Đêm hôm qua anh không ngủ sao? Vì công việc? Hay vì chăm sóc cô?

”Tôi cần anh xen bản hợp đồng này”- Hạ Như Song đặt bản hợp đồng xuống.

”Và... giờ nghỉ trưa ăn cùng tôi được không?”- Cô lại nói.

Bản hợp đồng chỉ là phụ thôi. Chính là cô... muốn mời anh đi ăn trưa.

”Được mà”- Anh mỉm cười trả lời. Cô gạt đầu rồi ra khỏi phòng.

Cô vừa ra khỏi phòng, anh thở nhẹ ra. Đầu dựa vào ghế. Đầu anh đau quá, may chịu được trước mặt cô. Không kéo làm cô lo lắng cho anh nữa.

Thật sự là cô lo lắng cho anh, anh rất vui. Nhưng, làm cô lo lắng anh không nở. Sợ cô lo lắng đến sợ hãi mà phát khóc nữa.

Đưa đồng hồ đeo tay, 9h rồi. Còn hai tiếng nữa. Anh nghĩ nên chợp mắt một tí.

**

”Thăng.. Thăng”

Ngô Trác Thăng nghe ai đó gọi mình, mở mắt ra. Là cô, Song Nhi. Sao cô ở đây?

”Thăng.. anh không ổn sao? Sao lại ngủ gật vậy?”- Cô hỏi.

Anh lúc này nhớ ra, hình như lúc này do mệt nên anh dựa vào ghế chợp mắt một tí. Mấy giờ rồi nhỉ? Anh đưa mắt nhìn đồng hồ đeo tay, 11h trưa rồi.

”Anh... đi ăn trưa được không?” Cô lại hỏi.

Lúc vào phòng gọi anh đi, thì thấy anh ngủ gà gật trên ghế rồi. Cái này đã nói lên đêm qua anh không ngủ nè.

”Được, đi thôi” Nghe cô nói, Anh phấn chấn hẳn, đứng dậy.

”Ừm” - Cô gật đầu, rồi cùng anh đi ăn trưa.

Xe dừng trước nhà hàng sang trọng, cô bước vào trong, còn anh đi đậu xe.

Vừa vào cửa, cô không cẩn thận đụng vào một người đàn ông. Ngã xuống sàn.

Ui da!

Cái móng của cô. Huhu, đôi giày cao gót này nữa. Đau chết được mà.

”Cô.. có sao không” Người đàn ông vội đỡ cô.

Cô lúc này phũ quần áo, xong ngẩng mặt lên..

Ngô Trác Thăng !!!

Không phải anh đang đậu xe... còn người trước mặt cô..là Hạ Quân Nguyệt sao?

”Anh... anh..” Cô sững sờ.

”Song Nhi “- Hạ Quân Nguyệt ngạc nhiên.

”Anh.. là Hạ Quân Nguyệt!”

[Áo anh đứt khuy em có thể khâu lại được.

Nhưng tình yêu hai ta càng khâu thì con đường tình yêu càng ngược

- Em Đã Biết_Suni Hạ Linh]

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm Chờ Đợi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Âm Mưu? - Đối Đầu Ngô Gia

“Song Nhi “Ngô Trác Thăng lúc này bước vào.

Nghe tiếng Ngô Trác Thăng , cô quay đầu lại. Hai con người. Hai gương mặt giống nhau đang đối diện với nhau. Còn cô, thì là người đứng giữa.

Cô lúc này khó xử, quay người đi. Còn Ngô Trác Thăng và Hạ Quân Nguyệt cau mày nhìn nhau.

Tại sao hai gương mặt này lại giống nhau đến vậy? - Ngô Trác Thăng và Hạ Quân Nguyệt cùng suy nghĩ.

“...”

Cả ba im lặng, đến khi Hạ Quân Nguyệt quay người đi. Cô lúc này mới thở nhẹ ra. Cô không thể... đối diện với Hạ Quân Nguyệt được.. vì anh đang ở đây.

Anh lúc này đi đến bên cô. Đưa tay ôm chặt eo cô nói nhỏ:

”Minh đi thôi em”

Cô bất ngờ. Sao anh lại thản nhiên đến vậy chứ? Anh không có cảm giác hay suy nghĩ gì sao?

Cô gật đầu, bước theo anh.

Kéo ghế cho cô ngồi xuống, bản thân anh về chỗ ngồi, ngồi đối diện nhìn cô.

Cô đang suy nghĩ về tên Hạ Quân Nguyệt kia phải không? Tại sao... tên đó bây giờ lại xuất hiện. Lúc này, nhìn cô rất mâu thuẫn.

Cũng phải thôi, đứng giữa với hai người có gương mặt giống nhau như vậy làm cô khó xử luôn mà. Đến thờ cô còn không dám nữa là.

Anh vẫn thắc mắc, tại sao anh và Hạ Quân Nguyệt lại giống nhau đến vậy chứ? Người giống người sao? Nếu là vậy thì đã quá trớ trêu anh và cô rồi.

Cô muốn quên tên kia, anh lại có gương mặt giống Hạ Quân Nguyệt còn là chồng cô, đã đủ mâu thuẫn rồi, bây giờ anh ta lại về. Tại sao ông trời lại trêu anh và cô như vậy chứ?

”Anh...”- Hạ Như Song bỗng gọi Ngô Trác Thăng .

Cô đang rất mâu thuẫn, cô đã thừa nhận anh. Vậy mà bây giờ tên khốn đó lại trở về, cô nên làm gì đây? Tại sao ông trời lại trớ trêu với cô như vậy?

Cô biết cô đã làm đau anh, cô muốn chấp nhận anh, muốn có cuộc sống mới, nhưng bây giờ... tên khốn đó lại quay về.

Thật... đời không biết trước được gì mà. Sau này anh và cô có thể đi đến đâu đây?

”Sao vậy em?”- Anh trả lời.

”Anh... ăn gì?”- Cô đẩy menu qua cho anh.

Lúc này anh mới nhận ra, này giờ anh chỉ lo suy nghĩ mà không đến bữa trưa. Vội hỏi cô ăn gì rồi gọi món. Trước khi phục vụ đi, anh bảo phục vụ mang thêm một li nước cam.

Cô chớp mắt nhìn anh. Anh dường da hay gì sao mà gọi nước cam vậy? Hay... cho cô?

Nhìn biểu hiện trên mặt cô anh cũng đủ hiểu đang thắc mắc gì. Vội nói:

”Nước cam cho em, nó tốt sức khỏe cho em” - Anh nhẹ nhàng nói.

Công nhận bộ dạng của cô bây giờ thật ngốc mà. Giống một đứa trẻ ba tuổi thật.

”O à cảm ơn”- Cô ngượng ngùng.

Hình như dạo này anh và cô đã quá thân thiết hơn, anh cũng hiểu rõ suy nghĩ của cô hơn thì phải. Từ lúc nào cô đã bỏ cái lớp lạnh lùng kia xuống.

Từ lúc nào trở nên thân với anh hơn. Từ lúc nào cô và anh đã dần cư xử như vợ chồng vậy? Từ lúc nào nhỉ?

Anh bỗng nắm lấy bàn tay cô. Nắm lấy bàn tay đang hơi run đần xen khó xử kia.

Bị anh nắm bắt ngờ, làm cô giật bản mình. Hình như dạo này cô hơi bất ổn. Mỗi lần anh chạm vào cô là cô giật mình.

”Song Nhi, nếu anh ta làm phiền em, em hãy nói anh, anh sẽ xử đẹp anh ta” - Anh nói, anh quyết!

Anh không cho tên khốn đó cướp lấy cô. Cô là của anh, mãi là của anh.

”Thăng...”cô bất ngờ khi nghe anh nói vậy.

Anh... đang muốn chiếm hữu cô sao? Anh đang dần bá đạo đây sao?

”Nhớ, hãy luôn nhớ lời anh nói, vì anh mãi bên em, em hiểu không?”- Ngô Trác Thăng chắc nịch nói.

”Vâng...”- Cô mỉm cười nói, khoé mi ươn ướt, một giọt nước mắt lăn dài trên má cô.

Từ lúc nào cô tin tưởng anh, giao cho anh niềm tin, và dần.. dựa vào anh. Như anh là nơi tin cậy để cô dựa vào. Cô dần trở nên yếu đuối trước mặt anh rồi, đáng ghét mà.

Ngô Trác Thăng đưa tay lên lau nước mắt cho cô. Còn mèo nhỏ này đã yếu đuối khi nào vậy? Không giống Hạ Như Song lạnh lùng băng giá của anh trước kia nha.

...

Sau khi ăn trưa xong, anh đưa cô về công ty. Cô bỗng ngồi bên cạnh, nắm chặt tay anh, đỏ mặt ngượng ngao. Sau này... cô chấp nhận anh, và sẽ sống hạnh phúc phải không?

Cô đã tự hứa với bản thân, Hạ Quân Nguyệt là quá khứ. Anh là tương lai, là chỗ dựa cho cô, là nơi cô tin tưởng gửi gắm sau này. Cô tin... anh sau này là hạnh phúc của cô, còn Quân Nguyệt hãy cho hoà vào bụi cát của quá khứ.

Về công ty, anh và cô nắm chặt tay nhau hạnh phúc bước vào. Nhân viên rất ngạc nhiên, vì nghe tin giám đốc của họ kết hôn với cô, cô rất lạnh lùng với anh, vậy mà bây giờ... xem ra anh có tài lắm nha, chinh phục được vợ yêu rồi.

Chắc... tổng giám đốc của họ thật tuyệt, cần học hỏi nha.

Cô và anh bỗng hạnh phúc, anh tưởng mình đang mơ. Tự nhéo mình một cái. Đau! Rất đau, anh không mơ, không hề mơ.

Cô ngồi bên cạnh thấy anh đang tự nhéo mình, vội hỏi: “Anh... anh sao vậy?”

”Không sao” - Anh vội trả lời, hazz anh vui quá bị lẫn rồi.

Cô bụm miệng cười, hihi anh thật là

”Xem anh kia” - Cô nhìn anh đầy hạnh phúc nói.

Anh bảo đảm đang tưởng mình đang mơ nè. Cũng phải thôi, ai biết lúc trước cô lạnh lùng làm gì.

Anh nhìn cô cười. Cô bé ngốc, sau này hai ta sẽ hạnh phúc nhỉ?

Cả hai đang vui vẻ, bị tiếng chuông điện thoại của anh làm phiền. Cầm điện thoại lên xem, là Ám Dạ Thần gọi.

”Alo”- Anh nhắc máy.

'...'

”Được, tớ sẽ đi” Xong, anh cúp máy.

”Có chuyện gì sao?” Cô vội hỏi.

”Bên xây dựng có chút chuyện. Em ở công ty giúp giải quyết công việc nhé. Anh phải qua chỗ Ám Dạ Thần giải quyết một số việc” - Ngô Trác Thăng gấp gáp nói.

Ám Dạ Thần không gọi điện anh thật sự không biết bên công trình có chuyện. Có người gặp tai nạn, đã chết!

”Anh đi đi, để công việc ở đây cho em” Cô nhẹ nhàng nói, lúc này cô nghe được giọng của Ám Dạ Thần rất gấp gáp thì phải.

Ai chứ Ám Dạ Thần cô không quên, nghe thoáng biết rõ là giọng anh ta rồi.

Anh vội rời đi. Trước khi đi anh dặn cô, nếu đến chiều anh chưa về công ty, cô hãy về nhà đợi anh.

Anh đi, cô quay về phòng lấy tài liệu, ôm qua phòng anh làm. Bên phòng anh đủ tài liệu và báo cáo cô cần, làm đây cho tiện, không cần chạy qua chạy lại.

...

Đến chiều, Ngô Trác Thăng quay về công ty, anh về công ty lấy một số tài liệu rồi đem về nhà. Bên công trình gặp tai nạn ngoài ý muốn, anh đang thật phiền phức đây.

Vào phòng làm việc, anh thấy cô đã ngủ trên sofa. Cô chưa về nhà sao? Sao còn ngủ ở đây?

Đi lại, nhìn trên bàn, cô do làm việc nên ngủ quên sao? Thật là... dạo này anh và cô quá bận rộn, bây giờ lại gặp thêm vụ tai nạn nữa, điên đầu thật mà.

Anh không nên nói cho cô biết hơn, không làm cô lo lắng nữa.

Lấy tài liệu cần thiết, anh gọi tài xế đến. Anh đang mệt, thật không muốn cầm lái. Lại thêm cái con heo con này đang ngủ nữa, thật là...

Tài xế đậu xe dưới công ty, anh bế cô vào lòng rồi xuống đại sảnh. Về nhà.

...

Về đến nhà, anh đặt cô lên giường, xong đi tắm. Aizz, ông nội thương anh và cô quá. Nên để lại cái công ty đủ chuyện này, thật mệt mỏi mà.

Tắm xong, anh qua thư phòng làm việc. Tháng này và tháng sau anh chắc không có thời gian nghỉ ngơi luôn mất.

Hên là có Âm Dạ Thần và cô không toi anh luôn. Một mình anh làm xong chắc như con tép luôn mất. Hazzz lúc nào anh với cô mới có thời gian riêng cho nhau đây.

Trong thư phòng được ba mươi phút, cửa phòng mở ra. Là cô, cô đang mặc bộ đồ ngủ bằng lụa ở nhà. Chắc cô đã dậy và tắm rồi.

"Thăng..." Cô bước vào gọi tên anh.

"Sao em không ngủ nữa đi? Em đang mệt mà" Ngô Trác Thăng xoay ghế lại nói.

Cô lắc đầu.

"Em không mệt, anh ăn tối không?" Cô hỏi.

Anh gật đầu.

"Vậy đợi em nấu bữa tối nhé? Được không?" Cô lại hỏi.

"Được" Anh gật đầu.

Cô mỉm cười rồi ra khỏi phòng, vội đi xuống bếp nấu bữa tối cho anh.

Anh ngồi trong phòng mỉm cười, cô và anh thật giống vợ chồng thật sự, không giống như trước kia. Anh vui lắm!

Mở laptop, anh xem các bảng báo cáo thì Âm Dạ Thần gọi đến.

"Trác Thăng, gia đình bên người bị tai nạn đòi cậu bồi thường không sẽ kiện chúng ta, ngày mai cậu đến công trình lần nữa được chứ?"

Tiếng Âm Dạ Thần mệt mỏi bên đầu dây. Vì vụ này anh đã không ngủ mấy ngày rồi, bết tắc quá nên anh phải gọi Ngô Trác Thăng, và giờ cả hai lấy chung, ai cũng mệt mỏi hết.

"Được. Mà chuyện này cậu đừng cho Song Nhi biết, cô ấy cũng đủ mệt ở công ty rồi" Anh vừa nói vừa xoa huyệt thái dương.

'Biết rồi, thôi tớ ngủ, mấy ngày không được ngủ rồi, xong vụ này cậu nên cho tớ đi nghỉ mát đây' - Âm Dạ Thần lười biếng nói.

"Rồi. Nghỉ ngơi tốt đấy" Nói xong anh cúp máy.

Haizz không có mình anh mà Âm Dạ Thần cũng mệt lây theo. Thật đủ phiền phức mà.

(@Song : ta là người tội nhất nè, đang phải nhanh chóng thức đến sáng vì hoàn nhanh cho mấy người đấy *đau khổ*)

Dựa đầu vào ghế, xem ra vụ này không đơn giản như vậy. Nhưng trước nay chưa bao giờ có tai nạn hay gì. Sao lần này lại, do ngẫu nhiên sao?

Không... anh thật sự nghĩ đây không phải là ngẫu nhiên, có âm mưu và có người đứng sau.

Nhưng... ai dám đối đầu với Ngô gia anh chứ? Anh thật sự nghĩ không ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm Chờ Đợi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Ngọt Ngào - Âm Sát

Một lúc sau cô lên gọi anh xuống ăn tối. Anh vui vẻ gật đầu rồi xuống nhà ăn tối cùng cô.

Ngồi ăn tối, cô và anh luôn gấp thức ăn cho nhau. Cô luôn hỏi anh có vừa miệng không? Có ngon miệng không?

Anh luôn gật đầu, vì cô nấu nên tất cả đều ngon.

”Anh ăn đi” Cô gấp miếng sườn vào chén anh.

Anh cũng gấp cho cô. Ăn cùng cô thế này anh rất vui, rất ấm áp, cảm giác mệt mỏi đã đi hết rồi. Bên cô, cô như động lực của anh vậy, người con gái bên ngoài lạnh lùng nhưng bên trong ấm áp, đã làm anh yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Ăn tối xong, anh bảo cô về phòng nghỉ ngơi, còn mình thì lại qua thư phòng giải quyết công việc. Nên giải quyết một thể cho chắc.

Ngô Trác Thăng qua thư phòng, còn cô ngồi trong phòng. Cả hai tiếp tục ngủ riêng sao?

...

Ngồi bên thư phòng đến 12h, Ngô Trác Thăng mệt mỏi dừng lại, hôm nay đến thôi, dù gì anh cũng không phải người máy, nên nghỉ ngơi một chút tốt hơn.

Qua phòng xem cô sao rồi nhỉ? Không kéo cô ngủ lại đá mền nữa lại mệt cho xem.

Mở cửa phòng ra, anh bất ngờ khi thấy cô đang ôm mình ngồi ngay đầu giường.

Cô đang làm gì vậy?

Ngô Trác Thăng nhẹ nhàng đi lại gần cô, lay nhẹ cô.

”Song Nhi “ Anh gọi cô.

Cô lúc này tỉnh ngủ, ngẩng mặt lên nhìn anh.

”Ừm... anh.. làm xong việc rồi sao?” Cô biết rõ anh sẽ qua phòng cô, nên cô muốn đợi anh.

Muốn đợi anh ngủ cùng.

”Sao em không ngủ đi?”

Cô đợi anh sao? Có gì sao?

”Em muốn đợi anh, muốn ngủ cùng anh” Cô đưa tay dụi mắt nói.

Anh sững người, cô đang nói gì vậy? Cô... muốn ngủ cùng anh sao?

Ngô Trác Thăng ngồi xuống, ôm cô vào lòng.

”Được rồi, ngủ đi” Anh nhẹ giọng nói.

Cô lúc này ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ.

Anh ôm cô nằm xuống, kéo mền lên đắp cho cả hai.

Ôm cô chặt vào lòng, anh đưa tay lên vuốt tóc cô. Anh không hiểu sao cô lại hành động như vậy, nhưng ôm cô ngủ thế này anh lại cảm thấy vui.

Như là nơi để anh hết mệt mỏi, khi bên cô thế này anh chỉ còn thấy ấm áp và hạnh phúc thôi.

Cô dịch chuyển người, vùi đầu vào lòng anh. Hít thật sâu, mùi hương của anh thơm quá, mê người nữa.

Thấy con mèo nhỏ trong lòng đang vui đùa, anh ôm chặt cô hơn. Lần đầu, anh và cô ôm nhau ngủ thế này.

Có lẽ, đêm nay là đêm ngủ ngon nhất của anh và cô. Có giấc mơ thật đẹp cùng anh, cùng nhau ôm nhau ngủ thế này.

Cả hai ôm chặt nhau ngủ trên giường, dần rơi vào giấc ngủ ấm áp bên nhau. Có lẽ đây là giấc ngủ ấm áp nhất bên nhau từ khi họ kết hôn với nhau.♥

**

Sáng hôm sau, cô ngủ dậy, nhìn thấy anh đang nằm bên cạnh. Vô thức mỉm cười, cái cô cần là đây, cuộc sống vợ chồng, sáng tối bên cạnh nhau, mỗi đêm ôm nhau ngủ như thế này, cái cô cần là vậy.

”Em dậy rồi”- Ngô Trác Thăng bỗng mở mắt nhìn cô đang say sưa ngắm mình.

”Ồ..” Cô bị anh nói, hoàn hồn lại.

Đỏ mặt như cà chua, aaa hành vi của cô gọi là Háo Sắc ấy. Huhu, cô có tật xấu này khi nào vậy?

Mà cũng tại anh thôi, ai biểu anh đẹp trai đến vậy, tuy là giống tên khốn kia, nhưng anh có vẻ đẹp riêng, vẻ đẹp riêng đối với cô.

”Đêm qua em ngủ ngon không?”- Anh hôn lên tóc cô hỏi.

Cô gật đầu, miệng không nhin được hỏi: “Còn anh?”

”Anh cũng vậy” Anh trả lời.

Cô im thin thít.

Anh lại mỉm cười.

Hai người đang chơi trò gì đây? (- -)

”Được rồi, anh đi đánh răng rửa mặt đi, em làm bữa sáng đi” - Cô ngồi dậy nhìn anh đang lười biếng nằm đó.

Định bước xuống giường thì bị anh kéo lại, cô ngã nhào nằm trên người anh. Anh đang làm gì vậy?

A~ ngại chết được.

Anh xoay người, đè cô xuống giường, bản thân leo lên đè cô nằm dưới.

Cúi xuống, anh hôn lên đôi môi quyến rũ của cô, cô chưa kịp ú ớ gì thì miệng đã bị anh ngăn lại. Ồ ơ, anh làm gì vậy?

Anh hôn trọn cái đôi môi nhỏ nhắn của cô, cắn, mút, rồi liếm trọn không chừa chỗ nào. Đến khi bỏ đôi môi kia ra, hơi thở cô đã không ổn định, mặt đỏ như cà chua rồi. Con mèo nhỏ của anh, rất đáng yêu nha.

Cô chưa kịp phản ứng gì cả, ơ ơ đầu cô sao quay cuồng vậy nè? Mới sáng sao anh lại bá đạo như vậy chứ?

Huhu nụ hôn đầu đời của cô, lúc trước khi quen với Hạ Quân Nguyệt cô chỉ cho nắm tay, hôn là cô đá. Vậy mà anh hôm nay... huhu.

Anh hà hơi vào tai cô, nói nhỏ thì thầm: “Em đẹp thật!”

Bị anh nói, cô đỏ mặt hơn. Aaa anh làm cái gì mới sáng vậy? Cô nhượng bộ ạn quá cho anh làm tới sao?

Tự dưng dờ cái tính bá đạo này làm gì vậy? Để cô bị ức hiếp thế này. Huhu.

”Anh.. anh mới sáng...” Cô đỏ mặt quay đầu sang chỗ khác, không dám nhìn anh.

Nếu nhìn anh anh sẽ thấy gương mặt cô đỏ hơn cà chua lúc này mất.

”Sao? “Anh mỉm cười nói.

Anh muốn thử lâu rồi, hôm nay có dịp áp đảo con mèo hư này thật đáng và thú vị nha. Xem mặt cô kia, đỏ lên hết rồi.

”Thấy ghét” Cô đẩy anh ra bật dậy, chạy vào phòng tắm đóng cửa cái RẦM lại.

Bên ngoài, anh chỉ lắc đầu và cười. Xem ra, muốn ăn cô sau này cũng dễ nhỉ?

Ngô Trác Thăng đứng dậy về phòng mình, ai biểu cô và anh ở phòng riêng làm gì chứ? Tối nay anh sẽ lôi cô qua phòng mình ôm ngủ tốt hơn, chạy qua chạy lại mệt rã mả.

Cô loay hoay trong phòng tắm đến 20 phút, thật ra là đỏ mặt xấu hổ nên cô không dám ra ngoài. Đến khi bình tĩnh cô mới xuống nhà.

Vừa bước xuống, cô đã thấy anh đang ung dung ngồi đọc báo. Cô vội chạy vào bếp nấu bữa sáng, hôm qua cô có nói giúp việc không cần nấu bữa sáng, để cô nấu.

Ngồi bên ngoài, anh nhìn cô đang xấu hổ loay hoay trong bếp kia mà bật cười. Vợ yêu của anh xem ra đang ngại kìa.

Giúp việc thấy anh đang nhìn cô trong bếp cười vui vẻ, còn cô thì đang xấu hổ nấu ăn trong kia, bà mỉm cười, cả hai đang rất hạnh phúc đây. Không giống như trước kia, bây giờ ngôi nhà này cũng ấm áp và đầy hạnh phúc rồi.

Nấu xong, cô ra gọi anh vào ăn sáng. Anh vui vẻ đi vào. Kéo ghế cho cô ngồi đối diện mình, xong quay về ghế mình.

Ăn sáng xong, anh đưa cô đến công ty tràn đầy hạnh phúc. Nhân viên ai cũng ngạc nhiên và ganh tị khi nhìn cả hai đang hạnh phúc kia. Aaa vậy lúc nào họ mới hạnh phúc như hai người đây?

Cô về phòng làm việc, đầu không ngừng nghĩ đến nụ hôn lúc sáng. A ngại chết đi được mà, mới sáng mà... (- -)

Còn Ngô Trác Thăng, sau khi đưa cô về phòng làm việc thì chạy đến công trình. Không nên để cô biết nên anh đã đi âm thầm. Công ty đủ việc để lo rồi, không nên để cô lo lắng hơn nữa.

Chạy đến công trình, gia đình của nạn nhân đang làm loạn lên, Ám Dạ Thần đang cố khuyên ngăn nhưng không có tác dụng gì cả.

Ngô Trác Thăng vội đi tới, Ám Dạ Thần thấy anh mà thở nhẹ ra. Ôi trời, Tổng Giám Đốc của tôi, sao cậu đến trễ vậy hả?

Người vợ vừa thấy Ngô Trác Thăng, biết rõ anh là người chịu trách nhiệm về công trình, điên cuồng chạy đến, may mà bảo vệ kịp ngăn lại.

”Trả mạng lại cho chồng tôi” Người phụ nữ kia điên cuồng quát.

Ngô Trác Thăng thờ dài, bước lại.

”Xin bà bình tĩnh, bà còn con nhỏ và gia đình, tôi sẽ bồi thường cho bà số tiền sống đến già và nuôi dưỡng con nhỏ và người nhà bà” Ngô Trác Thăng nói.

”Không cần, tôi cần chồng tôi, trả mạng cho chồng tôi” Người đàn bà kia điên cuồng nói.

”Thật sự xin lỗi, đó là tai nạn, tôi rất tiếc cho chồng bà, nhưng phía cảnh sát đã xác định là tai nạn rồi, tôi cũng không thể nói gì thêm hay làm gì được cả” Anh nói.

Thật sự mệt mỏi mà.

”Mấy người có tiền, nên đã mua chuộc cảnh sát, tôi không tin đây là tai nạn, tôi sẽ kiện mấy người” Người đàn bà kia tiếp tục nói.

”Được, bà không tin chúng tôi thì ta lên toà. Bỏ bà ấy ra” Anh nói, đồng thời nhìn bảo vệ bên cạnh.

Bảo vệ bên cạnh buông bà ta ra, bà ta tức giận rời khỏi.

Ám Dạ Thần và Ngô Trác Thăng chỉ biết lắc đầu thờ dài bên cạnh, cả hai nhìn nhau thờ dài.

”Cậu nghĩ xem, tại sao người đàn bà kia lại ngoan cố như vậy?” Ám Dạ Thần lên tiếng hỏi.

”Tớ không rõ, nhưng tớ nghĩ có người đứng sau vụ này”- Ngô Trác Thăng nghiêm túc nói.

Người đàn bà kia, anh có linh cảm ai đó sai khiến bà ta đằng sau nên mới tới đây làm loạn.

”Người đứng sau? Cậu nghĩ là ai?” Ám Dạ Thần ngạc nhiên.

Người đứng sau, anh thật sự chưa nghĩ đến, vậy mà Ngô Trác Thăng lại...

”Tớ không biết” Anh nói, vấn đề này anh đã suy nghĩ cả đêm, anh không chắc linh cảm của mình đúng, nhưng anh luôn nghĩ có người đứng sau nên thế này.

Thật sự có người đứng sau không?

Nếu có là ai?

...

Ở công trình đến trưa, Ám Dạ Thần thì lặng mất tâm hơi. Còn anh thì vội về công ty, đưa cô đi ăn trưa.

Trong xe, cô quay sang hỏi anh.

”Anh đi đâu cả buổi sáng vậy?” - Hạ Như Song hỏi, lúc qua phòng tìm anh thì anh mất dạng rồi. Không khác gì âm hồn luôn.

”Anh có chút việc cùng Thần “ Làm sao anh nói đây?

Nói cô biết chỉ làm cô lo lắng thêm thôi. Giấu là tốt nhất.

Cô gật đầu. Anh rất lạ, anh rất rất lạ luôn.

Xe dừng trước cửa nhà hàng, cô cầu mong dừng gặp Hạ Quân Nguyệt ở đây. Nhưng đầu ngõ, anh và cô vừa bước vào cửa lại thấy Hạ Quân Nguyệt bước ra. Cả ba nhìn nhau, không gian lại im lặng.

Hạ Quân Nguyệt gật đầu, xem như là chào hỏi. Còn Ngô Trác Thăng thần nhiên mỉm cười nhìn Hạ Quân Nguyệt còn cô đờ luôn.

Hạ Quân Nguyệt đi, anh kéo cô vào nhà hàng. Tuy lúc trước anh rất khó chịu khi nhìn thấy Hạ Quân Nguyệt người có gương mặt giống anh, nhưng giờ anh mặc kệ. Bên cô là được.

Ăn trưa xong, anh đưa cô về công ty. Vừa đến công ty, cô và anh bước xuống xe. Từ đằng xa đâu ra một người phụ nữ điên cuồng cầm dao chạy lại chỗ anh nói:

”Chết đi”

Cô bắt ngờ với người phụ nữ đang chạy lại kia, không suy nghĩ. Cô lao ra đỡ cho anh nhát dao đó.

PHẬP!

Con dao đâm vào lưng cô một nhát, người phụ nữ kia thấy máu từ cô, sợ hãi quăng con dao đi, bỏ chạy. Bà ta không muốn giết cô mà, bà ta muốn hại anh mà, sao sao cô lại.

Anh tròn mắt, không tin những gì mình nhìn thấy. Ôm cô đầy máu kia.

”Song Nhi, Song Nhi” Ngô Trác Thăng điên cuồng gọi tên cô.

”T.. hăng..” May quá, anh không sao rồi.

Nhìn thấy anh an toàn, cô nhắm mắt lại.

Anh gần như điên lên, ôm cô vào xe chạy đến bệnh viện. Song Nhi, em đừng xảy ra chuyện gì mà.

Đẩy cô vào phòng cấp cứu, anh bên ngoài với bộ dạng đầy máu. Áo và quần anh đã đầy máu của cô, ngồi như người mất hồn bên ngoài.

Ám Dạ Thần, Sa Mạn Mạn và Lê Ngọc Khánh nghe tin. Vợ chạy đến bệnh viện.

”Song Nhi, cậu ấy sao rồi?” - Sa Mạn Mạn không giữ được bình tĩnh, đi đến lay Ngô Trác Thăng quát.

”Cô ấy... vừa được cấp cứu” Khoảng khắc bà ta lao đến anh với con dao trên tay, anh chưa kịp phản ứng gì cô lại.. đồ ngốc! Tại sao lại đỡ cho anh làm gì chứ?

Sa Mạn Mạn bịt miệng để không phát ra tiếng khóc, sao cô lại bị thương? Sao lại cấp cứu chứ?

Lê Ngọc Khánh bên cạnh đỡ Sa Mạn Mạn, không thi cô đã ngã rồi. Còn Ám Dạ Thần im lặng, nhìn Ngô Trác Thăng đang mất hồn kia.

Chết tiết! Người đàn bà kia đúng là đồ điên mà, lúc này anh vừa đến công ty, thấy các nhân viên đang hoảng loạn thì vội hỏi bảo vệ đã xảy ra chuyện gì.

Bảo vệ tả lại hình dáng của người đàn bà kia, Ám Dạ Thần nhớ ra là người vợ của người chồng bị tai nạn kia.

Chết tiết!

Người đàn bà điên kia sao lại dám làm vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm Chờ Đợi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Sát Thủ

Cấp cứu trôi qua bốn giờ, bác sĩ bước ra với bộ dạng mệt mỏi.

”Bác sĩ, vợ tôi cô ấy thế nào rồi?”- Ngô Trác Thăng chạy lại vội hỏi.

”Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch rồi, nhưng mất máu quá nhiều, nên sẽ hôn mê vài ngày, nghỉ ngơi và ăn uống đầy đủ sẽ khỏe lại” Bác sĩ nói.

Sa Mạn Mạn thở nhẹ ra, Ám Dạ Thần và Lê Ngọc Khánh cũng vậy. Còn Ngô Trác Thăng nghe bác sĩ nói vui mừng, cô không sao, không sao rồi.

Bác sĩ nói đã đưa cô đến phòng hồi sức, xong rồi đi. Sa Mạn Mạn nghe vậy vội đi đến, nhưng lại bị Lê Ngọc Khánh kéo lại, người lúc này lo nhất cho cô là Ngô Trác Thăng, nên để anh và cô ở riêng.

Sa Mạn Mạn liền, ra về cùng Lê Ngọc Khánh. Còn Ám Dạ Thần thì về điều tra người phụ nữ kia, còn Ngô Trác Thăng chạy như điên đến phòng bệnh của cô.

Mở cửa phòng ra, Hạ Như Song đang nằm yên trên giường, gương mặt trắng bệch vì mất máu quá nhiều.

Anh đau lòng, ngồi bên cạnh đưa tay lên, vuốt ve gò má cô, con mèo ngọc này, sao lại đỡ cho anh nhát dao đó chứ?

Anh bị thương thì có sao đâu, còn cô, bị thương biết anh lo lắng không?

Đúng là đồ ngọc, ngọc quá ngọc mà.

**

"Ừm..."- Hạ Như Song tỉnh dậy, mở mắt ra, xung quanh là căn phòng màu trắng, sao cả người cô mềm nhũn thế này?

Không thể nhúc nhích vậy? Sao cô nằm đây? Hình như... lúc trưa anh đưa cô về công ty, thì bị người đàn bà nọ đi tới cầm dao muốn giết anh, cô không suy nghĩ lao ra đỡ cho anh thì phải.

Phải rồi, Ngô Trác Thăng, anh ấy đâu?

Cô muốn đi xuống giường, nhưng cả người không có chút sức lực gì. Chỉ biết nằm bất lực ở đó. Thăng anh đâu rồi? Anh có sao không? Sao em không thấy anh?

Cạch...

Cửa phòng mở ra, Ngô Trác Thăng bước vào, thấy cô vội chạy tới.

"Song Nhi, em tỉnh rồi?" Cô đã hôn mê một ngày một đêm rồi, làm anh lo chết được, cuối cùng con mèo hư của anh tỉnh rồi, may quá.

Sa Mạn Mạn bên ngoài nghe vậy, vội chạy vào phòng khóc nức nở.

"Song Nhi đáng ghét, cậu biết mình lo lắng không?"- Sa Mạn Mạn khóc nức nở.

"Tớ... không sao rồi mà"- Hạ Như Song yếu ớt nói, chết tiệt sao chỉ có nhát dao mà làm cô trở nên yếu đuối như vậy chứ?

Trước đây đâu có.

Lê Ngọc Khánh lúc này đi vào, kéo Sa Mạn Mạn ra ngoài vỗ về, trả lại bầu không gian riêng cho cả hai.

"Em có thấy không khoẻ chỗ nào không?"- Ngô Trác Thăng hỏi.

Cô lắc đầu.

"Em... khát nước" Cô nhẹ nhàng nói.

Anh vội quay sang rót nước cho cô, đỡ cô ngồi dậy, giúp cô uống li nước.

Uống được nửa cô lại thôi, vậy đủ rồi, cô chưa muốn làm trâu nước đâu.

Để li nước trên bàn, anh nhẹ nhàng đỡ cô nằm xuống, cẩn thận không đụng vào vết thương sau lưng của cô.

Anh đắp mền cho cô, xong quay đi gọi bác sĩ, cô nằm đó nhìn trần nhà, hình như cô hôn mê thì phải, mới làm anh và vợ chồng Sa Mạn Mạn lo lắng như vậy.

Bác sĩ bị lôi đến, vội vàng khám và xem tình hình của cô, không anh ăn thịt bác sĩ này luôn mất.

Hazz.

"Bệnh nhân tỉnh lại là tốt rồi, nghỉ ngơi tốt sẽ khoẻ lại thôi" Bác sĩ nhìn anh đang lo lắng kia nói, xem ra người chồng này rất lo lắng cho vợ đây, cô gái này thật có phúc khi có người chồng này.

"Cảm ơn bác sĩ" Anh vui mừng nói.

Bác sĩ gạt đầu rồi ra khỏi phòng, khám xong rồi, không nên ở lại đây làm phiền vợ chồng người ta nữa.

Anh đi lại giường, ngồi xuống đưa tay vuốt ve má cô.

”Em có đói không?” Anh nhẹ nhàng nói.

Cô gạt đầu.

”Anh gọi quản gia đem cháo vào cho em rồi, lát nữa ông ấy sẽ đưa tới”- Ngô Trác Thăng nói, cô ngủ đã một ngày một đêm rồi, nên lấp cái bao tử đã.

”Cảm ơn anh”- Ngô Trác Thăng nhìn anh nói.

Anh cúi xuống, hôn lên trán cô.

”Em ngốc lắm, sao lại đỡ cho chứ?” Anh trách mắng, nhưng đầy đau xót, thấy cô bị thương anh đau lòng lắm.

”Em không muốn anh bị thương” Anh là người chồng tốt, cô không muốn mất anh, không muốn.

”Đồ ngốc” Anh nhéo mũi cô, cái con mèo hư này, làm anh lo cả lên.

Cô chỉ cười nhìn anh.

”Em ngủ bao lâu rồi?” Cô hỏi.

”Một ngày một đêm rồi” Anh nói.

Cô ngạc nhiên, cô ngủ lâu vậy sao? Hèn gì làm anh và Sa Mạn Mạn lo vậy, có lẽ cô mất máu quá nhiều.

Anh kéo cô ngồi dậy, nhẹ nhàng ôm vào lòng. Vuốt ve tóc cô, hôn nhẹ lên tóc.

”Thấy em bị thương, biết anh lo lắng không?”-Ngô Trác Thăng đau lòng nói.

”Em. xin lỗi” Cô nói nhỏ.

”Lần sau, đừng như vậy nữa, anh lo lắm” Anh nói.

Cô gạt đầu, vùi đầu vào lòng anh, xem ra cô làm anh lo lắng, thật đáng xin lỗi mà.

Lát sau, quản gia mang cháo đến cho cô.

Anh từ từ thổi cháo rồi đút cho cô ăn, con mèo này chắc đói lắm rồi đây. Anh đút cho cô từng muỗng cháo, giống như bảo mẫu vậy.

Ăn được một nửa, cô không muốn ăn nữa, anh cũng không muốn ép cô, nên không cho cô ăn nữa.

Đề cháo qua một bên, anh đỡ cô ngồi, rồi đưa li nước cho cô uống.

Cô chỉ nhìn anh mà bật cười, anh lúc này không khác gì một bảo mẫu săn sóc trẻ em vậy, thật đáng yêu nha.

Anh thấy cô đang nhìn mình bật cười, anh hỏi: “Em cười gì vậy?”

”Không có gì đâu” Cô vội chối, nói ra chắc anh giận chết luôn mất.

”Thật không?” Nhưng nhìn cô đáng nghi lắm nha, khó tin lắm.

Cô gạt đầu.

Ngô Trác Thăng lại cười, đỡ cô nằm xuống, đắp mền ngay ngắn lại cho cô, nói nhỏ: “Ngủ đi bé con”

Cô gạt đầu, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

...

Sáng hôm sau.

”Huhu, Song Nhi đáng ghét cậu biết tớ lo lắng không? Huhu”- Sa Mạn Mạn ngồi bên giường khóc nức nở.

”Mạn Mạn à, tớ không sao mà” Cô thật bó tay với Sa Mạn Mạn mà, không phải cô đang ngồi sờ sờ đây sao, còn sống còn thở đây sao?

"Hic... lần sau đừng dọa tớ nữa" - Sa Mạn Mạn tay lấy khăn giấy lau nước mắt vừa nói.

"Ừm" Cô mỉm cười gật đầu, cô thật có người bạn thân lo xa mà.

"Còn Thăng? Cậu chấp nhận anh ấy rồi à" - Sa Mạn Mạn đổi chủ đề.

Cô gật đầu.

"Tớ không muốn hỏi lí do vì đó là riêng tư của cậu, nhưng chắc cậu biết Hạ Quân Nguyệt về rồi phải không?" - Sa Mạn Mạn nói tiếp.

Cô lại gật đầu.

"Cậu biết rồi thì tớ nói luôn, hôm qua anh ta tới gặp tớ" - Sa Mạn Mạn nói hết sức bình tĩnh.

"Anh ta đến gặp tớ làm gì?" Cô ngạc nhiên, Hạ Quân Nguyệt đến gặp Sa Mạn Mạn làm gì?

"Anh ta đến gặp tớ hỏi về cậu, đương nhiên tớ không trả lời, tớ chỉ nói cậu rất hạnh phúc trong hôn nhân này, và nói cậu đang bị thương" - Sa Mạn Mạn vỗ ngực nói.

"Rồi... anh ta trả lời thế nào?" Cô muốn biết phản ứng của Hạ Quân Nguyệt.

"Anh ta chỉ gật đầu, mà hình như hôm qua anh ta đến thăm cậu thì phải? Lúc đến tớ thấy ai giống Thăng đứng thập thò bên ngoài, nhưng khi vô phòng lại thấy Trác Thăng bên cậu, vậy là anh ta rồi" - Sa Mạn Mạn nói tiếp.

Cô im lặng.

"Tớ thật không biết tại sao anh ta và Thăng lại giống nhau đến vậy" Sa Mạn Mạn cau mày nói, cái này cô và Lê Ngọc Khánh đã suy nghĩ rất nhiều, và nghĩ không ra luôn.

"Tớ cũng không biết, có lẽ là người giống người thôi" Cô trả lời.

Sa Mạn Mạn gật đầu.

"Bây giờ cậu nhớ khoẻ lại đó, khoẻ lại hai ta đi shopping" Sa Mạn Mạn sáng mắt nói.

Cô chỉ biết lắc đầu, tính mua sắm của Sa Mạn Mạn cao cả quá mà, hazz.

"Được rồi, đợi tớ khoẻ rồi hai ta đi"

...

Nhà Ngô Trác Thăng.

"Cậu tìm ra bà ta chưa?" - Ngô Trác Thăng hỏi.

"Chưa" - Ám Dạ Thần dựa vào sofa nói. Anh mệt chết vì bà ta rồi, người phụ nữ đả Hạ Như Song kia.

"Phía bên cảnh sát đang truy bắt, còn phía người bên tôi cũng đang tìm" - Lê Ngọc Khánh nói.

Cái này là Sa Mạn Mạn của anh đòi tìm á nha, không phải anh. Từ lúc Hạ Như Song nhập viện anh và Ám Dạ Thần, Ngô Trác Thăng hợp tác đi tìm người phụ nữ kia.

Nên bây giờ cả ba ngồi ở đây nè, còn Sa Mạn Mạn của anh, anh đưa qua chỗ Hạ Như Song, Mạn Mạn muốn gặp cô rồi, hôm nay cô khoẻ lại rồi, nên Mạn Mạn qua bên bệnh viện chơi với Hạ Như Song vậy.

"Hazz, cái người đàn bà đó đúng là có vấn đề mà, một tiếng trước nói muốn ra toà, vậy mà một tiếng sau cầm dao lên, thật là ách..." - Ám Dạ Thần mệt mõi nói.

"Cái này... cũng do tâm lí thôi, chồng mất, một mình nuôi con nhỏ và người già nên chắc có thể là bị áp lực cho sau này" - Lê Ngọc Khánh nói.

Ngô Trác Thăng im lặng, anh suy nghĩ, chuyện này không hề đơn giản như vậy. Do anh lo xa, hay do linh cảm anh đúng chứ?

...

Đến tối, Ngô Trác Thăng đến bệnh viện, cả ngày anh bận không đến thăm cô được, đành giao cho Sa Mạn Mạn chăm sóc cô.

Mở cửa phòng bệnh ra, anh thấy Sa Mạn Mạn và cô đang nói chuyện vui vẻ, nhìn sắc mặt cô có lẽ cô cũng khoẻ lại được phần nào rồi.

Sa Mạn Mạn thấy anh, xong giao cô cho anh rồi đứng dậy ra về, không nên ở đây làm phiền vợ chồng người ta, cô cũng nên về bên Lê Ngọc Khánh thôi.

Cô thấy anh mỉm cười, anh đi lại ngồi xuống hỏi: “Cả ngày nay anh bận quá, không đến thăm em được, em ăn tối chưa?”

”Không sao, em ăn tối rồi, em nằm ở đây không giúp cho anh ở công ty rồi” Cô nói.

”Em chỉ cần nghỉ ngơi, còn công ty có anh và Thần được rồi” Anh nhìn cô nói.

Cô gật đầu. Cô phải mau khoẻ lại còn phải giúp anh nữa chứ, để anh một mình với công việc cô thật không an tâm, công việc nhiều vậy mà.

”Anh đưa em ra ngoài được không? Cả ngày trong phòng em thấy ngột ngạt” Cô nói.

”Được, đợi anh lát” Nói rồi anh đứng dậy, vội đi lấy xe lăn.

Đẩy xe lăn về phòng, anh bế cô ngồi xuống, xong đẩy cô đi, cô đang không khoẻ, đẩy cô đi như vậy tốt hơn.

Đẩy cô ra ngoài, cô cảm thấy dễ chịu hơn. Aaa bị bắt trong phòng khó chịu mà, ra đây vẫn tốt hơn nhiều.

Anh đẩy cô đi vòng vòng, đến khi hơi lạnh, cô quay sang nói với anh lên phòng lấy giúp cô khăn choàng, anh vui vẻ gật đầu về phòng lấy cho cô.

Cô ngồi đó, nhìn bầu trời đầy sao kia. Bỗng ai đó bịt kín mặt đi đến chỗ cô.

”Ai vậy?” Cô nhìn người lạ mặt đứng trước mình.

Người lạ kia bỏ khẩu trang ra, cô giật mình, là người muốn đâm anh nhưng lại đâm cô đây mà.

”Xin cô, nghe tôi nói một lát được không?” Người phụ nữ kia khẩn cầu.

”Bà muốn nói gì?” Cô lắng nghe.

”Tôi xin lỗi, vì lần đó là tôi sai, tôi mong cô có thể giúp hai đứa con nhỏ của tôi, chỉ cần cô giúp tôi sẽ đi đâu thú” Người phụ nữ kia nói, xong rút ra tờ giấy đưa cho cô.

Cô cầm tờ giấy, đây chắc là địa chỉ nơi hai đứa con của người phụ nữ này ở sao?

”Xin cô, tôi ngồi tù không ai nuôi hai đứa nó, chỉ có cô” Người phụ nữ cầu xin.

”Được tôi sẽ giúp bà” Cô nói, dù gì mấy đứa trẻ không có tội, mẹ nó đi tù thì ai nuôi chứ?

Thôi thì cô giúp người vậy, dù gì nhìn bà ta cũng là người tốt, không phải là cố ý muốn đâm anh suy ra thành đâm cô.

”Cảm ơn cô, cảm ơn cô rất nhiều, còn nữa, vụ chồng tôi ở công trình có người đứng sau” Bà ta nói.

Công trình? Sao cô không hiểu gì vậy? Tai nạn công trình hay gì đó sao? Có kẻ anh giấu cô đây mà, từ rồi hỏi anh, hỏi người đứng sau là ai đã.

”Là ai? Bà nói đi?” Cô gấp gáp.

”Là...” Bà ta định nói thì...

”Hự...” Bà ta bỗng ngã về phía cô.

”Bà, bà sao vậy?”

Bà ta sao vậy? Sao sao lại như vậy?

Cô thấy có gì ẩm ẩm dưới tay, đưa lên thì... máu.. máu nhiều quá, sao sao lại có máu.

”Á Á Á Á Á Á Á” - Cô hoảng loạn hét lên, đẩy người đàn bà kia ra hoảng sợ.

Người đàn bà đó... bà ta... bà ta sao lại có máu, sao lại có máu... sao lại.

Ngô Trác Thăng đang đi xuống, nghe tiếng la vội chạy tới. Thì trước mặt anh là hình ảnh kinh hoàng, người đàn bà đâm cô lần trước đang nằm dưới vũng máu, còn cô đang hoảng sợ, hai tay đầy máu nhìn bà ta đang bất tỉnh nhân sự.

Anh vội chạy lại chỗ cô, ôm cô vào lòng.

”Song Nhi , có chuyện gì? Nói anh nghe, sao tay em lại có máu, còn người đàn bà kia nữa, sao lại?”

Cô hoảng sợ, nắm chặt áo anh.

”Bà ta.. máu.. tự dưng.. ngã xuống” Cô hoảng loạn nói

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm Chờ Đợi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Hạ Quân Nguyệt Thăm Cô

Lát sau, cảnh sát đến, người phụ nữ kia đã chết vì mất máu quá nhiều, cảnh sát xác định là một loại súng phản thanh, người bắn hẳn là một sát thủ nên mới có thể bắn ở cự li xa như vậy.

Cô thì cứ hoảng loạn, Ngô Trác Thăng Nhân lo phải thay bộ đồ bệnh nhân đầy máu kia của cô ra, từ lúc đó cô cứ bám mãi theo Ngô Trác Thăng .

”Thăng.. em không muốn ở bệnh viện, cho em về nhà đi” Cô hoảng loạn, lắc đầu quai quai.

”Ngoan, đừng sợ, em vẫn đang bị thương, nên ở đây” Anh trấn an.

Cô vẫn vậy.

Anh chỉ biết lo lắng thờ dài.

Sa Mạn Mạn, Lê Ngọc Khánh và Ám Dạ Thần biết chuyện chạy tới, nhưng không ngờ khi đến thì thấy cô như vậy.

Bác sĩ thấy cô bị ám ảnh, nên cho cô xuất viện, hằng ngày sẽ đến nhà anh xem vết thương rồi đến ngày cắt chỉ.

Cô nghe vậy liền đòi về nhà, cô sợ sợ ở bệnh viện lắm, cô sợ lắm.

Anh và Ám Dạ Thần phải làm thủ tục xuất viện, đưa cô về nhà.

Trên xe, cô bám mãi anh không buông, chứng kiến người chết, thật kinh hoàng mà.

Ngô Trác Thăng nhìn gương chiếu hậu, cũng chỉ biết thờ dài, sao cái gì cũng dồn tới một lúc vậy, còn là cô nữa? Lần này bị đá kích thật mạnh rồi.

Sa Mạn Mạn lo lắng cho cô, nên đi xe khác đến nhà Hạ Như Song.

Anh chỉ biết ôm cô vào lòng để cô hết sợ, tại sao lại đến với cô một chuyện như thế này chứ? Cô có làm gì sai trong chuyện này đâu?

Về đến nhà, cô đã mệt mà ngủ mất đi, Ngô Trác Thăng đau lòng, bế cô về phòng, đắp mền, chỉnh điều hoà rồi ra khỏi phòng.

Xuống phòng khách, anh mệt mỏi ngồi xuống sofa, Sa Mạn Mạn lo lắng cho cô vội lên tiếng.

” Song Nhi , cậu ấy sao rồi?”- Sa Mạn Mạn lo lắng.

”Cô ấy ngủ rồi. Mạn Mạn, ngày mai cô có thể đến với cô ấy được không?” Anh mệt mỏi nói, đưa tay xoa huyệt thái dương.

”Được” Sa Mạn Mạn gật đầu.

Ám Dạ Thần và Lê Ngọc Khánh im lặng.

”Cô ấy lúc này còn nói gì không?”- Ám Dạ Thần lên tiếng.

Ngô Trác Thăng sững người lại, nhớ lại lúc thay đồ cho cô, cô hoảng loạn nói: “Người... phụ nữ... người đứng sau... máu... tai nạn... tên...”

”Có, cô ấy có nói gì đó người phụ nữ, người đứng sau, máu, tai nạn, tên “- Ngô Trác Thăng trở nên tỉnh táo, tên, người đứng sau, tai nạn?

”Có sát thủ trong bệnh viện” - Lê Ngọc Khánh chắc chắn nói, nếu như theo lời Ngô Trác Thăng nói, máu, người phụ nữ, tai nạn, tên, người đứng sau?

Ý là người phụ nữ đó có thể là đến tìm cô, nói về vụ tai nạn của chồng mình có người đứng sau, lúc định nói tên thì bị tên sát thủ kia bắn để bịt miệng, vậy là người đứng sau đã lường trước hết tất cả nên đã cho sát thủ theo sau cô để bịt miệng kịp lúc, nếu những suy luận này của anh đúng, thì ai đó đang nhắm đến Ngô Trác Thăng và Hạ Như Song, nhưng là ai?

Sa Mạn Mạn, Ngô Trác Thăng và Âm Dạ Thần bất ngờ quay sang nhìn Lê Ngọc Khánh , sát thủ? Cái gì? Điều này có thật không vậy?

”Ý cậu là...” Ngô Trác Thăng cau mày, không lẽ anh đã suy nghĩ đúng, có người đứng sau để muốn hại cô và anh? Là ai chứ?

”Phải, có người đứng sau và nhắm đến cậu và Song Nhi “ Lê Ngọc Khánh chắc nịch nói.

Âm Dạ Thần im lặng.

Ngô Trác Thăng trầm tư.

Sa Mạn Mạn hoảng loạn, ai muốn hại Hạ Như Song và Ngô Trác Thăng ?

”Nếu vậy, cậu cần phải bảo vệ Song Nhi, cô ấy bây giờ sẽ gặp nguy hiểm nhiều đấy”- Âm Dạ Thần trầm giọng nói.

Ngô Trác Thăng gật đầu, anh thì không sao, nhưng cô thì... vừa gặp chuyện đó nên cô rất sốc và hoảng loạn, thời gian này bên cô tốt hơn.

Sa Mạn Mạn ngồi lo lắng, Song Nhi sẽ không sao chứ? Sẽ không gặp nguy hiểm chứ?

Ngồi trầm tư cả buổi, Lê Ngọc Khánh đưa Sa Mạn Mạn ra về, còn Âm Dạ Thần thì ở lại nhà anh, nếu có gì giúp anh được.

Tiền Lê Ngọc Khánh và Sa Mạn Mạn ra khỏi cổng, vừa xoay người lại thì có người bấm chuông, Ngô Trác Thăng quay người lại ra cửa thì bất ngờ, người bấm chuông là

Hạ Quân Nguyệt!

”Tôi nghe Song Nhi gặp chuyện, cho tôi thăm cô ấy được không?” Hạ Quân Nguyệt nói.

Ngô Trác Thăng im lặng, vẫn mở cửa cho Hạ Quân Nguyệt vào.

”Cô ấy trên phòng, tôi dẫn cậu đi”- Ngô Trác Thăng trầm giọng nói.

Hạ Quân Nguyệt gật đầu.

Âm Dạ Thần nằm ở sofa thì hơi bất ngờ khi thấy Hạ Quân Nguyệt , anh có nghe Ngô Trác Thăng nói Hạ Quân Nguyệt người yêu cũ của cô rất giống anh, như sinh đôi, ai ngờ khi gặp, lại giống như hai giọt nước vậy.

Ngô Trác Thăng dẫn Hạ Quân Nguyệt vào phòng cô.

”Cô ấy đang ngủ, đừng làm cô ấy tỉnh giấc” Xong anh bước ra ngoài.

Vừa xuống phòng khách, anh đã ngã nhào vào sofa mệt mỏi nằm xuống.

”Sao cậu lại cho Hạ Quân Nguyệt kia...”- Âm Dạ Thần tò mò hỏi, cho người yêu cũ gặp vợ mình, lạ nha.

”Bây giờ anh ta cũng chỉ là bạn bè của cô ấy, cho anh thăm cô ấy có sao đâu” Ngô Trác Thăng thần nhiên trả lời, anh cũng không phải người ích kỉ, bây giờ Hạ Quân Nguyệt cũng chỉ là bạn bè với cô, cho anh ta thăm cô thì có sao đâu?

”Thật hết cách với cậu” Âm Dạ Thần thở dài, người gì mà vô tư dễ sợ à.

Cả hai lại rơi vào im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm Chờ Đợi 2* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Em Trai Nuôi

Sa Mạn Mạn ngồi trong phòng cùng với cô, nắm tay cô đang ngủ say kia. Cô khóc nức lên, sao nhỏ bạn của cô lại bị như vậy chứ?

Ngô Trác Thăng và Lê Ngọc Khánh , Âm Dạ Thần bên ngoài, thật chết tiệt!

Tại sao không nhắm vào anh , lại nhắm vào cô chứ?

"Cậu cần gọi bác sĩ tâm lý cho cô ấy đây" - Âm Dạ Thần đặt tay lên vai Ngô Trác Thăng nói, lúc này nhìn cô như vậy là rất sợ hãi rồi, một nỗi ám ảnh kinh hoàng đối với cô.

Ngô Trác Thăng gật đầu, như vậy tốt hơn, để cô như vậy anh không yên tâm, tinh thần của cô sợ không ổn định mất.

Ring... ring.. điện thoại Ngô Trác Thăng reo lên.

Anh lấy điện thoại trong túi ra, là ông nội anh gọi.

"Alo, cháu nghe thưa ông" Ngô Trác Thăng bắt máy.

' Song Nhi sao rồi con? ' Tiếng Ngô Dung bên đầu dây hỏi.

"Cô ấy vẫn tốt mà ông" Ngô Trác Thăng trả lời, anh không nên để ông nội anh biết được.

'Đừng giấu ông, ông biết hết rồi, mai ông và ông nội Song Nhi sẽ về nước' Ngô Dung ôn tồn nói, bao nhiêu năm nay chưa ai dám đụng đến nhà họ Ngô, vậy mà bây giờ lại có người dám hại cháu ông, ông thật sự muốn biết là ai.

"Sao ông biết?" Ngô Trác Thăng khựng lại, anh đâu có báo cho ông biết đâu?

'Là Thần báo cho ông' Ngô Dung trả lời.

Ngô Trác Thăng quay sang nhìn Âm Dạ Thần đang định trốn kia, tên này ai bảo đi báo cho ông biết chứ?

' Mai ông sẽ về, có ông nội con bé bên cạnh cũng tốt hơn' Ngô Dung tiếp tục nói.

"Vâng" Ông nội nói đúng, nếu ông cô bên cạnh cô cũng tốt hơn, dù gì ông nội cô là người chăm sóc cô từ nhỏ, có ông cũng tốt hơn.

Ngô Dung dặn dò Ngô Trác Thăng mấy lời xong cúp máy. Ngô Trác Thăng lập tức quay sang nhìn Âm Dạ Thần kia. Âm Dạ Thần bị anh trừng mắt liền cụp đuôi lại chạy mất dạng.

Mở cửa đi vào, Sa Mạn Mạn ngồi bên cạnh đang nhìn cô ngủ kia. Ngô Trác Thăng chỉ biết đau lòng, tại sao cô lại bị như vậy chứ?

"Mạn Mạn, em ở đây chăm sóc cho cô ấy được không?" Lê Ngọc Khánh đi lại hỏi.

"Được" Sa Mạn Mạn gật đầu, Hạ Như Song như vậy cô còn đi đâu chứ? Bên cạnh chăm sóc cho Hạ Như Song đã.

Ngô Trác Thăng nắm tay cô lên, hôn nhẹ lên đó, anh sẽ bắt tên làm em sợ hãi phải trả giá.

Ngô Trác Thăng và Lê Ngọc Khánh ra khỏi nhà, để Sa Mạn Mạn chăm sóc cả hai cũng yên tâm, bây giờ phải đến công ty giải quyết một số chuyện, còn Lê Ngọc Khánh thì đi giải quyết bên phía cảnh sát, cô đang như vậy cảnh sát không thể lấy lời khai được, chỉ sợ càng hỏi càng làm cô sợ thêm thôi.

Sa Mạn Mạn ở nhà cùng cô, chăm sóc cho cô, Song Nhi cậu phải kiên cường vượt qua nỗi ám ảnh này đây.

**

Âm Dạ Thần thì chạy mất dạng để không bị Ngô Trác Thăng xử đẹp, anh báo cho ông nội Ngô Trác Thăng là vì ông sẽ giúp ích trong việc điều tra, làm việc cũng lâu anh chưa từng thấy ai dám đối đầu với nhà họ Ngô, vậy mà bây giờ... là ai?

Là ai dám gây tai nạn công trình? Là ai cho sát thủ theo sao Song Nhi , sẽ biết rõ có người phụ nữ kia đến gặp cô và diệt khẩu chứ?

Nếu người này có khả năng đối đầu và làm các việc này thì chắc là người có thể lực lớn, nhưng là ai?

Sao lại muốn hại nhà họ Ngô?

**

Đang ngồi gọt trái cây đợi cô tỉnh dậy, Sa Mạn Mạn nghe tiếng chuông cửa, vội bỏ trái táo và dao gọt xuống đi ra mở cửa, chắc là Ngô Trác Thăng quên tài liệu hay gì sao?

Mở cửa ra, đập vào mắt Sa Mạn Mạn là... Ngô Trác Thăng ? Không phải, nếu là Ngô Trác Thăng cần gì phải bấm chuông?

"Anh là... Hạ Quân Nguyệt ?" Sa Mạn Mạn hỏi.

Hạ Quân Nguyệt gật đầu.

"Anh đến đây làm gì?" Sa Mạn Mạn lại hỏi, anh ta đến đây làm gì?

Nhìn Song Nhi thăm hại à?

”Tôi đến thăm Song Nhi, cô ấy sao rồi?” Hạ Quân Nguyệt lo lắng hỏi, thật ra anh đã đậu xe ở đây xem cô có bị gì không, anh đậu xe cả đêm đến giờ luôn rồi, lúc này anh thấy bác sĩ nghĩ có chuyện gì nên đợi Ngô Trác Thăng và hai người kia rồi đi mới dám đến bấm chuông cửa.

Sa Mạn Mạn cau mày nhìn Hạ Quân Nguyệt ? Thăm? Sao anh ta lại... mà thôi kệ, dù gì bây giờ cũng là bạn bè thôi.

”Được rồi, anh vào đi” Sa Mạn Mạn nói.

Hạ Quân Nguyệt gật đầu rồi bước vào.

Đến phòng, Hạ Quân Nguyệt ngồi bên cạnh nhìn Song Nhi đang ngủ, anh đau lòng, nếu như anh có thể giúp gì cho cô thì may rồi, nhưng lại chẳng giúp được gì, chỉ biết nhìn cô thế này.

Sa Mạn Mạn bên cạnh chỉ lắc đầu, tại sao anh lúc trước lại bỏ cô... để bây giờ.

”Thăng. máu.. em sợ” Hạ Như Song tỉnh dậy, ngồi bật dậy nhìn Hạ Quân Nguyệt bên cạnh, oà khóc ôm Hạ Quân Nguyệt .

”Song Nhi ... anh..” Hạ Quân Nguyệt định nói mình là Hạ Quân Nguyệt không phải Ngô Trác Thăng thì bị Sa Mạn Mạn đưa ánh mắt cản lại, cô không muốn Hạ Như Song bị sốc đâu.

Hạ Quân Nguyệt hiểu ý Sa Mạn Mạn liền không nói tiếp, đưa tay lên ôm cô, cái ôm này bao nhiêu năm rồi?

”Ngoan đừng sợ, em hãy coi là ác mộng đi, đừng sợ” Hạ Quân Nguyệt dịu dàng nói.

”Thăng ...” Cô sợ hãi vùi đầu vào lòng Hạ Quân Nguyệt , không biết rằng mình nhận nhầm người.

Trái tim Hạ Quân Nguyệt đau lắm, cô tưởng anh là Ngô Trác Thăng , anh đau lắm.

”Ngoan, anh bên em” Hạ Quân Nguyệt dịu dàng.

Sa Mạn Mạn bên cạnh, cắn môi dưới, Ngô Trác Thăng xin lỗi anh, tôi cũng không muốn Song Nhi bị sốc đâu.

Cô cứ trong lòng Hạ Quân Nguyệt , đâu nhận ra đây đâu phải là Ngô Trác Thăng cô cần, còn Hạ Quân Nguyệt chỉ biết bên cạnh cô, trân trọng khoảng khắc này.

Sa Mạn Mạn vội đi lấy cháo do Ngô Trác Thăng để lại, anh nói nếu cô dậy cho cô ăn ít gì đó và uống thuốc, cũng không nên để vết thương sau lưng cô ảnh hưởng, không lại hở miệng vết thương ra mất.

Sa Mạn Mạn đưa cháo cho Hạ Quân Nguyệt , nói nhỏ: “Giúp tôi đút cho Song Nhi ăn, cậu ấy chưa ăn gì cả”

Hạ Quân Nguyệt gật đầu, nhận lấy tô cháo, đỡ cô dậy.

”Em ăn ít cháo đi” Hạ Quân Nguyệt nhẹ nhàng nói.

Cô ngoan ngoãn gật đầu, tỉnh dậy với cơn ác mộng làm cô rất sợ, nhưng có Thăng bên cạnh cô không sợ nữa.

Hạ Quân Nguyệt mỉm cười, đút từng muỗng cháo cho cô.

Ăn được một nửa cô lại thôi Sa Mạn Mạn lại tiếp tục đưa sữa cho cô.

”Mạn Mạn, hôm nay cậu rất giống bảo mẫu nha “ Hạ Như Song nhận li sữa nói.

Sa Mạn Mạn chỉ cười, đợi cậu khỏe lại sẽ chết chắc với tớ, hừ tớ còn trẻ dám cho tớ làm bảo mẫu sao?

Quá đáng!

Hạ Như Song mỉm cười, uống hết li sữa Sa Mạn Mạn xong, lại uống thuốc , bác sĩ nói đừng để cô bị kích động quá, không kéo hở miệng vết thương mất.

Cô uống thuốc xong, ngồi cùng Sa Mạn Mạn, còn Hạ Quân Nguyệt mượn cơ hội hay gì đó đã mất dạng, anh chỉ sợ ở lại sẽ bị lộ mất, anh không muốn cô sốc hạ kích động gì đâu.

”Cậu có muốn ăn ít trái cây không?” Sa Mạn Mạn hỏi, lúc này cô ngồi gọt một ít, để cho Hạ Như Song ăn, nhưng cô nghĩ bụng Hạ Như Song cũng không còn chỗ nhét rồi.

Hạ Như Song lắc đầu.

”Mai ông nội cậu về đó” Lúc này Sa Mạn Mạn cô mới nghe thấy Ngô Trác Thăng nói mới biết, có lẽ ông nội Hạ Như Song về để bên cạnh cô, bảo vệ cô cháu gái yêu này.

”Thật sao?” Hạ Như Song bắt ngờ, ông bỏ cô du lịch khắp nơi, bây giờ sẽ về sao?

Sa Mạn Mạn gật đầu.

”Vui quá” Hạ Như Song hớn hờ.

Sa Mạn Mạn mỉm cười, may quá cô không sao rồi, không kích động nữa. Phải giúp cô quên đi cái con ác mộng này mới được, nhưng còn phía cảnh sát... chắc Lê Ngọc Khánh có cách giải quyết nhỉ?

”Mạn Mạn “Coi bằng gọi.

”Sao vậy?” Sa Mạn Mạn vội hỏi.

”Tớ muốn ra ngoài đi dạo” Hạ Như Song nói, cô nằm trên giường chán chết đi được.

”Nhưng...”

Vết thương và tình trạng của cô thì...

”Không sao đâu” Hạ Như Song chắc chắn nói.

Sa Mạn Mạn đành gật đầu, cô ra ngoài có lẽ sẽ tốt hơn.

**

Trang điểm và thay đồ, cô và Sa Mạn Mạn ra ngoài, cả hai đi dạo khắp nơi, đi hết chỗ này lại chỗ kia, mua sắm rồi ăn uống, Sa Mạn Mạn bị cô lôi đi mà chóng mặt, cô đang bị thương mà, sao mà hăng hái hơn Sa Mạn Mạn cô nữa vậy?

Cô lôi Sa Mạn Mạn đi khắp nơi, mua đồ, ăn uống, nói chung đủ kiểu.

Đi đến mệt, Sa Mạn Mạn lôi cô vào công viên ngồi nghỉ, ôi trời cô bị thương sao mà khoẻ thế? Lôi Sa Mạn Mạn cô đây mà mệt chết đi được.

Cô và Sa Mạn Mạn ngồi trên ghế đá, mỗi người một lon nước ép. Không uống nước chắc Sa Mạn Mạn chết vì khát và mệt quá.

Đang uống nước, cô nhìn thấy đám trẻ đang cầm súng nước chơi kia rồi người đàn ông đó, lon nước trên tay rớt xuống, cô ôm đầu mình lại lẩm bẩm:

”Máu... người phụ nữ...”

Sa Mạn Mạn thấy không ổn, bỏ lon nước xuống vội đỡ cô: “Song nhi, Song nhi cậu sao vậy?”

Lúc này còn bình thường mà... giờ sao lại như vậy chứ?

Hạ Như Song như không nghe thấy, cứ lăm bầm rồi sợ hãi ngồi đó.

”Song Nhi... Song Nhi.. bình tĩnh lại đi” Sa Mạn Mạn không biết làm gì, cố lay Hạ Như Song cho bình tĩnh.

**

Ngô Trác Thăng sau khi nghe tin cô hoảng loạn lại nhập viện thì vội chạy đến. Cả Lê Ngọc Khánh cũng vậy, còn Ám Dạ Thần thì phải ở công ty giải quyết một số thứ nên không chạy đến được, Hà Quân Nguyệt thì... theo sau.

Nhưng vừa đến trước phòng cấp cứu... Ngô Trác Thăng bắt ngờ... người đàn ông kia đang đứng cùng với Sa Mạn Mạn là...

Ngô Trác Đình, là em nuôi của anh được ông nội nhận về mà, đang du học ở Mỹ mà, sao lại ở đây?

”Ngô Đình, em...” Ngô Trác Thăng sửng sốt, sao lại ở đây chứ?

”Ừa, anh Trác Thăng...” Ngô Trác Đình quay người lại, bắt ngờ khi thấy Ngô Trác Thăng.

”Sao em lại ở đây?” Ngô Trác Thăng hỏi.

”Em mới về nước hôm nay, định tới về thăm anh nhưng lại gặp cô gái này và cô gái kia bị gì đó nên em giúp” Ngô Đình trả lời.

Ngô Trác Thăng nhớ lại, phải rồi cô, cô sao rồi.

Anh vội chạy đến chỗ SaMạjn Mạn lo lắng hỏi:

”Cô ấy sao rồi? Sao lại cấp cứu?”

”Song Nhi cậu ấy muốn ra ngoài chơi, nhưng khi ngồi trong công viên thì không hiểu sao cậu ấy lại hoảng loạn như trước, do kích động nên vết thương bị hở miệng” Sa Mạn Mạn vừa lo vừa nói.

Trong công viên?

Trong công viên có gì chứ?

Tại sao lại làm cô hoảng loạn lại?

Gặp thứ gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm Chờ Đợi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Hé Lộ

Đêm hôm sau Hạ Như Song mới tỉnh lại ,cô vừa tỉnh lại đã thấy Ngô Trác Thăng nằm bên . Gương mặt phờ phạc thiếu sắc , cô cảm thấy mình thật vô dụng. Luôn đem tới phiền toái cho anh thay vì hạnh phúc anh đáng ra nên có .

Cô hận chính cô !!!

Ngô Trác Thăng cảm nhận được có người nhìn anh liền trở mình thấy cô liền vội ôm cô vào lòng :

”Song Nhi , anh xin lỗi...” “

Anh có lỗi sai?

”Không Thăng em mới là người nên xin lỗi, xin lỗi vì đã không sớm yêu anh ..” - Cô liền ôm chặt lấy anh đúng vậy bây giờ cô đã thực sự ... Yêu anh rồi .

Nghे xong câu đấy Ngô Trác Thăng liền buông cô ra hơn hờ nói : “ Chúng ta đám cưới lại đi bởi vì đây không còn là vì công ty mà là tình yêu của hai chúng ta “

”Vâng” - Cô bất ngờ định nói tiếp thì anh đã nhảy lên giường ôm chầm lấy cô cùng nuốt gọn đôi môi anh đào của cô .

Cô liền thả lỏng cùng phối hợp với anh . Thấy được sự hợp tác của cô anh liền tung chăn lườn đôi tay nghịch ngợm vào nơi ẩn giấu sau chiếc áo ngực màu hồng phấn kia . Ôm chơn trái lê tuyết mềm mại trong tay anh .

Tiếp đó là những tiếng rục rịch của tình ái vang lên say đắm .

(@Song : nốt H -.-)

**

Sáng hôm sau Ngô Trác Thăng dậy sớm vì hôm nay có cuộc họp quan trọng liền hôn lên trán cô rồi bảo Sa Mạn Mạn tới chăm sóc cô.

Cho tới gần trưa cô mới tỉnh dậy .Đã e ảm hết cả người ,thân thể như muốn xé toạc ra . Tất cả đều thu lại dưới ánh mắt của người bên cạnh - Sa Mạn Mạn đang tròn tròn mắt trầm tư nhìn cô như truy sát.

”Đêm qua làm việc quá sức hử” - Sa Mạn Mạn lên tiếng châm ngòi.

”Ê này cậu hâm à “- Hạ Như Song nói dối làm mặt đờ lừ .

”Không phải chối ~ Mặt cậu nói lên hết rồi kìa haha “ - Sa Mạn Mạn đẩy nhẹ cô .

”Thôi đi làm ơn Sa Nạn Mạn đại nhân bụng tôi đang đánh trống kêu oan đây có gì cho tôi ăn không? “- Hạ Như Song liền xoa xoa bụng nói .

”Được ... Có đấy .. Cháo của chồng cô đây “ - Sa Mạn Mạn liền đưa cái tô có cháo của Ngô Trác Thăng .

Hạ Như Song không nói gì nữa liền ăn ngấu nghiến hết bát này tới bát khác . Ăn xong xuôi uống thuốc của Mạn Mạn đư a. Cô chợt nhớ ra gì đó liền hỏi

:

”Mạn Mạn “

”Hừ” - Mạn Mạn trả lời .

”Cậu có nhớ lúc tóe ở trong công viên cái lúc sắp ngất đi ý có người đàn ông nào đến bên tui mình vậy ?” - Cô thực sự rất muốn biết và tò mò
Còn Sa Mạn Mạn tưởng cô chỉ hỏi vậy cho biết thôi liền nói “ Có ! Anh ta là em trai nuôi của chồng cậu tên là Ngô Trác Đình “

”Em trai nuôi?”

”Đúng thế ! Thấy Ngô Trác Thăng bảo là anh ta du học bên Mỹ mới về “

Ngô Trác Đình , em trai nuôi , bên Mỹ - Rõ ràng là cô cảm giác thấy quen nha không nhớ là đã gặp ở đâu rồi.

”Mà sao vậy ? “ - Thấy cô trầm tư Mạn Mạn liền hỏi .

”À không, mà tớ với Thăng sẽ làm đám cưới lần nữa “ - Cô liền lấy luôn chuyện mà Thăng đã nói hôm qua .

”Oa ngẫu nha ~” Mạn Mạn định nói tiếp thì có tiếng gõ cửa . Mạn Mạn liền ra mở nhưng chưa kịp thấy bóng dáng ai thì Mạn Mạn đã bị cánh cửa làm cho u đầu đau đốn .

(@Song : khổ thân @.@)

Hai bóng dáng chạy vào như bay đến bên Hạ Như Song

”Song Nhi cháu sao rồi ?”

”Song nhi , cháu tôi sao khổ vậy trời ơ”

”Ông về rồi đây bảo vệ cháu dẫu của ông “

”Có ông nội đây sẽ không ai làm gì cháu nữa “

“...”

Hạ Như Song nhìn lại cô bạn của mình đang bị u trán kia mới là khổ nhất kia . Hung thủ lại là Hạ Dung ông nội kính yêu và Ngô Vân ông nội của Ngô Trác Thăng đáng mến nữa chứ .

”Hai ông lặng yên nào hai ông coi bạn cháu còn khổ hơn cháu kia bị hai ông làm cho u trán “- Nói cô chỉ về Sa Mạn Mạn đang thút thít .

”Ồi con bé kia sao cháu lại đi đứng không cẩn thận vậy chứ “ - Cả hai ông chối bay .

Thật hết cách mà ,nói chuyện với hai ông suốt cả buổi . Nói là nói chuyện chứ thực chất cô có được nói mấy câu đâu toàn hai ông đưa nhau nói thôi hà .
Thờ dài nhìn Sa Mạn Mạn ,cô bạn vẫn danggoa xoa trán kia.

Tối đến Ngô Trác Thăng đến đón cô về nhà ,nói ra người muốn về nhà là cô tại do không khí ngột ngạt ở trong bệnh viện.

**

Tại tòa cao ốc lớn nhất trong thành phố Trung Hoa . Trong một căn phòng tối có bóng dáng một người đàn ông bước ra từ phòng tắm trên người chỉ duy nhất một chiếc khăn tắm che phần thân dưới . Hắn ta đang lấy khăn lau tóc rồi bước đến bàn làm việc nơi chiếc laptop đang được bật sẵn có hình của một đôi trai gái đang cười nói vui vẻ hạnh phúc trong căn phòng bệnh viện.

Đôi tay thon dài gõ lên mặt bàn, ánh mắt sắc bén của sự hận thù nhẹ nhõm đó . Ánh mắt của ác quỷ ăn sâu trong máu đỏ . Anh ta cười để lộ chiếc răng khênh ..

Cạnh ...

Bỗng nhiên đằng sau phía giường ngủ có tiếng động hắn liền quay lại đi tới . Trong bóng tối hiện ra bóng dáng mờ ảo của người thiếu nữ . Đang dang tay ra với lấy anh cười tình nghịch.

Hắn lại gần cô gái chạm lấy tay cô và ôm cô vào lòng . Miệng chiếm lấy đôi môi của cô hút từng chất ngọt trong miệng .

Đúng thế cô ấy đã bị khuyết tật mất đi đôi chân của mình . Bây giờ phải khó khăn ngồi xe lăn để đi . Và hung thủ chính là

Nhà họ Ngô.! Nhất định anh sẽ phải cho họ cái giá mà người con gái anh yêu phải chịu như bây giờ .

Nhất định ..

”A....a....a... Máu ...”

”A.... Chính hấn”

”A....a.... Hung thủ ... Giết người “

(@Song: chap này có vẻ ngắn nà =.=)

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm Chờ Đợi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Sự Thật Của Sự Thật

Trong vô thức Hạ Như Song tỉnh dậy , người vã hết cả mồ hôi dường như cô đã nhìn thấy mặt của kẻ sát nhân đó .

Và sự nghi ngờ đã từng gặp em trai nuôi của Ngô Trác Thăng là Ngô Trác Đình nữa .

Kính Kong ...

Hạ Như Song tỉnh lại khi thấy có chuông cửa liên chạy xuống nhà mở cửa. Ngô Trác Thăng chắc là đã đến công ty rồi . Vừa mở cửa ra đã thấy một người đàn ông trẻ tuổi áo soe mi xanh kẻ . Trái tim cô liên đập thất thần như kiểu là có sự nguy hiểm vậy liền run giọng nói :

”Anh ... Anh là ai ?” - Cô sợ hãi nói .

” Là chị Song Nhi phải Không? Em là Ngô Đình em trai của anh Ngô Trác Thăng nè . Trước em có đưa chị vào viện đó “ - Ngô Trác Đình cười tươi và để lộ chiếc răng khểnh của mình.

”Sao cậu .. Cậu lại tới đây ? Thăng anh ấy không có nhà “ - Hạ Như Song giữ bình tĩnh nói .

”Ồ không em tới là để thăm chị thôi , có vẻ chị không thích rm nên không để em vô nhà nhì ?” - Ngô Đình lại cười tiếp.

Lại chiếc răng khểnh đó tiếp .

”À vâng cậu vào đi “ - Cô liền mở cửa cho anh ta vào vì cô thấy nếu không thể cho anh ta vô chắc kỳ lắm anh ta dù sao cũng là em trai của Ngô Trác Thăng mà.

Đến phòng khách anh ta đi lại ngó quanh , cô liền mang trà tới ngồi xuống trước liền nói :

”Cậu ngồi xuống uống trà đi “

”À vâng . Chị cứ để em tự nhiên “ - Ngô Đình dừng mắt lại ngắm ảnh gia đình trên tường mắt tối sầm lại .

”Được “ - Song Nhi khó hiểu sao anh ta cứ nhìn chăm chăm vào tấm ảnh gia đình vậy nhì ? Đã thế với ánh mắt hận thù.

Hận thù ?

Hạ Như Song liền giật mình nhìn anh ta, anh ta cảm thấy Hạ Như Song có gì đó liền đi tới hỏi .

”Chị sao vậy? Có ổn không? “ - Anh ta lo sợ nhìn cô như không muốn để cô có phản ứng gì bất thường.

”À .. Không không cậu tự nhiên “ - Cô rùng mình cũng không hiểu sao lại có cảm giác này nữa chẳng .

”Vâng . Mà nghe nói chị từng bị chứng kiến cảnh ám sát trong bệnh viện đúng không? “ - Ngô Đình nói lại lộ ra chiếc răng khểnh đó .

”Đúng ..Thế “

”Vậy chị có nhớ mặt hung thủ không ?”- Ngô Đình lại nói lại cười lại lộ răng khểnh.

”Tôi .. Không nhớ “ - Cô nói .

"Vậy hử , bao giờ nhớ chị bảo em nhá . Thực sự em muốn biết ai đang muốn nhắm vào nhà Ngô gia " - Ngô Đình cười nói .

"Được"

Tại sao ?

Anh ta lại hỏi chuyện này ? Mà khoan sao anh ta biết được chứ rõ ràng cô không hề nói với ai là đã nhìn thấy mặt hung thủ mà tại vì cô không nhớ nên đã không nói ra ngay cả Thắng cô cũng không nói ?.

Vậy làm sao mà anh ta lại biết được ?

"Ngô Đình "- Hạ Như Song nuốt một hơi nói.

"Hà ?"- Ngô Đình nhú mày lại .

"Chúng ta trước đây đã từng gặp nhau ở đâu chưa ?" - Đúng thế cô thực sự muốn hỏi câu này đầu tiên .

Ngô Đình thoáng giật mình ,phải chăng cô đã nhớ ra được gì rồi?

"Sao chị lại hỏi vậy ? Chưa đâu ! Tại vì suốt trường ấy năm bây giờ em mới ở bên Mỹ về đây." - Ngô Đình điều chỉnh tâm lí nói.

"Vậy à? .." - Hạ Như Song không hỏi nữa nếu dựa theo phán đoán của cô thì anh ta

Đang nói dối !

Nói chuyện vài câu nữa rồi Ngô Trác Thắng về. Ngô Trác Thắng định mời Ngô Đình ở lại thì cậu ta liền từ chối bảo có việc bận hôm sau sẽ qua .

Đang ăn cơm , cô không tài nào thể ăn được cứ gắp com trong bát mãi vậy Ngô Trác Thắng thấy cô như vậy liền buông đũa xuống.

"Em sao thế ? Cơm không ngon hử "

"À không , chắc lúc dậy em ăn no rồi " - Hạ Như Song lè lưỡi tỉnh nghịch.

"Vậy uống sữa đi"- Anh đưa cốc sữa cho cô .

"Mà Thắng em bảo "- Cô đắn đo lắm mới dám nói.

"Hử nói đi bà xã " - Ngô Trác Thắng lại ngược mặt lên nghe cô nói .

"Sao lại nhận nuôi Ngô Đình? "- Cô mở to mắt hỏi .

"Đó là chuyện 5 năm trước khi mà ông anh gặp tai nạn thì Ngô Đình đã cứu ông anh .Sau đó thương tình cậu ấy mồ côi nên đã nhận nuôi và cho cậu ấy đi du học bên Mỹ " - Anh nói .

"Cậu ấy tốt lắm sao ?"- Cô lại hỏi.

"Tất nhiên thế nên ông và anh rất thương cậu ấy . Mà sao em lại hỏi chuyện đó ? " - Ngô Trác Thắng khỏi mày hỏi .

"À ... À thì tự nhiên bùng phát anh có em trai nuôi từ đâu về mà em lại không biết gì hết thì trả hỏi " - Cô và com ăn tiếp khỏi bị anh truy hỏi.

Tối đến Hạ Như Song lên phòng trước liền lôi điện thoại ra nhấn vào một số gọi :

[Thưa cô , có gì sai bảo ạ] - Đầu dây bên kia xuất hiện một giọng nói đàn ông lễ phép .

[Điều tra cho tôi về thân thế lúc trước của Ngô Trác Đình rồi gửi luôn cho tôi] - Nói xong bên kia đồng ý cô liền cúp máy .

Thực sự cô rất muốn biết Ngô Trác Đình là ai ? Và sự nghi ngờ của cô là đúng hay là sai đây? Nguy hiểm của nhắm vào nhà Ngô gia .

Tĩnh ...

Tiếng tin nhắn báo đến cô liền mở ra đập vào mắt là hình ảnh người con gái khuyết tật ngồi xe lăn và dòng chữ "Tai nạn đêm mưa gió tại cầu Ba Đình đã cướp đi đôi chân của cô gái "

Và loạt ảnh của Ngô Trác Đình và cô gái kia tên Yến Yến chụp . Hạ Như Song bàng hoàng đoán ra được mọi chuyện và sự nghi ngờ của cô là đúng .

Liền nhấc máy lên gọi vào số Ngô Trác Đình :

[Alo , Chị Song Nhi hả] - Đầu dây bên kia Ngô Trác Đình lên tiếng nói .

[Ngô Đình! Chúng ta gặp nhau được không ?] - Cô thờ hồ hấp nhẹ nhàng nói .

[Có chuyện gì sao chị ?]- Ngô Đình cứng họng nói .

[Tôi đã nhớ ra]- Nói xong cô cúp máy lại và bình tĩnh gửi tin nhắn hẹn anh ta tối mai gặp mặt .

Hạ Như Song có thể chuyện này sẽ là quyết định đúng cô nên làm . Vì Ngô Trác Thăng đã làm những chuyện còn đáng quan trọng hơn như thế này . Cô phải bù đắp cho anh .

**

Sáng hôm sau là Chủ Nhật .

Hạ Như Song và Ngô Trác Thăng liền nghỉ hôm nay để đi chuẩn bị đám cưới của bọn cô . Càng hôm đó cô dẫn anh đi khắp nơi mua đồ vui chơi hẹn hò mà trước giờ bọn cô chưa hề có lấy nó .

Đi xem phim trong rạp Hạ Như Song ôm chặt lấy tay anh bởi vì sau ngày hôm nay cô sẽ không còn bên anh nữa . Và nhiều khi còn thốt lên câu dễ thương :

”Trác Thăng ... Em yêu anh “

”Anh cũng yêu Song Nhi “ - Anh vụng cười và nói trao cho cô nụ hôn ngọt ngào .

Đúng thế bây giờ sự băng giá của cô đã bị anh làm cho tan chảy rồi và anh cũng nắm chặt lấy tay của cô . Cũng không muốn buông cô ra chỉ muốn giữ cô cho riêng mình anh mà thôi .

Tối về nhà cô liền chuẩn bị sữa cho anh uống , Hạ Như Song cô đang làm việc đúng đắn . Đúng thế để cho mọi người được yên ổn để cho anh sống tốt hơn cô nên làm thế . bởi cô đã nợ anh quá nhiều rồi .

”Cảm ơn bà xã “- Ngô Trác Thăng vừa cầm ly sữa uống xong liền chìm vào trong giấc ngủ .

Cô đã bỏ thuốc ngủ vào sữa . Bởi vì cô không muốn anh biết chuyện cô đang làm đây rồi liền gọi điện cho Ngô Đình là cô đang chuẩn bị đến .

Hôn lên má anh , môi anh , trán anh , tóc anh rồi ôm anh thật chặt lần nữa .

”Trác Thăng ... Em xin lỗi “ - Rồi cô thay đồ đi đến chỗ hẹn.

**

Vẫn là tòa nhà cao nhất thành phố Trung Hoa nhưng điểm hẹn lạ là khu đất trống công trường đang xây rở ở đằng sau tòa nhà .

Hạ Như Song đến đó đã thấy Ngô Đình đứng đó nhìn cô mỉm cười , chiếc răng khểnh lại lộ ra . Cô dùng mình bước đến .

”Chị đến rồi chị dâu “ - Ngô Đình cười cười với cô .

”Đừng gọi tôi là chị dâu bởi vì tôi không phải chị dâu của một tên sát nhân “- Hạ Như Song lạnh nhạt nói .

”Ồ sao chị lại nói như thế chứ em là em trai của anh Trác Thăng mà “- Ngô Đình giả vờ như không biết gì .

Chát !!!

”Câm miệng ... Trác Thăng không có đứa em trai như cậu có đứa em trai nào lại hãm hại cả nhà anh trai mình đã thu nhận mình suốt từng ấy năm không? “ - Hạ Như Song hét lên và tát Ngô Đình.

”được cô được lắm “- Ngô Đình đưa tay lên xoa mặt nói .

”Cô gái ấy - Yến Yến giờ đang ở đâu ?”- Cô lại hỏi

”Cô hỏi cô ấy làm gì ? Cái tôi cần bây giờ là hủy hoại cả nhà họ Ngô “- Ngô Đình gằn giọng lên nói .

”Bởi vì Ba Trác Thăng đã tông vào người yêu cậu ư ? Thế nên cô ấy mới bị mất đi đôi chân cậu liền cứu Ngô lão gia và nung nấu ý định trả thù ? “ - Hạ Như Song nói một hơi .

”Đúng thế nếu cô đã biết thì tôi cũng không phải giấu nữa Yến Yến là bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ của tôi và vào hôm sinh nhật tôi cô ấy về bằng lời cầu Ba Đình lúc đó chiếc xe của Ngô Trác Hưng ầm ỉ tới đâm phải cô ấy và khiến cô ấy người con gái tôi yêu phải tàn tật trên chiếc xe lăn “- Ngô Đình nói ngẹn ngào .

”Anh có từng nghĩ là ông ấy chỉ là không cố ý thôi không ? “ - Cô nói .

”Ông ta đi với tốc độ nhanh vượt đèn đỏ bảo sao chỉ là không cố ý đã thế ông ta còn không bồi thường mà bỏ chạy nữa chứ “- Ngô Đình gào thét lên .

”Không phải như cậu nghĩ đâu thực ra là lúc đó Trác Thăng bị bệnh nên ông ấy mới đi nhanh như vậy “ - Đúng thế cô nhớ đợt ông nội của Ngô Trác Thăng nói năm anh lên 10 tuổi có bị bệnh một trận ba anh phải đưa anh đến bệnh viện nhanh chóng mới cứu được anh .

”Giả dối cô không cần phải biện minh cho hẳn “- Ngô Đình điên khùng lên giờ súng chìa vào cô đang bị ngã kia .

Bằng ...

Tiếng súng vang lên Hạ Như Song chắc đau lắm nhỉ ? Nhưng cô cảm giác không có đau đớn nào mà lại có một bóng dáng chắn trước cô .

Là?

Ngô Trác Thăng ?!!!

Anh quay lại nhìn cô cười .

Không anh đã bị cô cho uống thuốc ngủ rồi mà ? Đâylà???

Hạ Quân Nguyệt!! Sao anh lại ở đây? Đờ đạn cho cô ?

”Hạ Quân Nguyệt? Anh anh sao ... Anh ở đây ? Máu ...” - Hạ Như Song hét lên rồi ôm lấy Hạ Quân Nguyệt đầy máu kia .

”Ồ ... Người yêu của cô tới rồi .. À không người yêu cũ nhĩ giống hệt Ngô Trác Thăng như đực “ - Ngô Đình chế nhạo cười .

”Làm ơn đừng giết anh ấy . Anh muốn gì tôi đây “- Hạ Như Song run rẩy nói .

”Không ... Không ..”- Hạ Quân Nguyệt nắm chặt lấy tay cô nói.

”Quân Nguyệt .. Hức hức “- Cô ôm anh khóc .

”Đừng diễn cảnh tình tứ trước mặt tôi “- Ngô Đình tức giận giờ súng lên bóp cò .

Bằng ...

Một phát đạn nữa trúng bả vai Hạ Quân Nguyệt khiến Hạ Như Song hét toáng lên .

”Đừng ... Đừng “

”Cô ra đây “- Ngô Đình vừa nói vừa lôi kéo cô sềnh xệch .

”Anh muốn tôi làm gì tôi cũng làm . Làm ơn đừng giết anh ấy “ - Cô khóc lóc van xin .

”Song ... Nhi.. Không được “- Hạ Quân Nguyệt đỡ bả vai chói với .

”Được tôi muốn cô đèn chân cho Yến Yến rồi tôi sẽ bỏ qua tất cả mọi chuyện không hãm hại nhà họ Ngô nữa “ - Ngô Đình cười nói .

Đèn chân ?

Một đôi một ? Không thể để cô ấy làm vật người con gái anh yêu . Hạ Quân Nguyệt liền lấp bắp nói “ Song Nhi không được không được ..”

”Được tôi sẽ đèn “ - Hạ Như Song không muốn nhìn Hạ Quân Nguyệt đau đớn hơn nữa liền cầm lấy súng Ngô Đình đưa chìa vào hai chân mình mình run rẩy bóp cò.

Bằng Bằng..

”Không ... Song Nhi !!!!!” - Hạ Quân Nguyệt dồn nén sức lực bật lên xang lên cô . Nhưng tiếng hét đau đớn của cô lại vang lên trước .

”Á ...á....á...”

”Cô làm thật sao? “- Ngô Đình nhíu mày cô ấy làm thật vì người mình yêu mà trả giá .

”Tôi.. Đã ... N..ói.. La...à ..làm .. Được “- Hạ Như Song được Hạ Quân Nguyệt ôm lấy rồi có thờ hỏn hển nói .

” Cô... “ - Ngô Đình định nói thì một giọng nữ vang lên .

"Dinh Dinh " - Cô gái ngồi xe lăn đi vào ,cô gái ấy thật xinh đẹp và đáng yêu nhưng chỉ tiếc là phải suốt đời ngồi trên chiếc xe lăn đó mà sống.

"Yến Yến sao em lại tới đây "- Ngô Dinh sợ sệt nhìn cô rồi Hạ Như Song và Hạ Quân Nguyệt.

"Dinh anh đừng phạm sai lầm nữa thực ra chuyện đó không hề liên quan đến Ngô Gia đâu ? "- Yến Yến ngồi trên xe lăn khóc nức nờ.

"Cái gì vậy là sao ?"- Cả ba cùng đồng thanh nói .

"Thực ra là do em tất cả là lỗi do em Ngô Gia và em không hề có quan hệ huyết thống là do em nhầm tưởng Ngô Trác Thăng chính là con của mẹ em nên mới chạy qua xe của Ngô Trác Hưng. Tự mình làm hỏng đôi chân của mình cho đến bây giờ ông trời vẫn không để em đi được . Hạ Quân Nguyệt anh ấy là anh trai ruột của em anh ấy đã tìm mẹ con em nhưng khi mẹ bị bệnh qua đời em thấy bức ảnh đó mới biết . Dinh em sai rồi chúng ta đâu thú đi "- Yến Yến ngã xuống xe lăn bò tới bên Ngô Dinh nói .

Em gái của Hạ Quân Nguyệt? Đúng rồi cô có nghe Hạ Quân Nguyệt từng nói anh đang tìm kiếm đứa em gái bị thất lạc . Lại chính là cô gái Yến Yến đây sao ? .

"Được anh sẽ ra đầu thú ." - Nói xong Ngô Dinh đỡ Yến Yến.

"Nguyệt anh sao rồi ? "- Lúc này cô mới nhìn lại Hạ Quân Nguyệt.

"Song nhi.. Song nhi anh không sao . Chúng ta cũng đi thôi "- Hạ Quân Nguyệt thờ gấp gấp đứng dậy bế Hạ Như Song lên đi .

Lúc Hạ Quân Nguyệt tới đã đi theo cô từ nhà và gọi cho thư kí của anh chuẩn bị đến sẵn ở ngoài khi thấy anh ra thương nặng liền báo cảnh sát tới hiện triệu trong kia .

Hạ Quân Nguyệt cùng cô trên xe chạy tới bệnh viện .

Nhưng dường như số phận đã định sẵn cái kết của mỗi người rồi .

Đi được nửa đường anh liền nói dừng xe . "anh sao vậy"- Hạ Như Song lo lắng hỏi .

"Song Nhi ... A..nh ..không qua ... Kh...ôi rồi "- Hạ Quân Nguyệt gấp gấp nói .

"Không .. Không .. Em không muốn anh sẽ không sao cả . Quân Nguyệt ... "- Song nhi ôm trầm lấy anh người đàn ông cô đã từng yêu rất sâu đậm rồi bỏ rơi cô đó .

"Song nhi được chết nên cạnh em là điều anh hạnh phúc ... Nhất rồi "

"Không ... Quân Nguyệt "

"Song Nhi , anh muốn nói xin lỗi em ... Xin lỗi em "- Hạ Quân Nguyệt vừa nói xong liền đánh ngất cô .

"Anh yêu em Hạ Như Song "- Thấy cô bất tỉnh anh liền quay lên thư kí đang bất hoảng kia .

"Ông chủ .. Tôi đưa anh đến bệnh viện nhá "- Anh ta cũng méo mếu .

"Không A Tài hãy đưa cô ấy ra nước ngoài trị liệu và gọi điện cho Lê Ngọc Khánh tới đó . "

"Không ông chủ .. Còn ông chủ thì sao ? Tôi không muốn thấy ông chết đâu "- A Tài bật khóc .

"A Tài tôi nói này từ trước tới giờ tôi chưa từng cầu xin cậu cái gì làm ơn giúp tôi "- Hạ Quân Nguyệt quýt cuống đã bị A Tài đỡ lấy.

"Ông chủ đừng mà làm tôi là tôi làm "- A Tài nói .

"Được cảm ơn cậu , tôi sẽ bắt xe tới bệnh viện cậu đi đi "- Hạ Quân Nguyệt xuống xa nhìn chiếc xa trở cô đi xa rồi liền khụy xuống .

Anh biết là nếu trên đời này không có hai khuôn mặt giống nhau mà cô yêu thì có lẽ cô sẽ hạnh phúc hơn. Đúng vậy trên đời này chỉ được tồn tại duy nhất một gương mặt mà cô yêu thương thôi đó chính là

Ngô Trác Thăng !!!

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm Chờ Đợi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Trở Về

2 năm sau.

Sân bay XX.

Một cô gái khoảng 24 tuổi, gương mặt đang rạng ngời, mặc chiếc váy màu trắng, đang chống gậy. Và bên cạnh là đứa bé gái 2 tuổi đáng yêu bím tóc hai bên đang giúp cô bê đồ.

"Mami có phải chúng ta đang về gặp Ba Ba không?" - Con bé đang bập bẹ biết nói khó khăn.

"Đúng thế ! Bé Song Thư vậy nên con sẽ giúp mẹ cầm đồ của con chứ?" - Cô mỉm cười vuốt má con bé .

"Tất nhiên rồi "- Rồi bé Song Thư bê balo của con bé lên .

Chuyện của hai năm trước ấy đã lấy đi đôi chân của cô, làm cô phải ngồi xe lăn sau 2 năm cô mới đứng lên chống gậy bây giờ. Nhưng thực sự là cô đã quên mất về anh ấy - Hạ Quân Nguyệt . Kí ức về anh giống như bị lời nguyện mãi mãi biến mất trên đời này vậy . Nhưng ông trời may sao đã giúp cô giữ lại đứa con này , đứa con bé bỏng.

Suốt hai năm qua, cô đã tìm bác sĩ trị liệu nhưng không thành, cô quyết định về nước là tìm động lực cho cô trị liệu. Và không ai khác là Ngô Trác Thăng , vì hai năm qua cô chưa hề quên Ngô Trác Thăng cả.

Cầm bó hoa trên tay, Lê Ngọc Khánh đi đến bên cô.

"Em gái, về nước thấy sao nào?" Lê Ngọc Khánh đưa cho cô bó hoa nói.

Chuyện cô bỏ đi và trị liệu đó chính là nhờ vào anh ấy - Lê Ngọc Khánh cô đã cầu xin anh giúp cô che giấu mọi người mà xang Pháp ở chỗ một căn biệt thự của bố mẹ anh ấy . Và bây giờ anh ấy tới đón cô ..

"Rất thoải mái anh ạ"- Hạ Như Song mỉm cười nói.

Lê Ngọc Khánh cười, rồi cởi áo vest trên người mình ra khoác lên cho cô. Rồi nhìn xuống con bé bên cạnh cô đang tròn xoe tinh ranh đang suy nghĩ cái gì đó trong đầu kia .

"Chào bé con ! Con là Song Thư hử ? Lớn quá nha "- Lê Ngọc Khánh liếc quỳ một chân xuống xoa đầu cô bé .

"Chú .. Chú đẹp trai ... Chú à Ba Ba con ạ "- Song Thư bập bẹ nói .

Ba Ba

Á !!! Cả hai người lớn đều không nhận được mà cười .

((@Song: -.- nhân tình con ơi

Nhìn cô ngồi trên xe, đôi chân phải chống gậy bước đi. Làm người anh đây thật đau lòng. Đã hai năm Lê Ngọc Khánh đã tìm bác sĩ để trị liệu cho cô. Nhưng lại không thành công. Bác sĩ nói, chỉ cần ai đó làm động lực cho cô, thì tự khắc cô sẽ bước đi thành thạo được. Và đó là Ngô Trác Thăng !

"Anh ... Em muốn đến một nơi trước đã "- Hạ Như Song liếc nhớ ra cái gì.

Lê Ngọc Khánh gạt đầu qua gương chiếu hậu.

**

"tùng"

Vừa hay chiếc thang máy mở ra. Cô bước vào luôn, bên trong chẳng có ai.

Ra ngoài đường thời tiết khác hẳn trong nhà, hơn nữa trời cũng đã tối, nhiệt độ xuống thấp. Cô khoác áo khoác vào rồi mới dám bước ra khỏi cửa khu nhà. Nhanh chóng bắt một chiếc taxi. Đến khi người kia hỏi đi đâu thì nàng mới từng người. Đi đâu?

Cô không muốn đến những chỗ cũ, ở đó đều có anh, anh phiền lắm... Cô không muốn. Nghĩ một lúc nàng liền mở ghi chú trong điện thoại, đọc địa chỉ cho bác tài xế. Thế rồi chiếc xe cũng chuyển động trên đường lớn...

Chắc là 20 phút sau, nàng xuống xe trước một nhà hàng đồ nướng. Đây là nơi bạn của cô làm việc. Lần trước họp lớp, nó đã kêu nàng tới. Mà bao nhiêu biến chuyển qua đi, đây là lần thứ hai nàng tới. Cũng chưa hề có anh ở đây...

Ngoài cửa có đèn trang trí lấp lánh, còn có một cậu nhân viên lễ phép mở cửa chào khách. Cô bước vào trong. Mọi thứ vẫn như trong trí nhớ của cô.

Không gian thoáng đãng nhưng lại vô cùng ấm áp. Chọn một bàn ngồi ở góc khuất không có cửa sổ, nàng ngồi xuống. Một nhân viên nữ, tóc búi cao, tay cầm menu đi tới.

”Quý khách gọi món gì ạ? Hôm nay nhà hàng của chúng...”

Nói tới đây cô nhân viên dừng lại, gương mặt đờ ra nhìn cô trước mắt. Sao lại quen thế nhỉ?

Cô liền nở một nụ cười ấm áp. Mắt cô nhân viên theo đó như sáng lên, miệng há ra. Sau đó liền ôm trâm lấy cô. Cô vỗ vỗ lưng cô ấy.

”Ôi, Song, cậu khác quá... - Cô ấy bỏ cô ra, đứng nhìn cô chăm chú.

Khi cô chưa kịp nói gì, cô ấy đã đưa tay lên, sờ sờ mấy lọn tóc ngắn của cô. Ánh mắt nhìn cô đầy ý vị.

”Cậu nói xem, tại sao lại cắt tóc rồi?” Khuôn mày cô khẽ chau lại.

”Sở Sở, ngồi xuống đã.” Cô kéo cô nàng ngồi xuống cạnh mình.

”Nói đi chứ ấy.” Sở Sở tiếp tục giục.

”Ngày trước cậu kêu mày cắt ngắn đi, mày bảo không thích tóc ngắn. Thế là tớ cùng cậu để tóc dài, đến bây giờ tớ cũng không nở cắt nhiều thế..”

Nghe giọng nói hồn dỗi đó. Cô chẳng biết nên trả lời thế nào. Cuối cùng là có người gọi Sở Sở tới phụ.

”Tới liền đây.” Sở Sở đáp bên kia một tiếng lại quay qua nhìn nàng..

”Đợi tớ chút, chút nữa mang luôn đồ ăn ra cho cậu, tớ biết cậu muốn ăn gì...”

Nói rồi cô ấy nhanh chân bước đi mất. Cô ngồi đó nhìn vu vơ quanh quán. Người ta không đi đôi thì cũng là đi cả một hội lớn. Nào có ai như cô, một mình một góc...

Cô mở điện thoại lên lướt facebook, lâu lắm rồi, nàng chưa có lên mạng xã hội. Đúng là nhiều tin tức...

”Cô Song...” Một giọng đàn ông nói tiếng Việt không sõi lắm chuyên tới đầu cô.

Cô liền ngẩng lên. Một bóng người cao lớn đứng đó. Cô nhanh chóng nhận ra anh ta từ nụ cười quái dị trên mặt kia. Đó là người đàn ông đã ở nhà Thăng cùng đám thanh tra.

”Gọi tôi?” Cô đặt điện thoại xuống.

”Không biết chỗ này có ai ngồi chưa? ” Tay anh ta miết miết lên cạnh ghế phía đối diện.

Cô đưa mắt nhìn theo...Ấn không yên. Cuối cùng ánh mắt trong veo ấy nhìn lên.

”Xin lỗi, chỗ đó có người ngồi rồi.” Cô từ tốn nói.

Về mặt anh ta khẽ biến chuyển.

”Có chuyện gì anh nói luôn đi” Cô nói tiếp.

Anh ta lại nhếch lên một nụ cười, thẳng thắn lắm.

”Có thời gian rảnh chúng ta hay là gặp mặt làm một giao dịch đi.” Anh ta nhìn nàng chăm chăm, giống như là nhìn một con mồi vậy.

Cô đối với ánh nhìn ấy cũng không hề sợ sệt, vô tư lự nhìn lại. Nhìn thôi mà, có gì phải sợ chứ.

”Được thôi. Anh nếu đã tìm tới đây được thì cũng tự biết cách liên lạc với tôi.” Cô mỉm cười nhẹ.

Anh ta đang tính nói gì đó, thì Sở Sở và một nhân viên khác đem đồ ăn tới.

”Tới rồi đây.” Giọng Sở Sở đầy vui vẻ đặt đồ ăn xuống, đứng chen trước người anh ta.

Cô nhìn lại người đàn ông kia, đã quay lưng bước ra tới cửa rồi... Cũng chả mấy bận tâm, cô giữ Sở Sở lại ngồi ăn cùng.

Bữa ăn rôm rả đầy chuyện trò. Cô phải uống mấy chai bia liền mới có thể kể được hết câu chuyện cho Sở Sở nghe....

Sau đó, cô chỉ biết mình say mềm về nhà. Cầm được cốc trà gừng uống vài ngụm thì đã ngủ thiếp đi trên ghế sofa ở phòng khách...

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm Chờ Đợi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Định Mệnh Của Nhau (End)

Tập đoàn Ngô gia .

”Thưa chủ tịch Ngô,cô Hạ Như Song đã về nước sáng nay ạ” Thám tử nhìn Ngô Trác Thăng nói.

”Được rồi,anh ra ngoài đi. Tiền công thư kí sẽ chuyển cho anh” Anh nói.

Thám tử ra khỏi phòng,anh cầm tài liệu về cô lên xem. Xem đến dòng chữ cuối cùng thì hoảng hồn.

”Song Nhi bị liệt sao?” Lắm bầm một mình.

Cô đã trở về.

**

Ngoài xe,nhìn Lê Ngọc Khánh và cô . Anh trở nên trầm lặng u ám. Nhìn hồi lâu, Ngô Trác Thăng cầm điện thoại lên gọi một dãy số.

”Bà Tuyền Uri tôi đồng ý tham gia bữa tiệc vào ngày mai” - Anh nói xong cúp máy.

Ngày mai có bữa tiệc sinh nhật,nhưng bà Tuyền Uri là người lạ lùng,biến bữa tiệc sinh nhật của mình là tiệc hóa trang. Mỗi người đều phải đeo một chiếc mặt nạ.

Thông tin thám tử đưa hẳn,thì cô có đi dự bữa tiệc của bà ta,nên anh quyết định đi để làm rõ,tại sao hai chân cô lại bị liệt. Nhìn cô ngồi trên xe lăn như vậy anh cảm thấy lòng đầy chua xót.

Không dám nhìn cô nữa bảo tài xế chạy đi. Anh sợ,sợ nhìn cô nữa nước mắt sẽ rơi mất,vì hai năm trước lúc cô đi. Lòng anh tràn đầy đau nhói,muốn giữ cô lại nhưng quá trễ rồi.

Đến bây giờ lại, Hạ Như Song ha năm qua em sống thế nào khi không bước đi được,anh chỉ muốn ôm em lúc này lắm,em biết không?

Hai năm trước anh quá ngốc để mất em,nhưng bây giờ Ngô Trác Thăng này sẽ không đánh mất em,Hạ Như Song !

Tối hôm sau, Hạ Như Song được chuẩn bị một chiếc váy dạ hội để tham gia bữa tiệc của bà Tuyền Uri .

Hạ Như Song khoát trên mình bộ váy xanh biển nhạt,mái tóc được chải gọn xõa xuống,không cầu kì,không điệu đà rất tự nhiên.

Cô mang đôi giày cao gót trắng,nhìn xuống cô rất thích,nhưng lúc nào cô mới đi được?

Lê Ngọc Khánh đưa cho cô một chiếc mặt nạ,nói là tiệc hóa trang nên phải đeo. Cô không suy nghĩ đeo vào rồi được anh đẩy đi.

Đến bữa tiệc,cô thật sự không muốn bước vào vì...sợ mọi người bàn tán về đôi chân này!

Nhìn hiểu rõ tâm tư của cô,Lê Ngọc Khánh nói cô đừng lo rồi đẩy vào bữa tiệc.

Quả nhiên mọi người khi thấy cô,nhận ra cô là tiểu thư của Hạ gia. Mọi người dần bàn tán về đôi chân của cô,không ai không biết rằng hai năm trước cô đã gặp chuyện bị và liệt hai chân,chỉ có Ngô Trác Thăng ngu ngốc không biết.

Cô sợ hãi cúi đầu,có lẽ cô không nên tham gia bữa tiệc này để làm xấu mặt Hạ gia. Bỗng một bàn tay ấm áp rộng lớn nắm chặt tay cô.

”Song Nhi lâu rồi khôn gặp cô “ - Ám Dạ Thần nói.

” Thần ,sao anh lại ở đây?” Theo cô biết Ám Dạ Thần đang bên Bỉ mà...sao lại có mặt ở đây?

”Thằng quý,sao trễ vậy?” Lê Ngọc Khánh đi đến cầu nhàu.

”Ông anh,tôi còn bận nhiều việc nên về trễ,không phải còn kịp giờ để đến tham gia bữa tiệc sao?” Ám Dạ Thần cầu nhàu nói.

”Hai người vẫn vậy” Cô mỉm cười nói,hai người này của cô luôn vậy.

Tất cả đều là nếu như nhĩ? Chỉ vì cô mà ngoại trừ mọi người luôn không biết thì Lê Ngọc Khánh luôn lo lắng cho cô. Luôn hết mình tìm cách trị liệu cho

cô,mong muốn cô bước đi lại được. Nhưng..vẫn không được thành thực ...cô không có nghị lực để bước đi.

Sự xuất hiện của Ám Dạ Thần đã làm mọi người hết bàn tán. Ai không biết Ám Dạ Thần là người đáng sợ. Anh chỉ ầm ập với gia đình bạn bè người thân ,còn bên ngoài lạnh lùng với mọi người.

Cô dần thu mình vào một góc nhỏ,nói cả hai đi chào hỏi đối tác đi. Vì đây nói là bữa tiệc,nhưng luôn là nơi làm việc,giao tiếp bàn bạc. Cô biết hết,biết hết mọi thứ.

Cô bước khó khăn đến một góc bữa tiệc,cầm li rượu vang trong tay,nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngô Trác Thăng giờ đang làm gì nhỉ? Anh có biết cô nhớ anh lắm không?

Đưa li rượu vang lên,cô uống ngụm nhỏ. Rượu này không tệ nha,uống vào cảm thấy ngon. Nhưng cô lại không thích uống nhiều. Vì uống nhiều cô lại say nữa cho coi. Nhiều lúc buồn,cô lại lúi ra mấy chai rượu vang uống,uống đến say khướt lại lấy ảnh của Ngô Trác Thăng ra ôm. Ngủ đến hôm sau mới bình thường lại.

Bỗng...ai đó ôm cô từ đằng sau,làm cô giật bắn mình quay đầu lại. Là một người đàn ông đeo mặt nạ,mặt vest đang ôm chặt cô. Người đàn ông đó nói nhỏ bên tai cô:

”Song Nhi”

Cô giật bắn mình,ai vậy? Sao lại biết tên cô? Người thấy mùi hương thoang thoảng trên người đàn ông,mùi hương này là của hai năm trước. Ngô Trác Thăng sao?

”Trác Thăng ...sao?” Giọng cô bỗng nhỏ lại,tuy mặt che lại nhưng cái mùi hương trên người anh cô không bao giờ quên.

”Là anh...Song Nhi ,anh xin lỗi” Ngô Trác Thăng dựa đầu bên vai cô nói nhỏ.

Cô không mơ chứ? Là Ngô Trác Thăng sao? Nhưng...sao anh lại phải xin lỗi? Anh làm gì sai sao?

”Ngô Trác Thăng ,bỏ Song Nhi ra hê hê “ Tiếng của Lê Ngọc Khánh đi đến,kéo cô ra khỏi vòng tay Ngô Trác Thăng bế thốc cô lên.

”Khánh ,đau...” Cô bỗng nói,bị lỗi mạnh làm cổ tay cô đau quá.

”Xin lỗi,em không sao chứ?” Nghe cô nói đau, Lê Ngọc Khánh vội bỏ cô xuống ghế ,nắm nhẹ cổ tay cô lên. May quá không đỏ lắm,lúc này anh hơi mạnh tay rồi.

”Ai đây ta ... À Chủ tịch của tập đoàn Ngô gia đây mà ... Dám ở đây ôm ấp con gái nhà lành . Thích chết hử ? “ - Ám Dạ Thần hòa theo Lê Ngọc Khánh diễn

”Hai thằng quý này trả vợ lại đây “- Nói xong anh gầm gừ đuổi theo Lê Ngọc Khánh và Ám Dạ Thần đang chạy kia đuổi nửa đoạn lại chột nhó ra cái gì liền chạy lên sân khấu vớ lấy cái mic trước sự kinh ngạc của mọi người.

”Kính thưa mọi người tôi tên là Ngô Trác Thăng của Ngô gia là chồng của cô Hạ Như Song ở dưới kia * chỉ chỉ cô * . Tôi của hai năm trước đã từng đánh mất cô ấy và cho tới tận hôm nay tôi xin tuyên bố”

. . . Mọi người và cô chăm chú lắng nghe anh nói thì anh lại ngắt quãng nói gì đó với bên âm thanh .

~Tiếng nhạc bắt đầu nổi lên~

”Và không để mọi người và cô ấy chờ lâu thêm được nữa tôi xin tuyên bố ..”

”TÔI MUỐN CẦU HÔN CÔ Hạ Như Song LẦN NỮA “

Hoan Hô

Tiếng vỗ tay đồng cảm của mọi người .

Huýt Huýt ~ Tiếng huýt sáo của Lê Ngọc Khánh, Sa Mạn Mạn , Ám Dạ Thần ,Sở Sở . Cả bé Song Thư đang được bế trên tay Sở Sở nữa.

(@Song: Sở Sở và Ám Dạ Thần là một cặp nhia hí hí)

Đi qua bao nhiêu khó khăn. Đi qua bao nhiêu nỗi thăng trầm. Đôi lúc anh mệt mỏi ,chỉ có em ở bên ,là người mang đến. Cho anh những tiếng cười . Em ơi lại gần anh nữa đi . Em hãy nhìn thẳng mắt anh này.

Anh sẽ rất hạnh phúc. Nếu sớm mai tình giặc. Người đầu tiên anh

trông thấy chính là em. Làm vợ anh nhé

anh có ,một bờ vai đủ rộng. Một vòng tay ấm một trái tim ,luôn thấu hiểu em . Làm vợ anh nhé

anh sẽ luôn là ,người che chở . Mang đến cho em

sự bình yên . Dù mai mưa nắng ,anh sẽ luôn là

người dẫn lối .Buồn vui gian khó,đã có anh ở đây sẻ chia. Chẳng cần em phải, lo lắng hay bận tâm điều gì . Trọn đời yêu anh

nhé em .Em ơi lại gần anh nữa đi.Trọn đời yêu anh

nhé em.Làm vợ anh nhé

”Làm vợ anh nhá Hạ Như Song” - Ngô Trác Thăng tới bên cô quỳ một chân xuống mở chiếc hộp màu đỏ sẫm ra .

Là nhẫn cưới~

Thấy cô khóc, anh liền lau nước mắt cho cô ,cô nức nở nghẹn ngào không nói lên lời nữa . Anh liền hỏi tiếp :

”Em đồng ý lấy anh nhá ? “

”Em đồng ...ý “ - Cô ngồi yên nói nhỏ .

”Hả vậy là không lấy à ?! Thôi đi cưới cô hoa hậu Min đi Ngô Trác Thăng - Cô ấy cầu hôn với theo đuổi cậu 2 năm mà”- Âm Dạ Thần và Lê Ngọc Khánh lên giọng trêu đùa khiến cho Ngô Trác Thăng giật nảy tim nhìn hai kẻ đó và cô .

Hạ Như Song nhủ mi tâm nghe rõ lại những từ : Hoa hậu , cầu hôn , theo đuổi , 2 năm ???

”Ấy , không phải đâu em đừng nghe bọn họ nói . Đi chết đi “ - Anh nắm lấy tay cô rồi lườm họ nói .

”Em ...” - Ngô Trác Thăng định nói lấy tiếp thì cô đã giật mic của anh .

”EM ĐỒNG Ý KHÔNG ĐỂ ANH THOÁT KHỎI TAY EM ĐÂU - NGÔ TRÁC THĂNG !!!!!” - nói xong cô vắt mic xuống hôn anh trước cả mọi người .

HOAN HÔ

*Tiếng vỗ tay *

Haaaaaa

A...AAA

**

Thời gian sau, cô và anh luôn tri liệu để bước đi. Anh muốn cùng cô kết hôn, nhưng cô nói lúc nào mình bước đi được rồi hãy kết hôn, cô muốn cùng anh sánh vai nhau bước vào lễ đường.

Sau sáu tháng tri liệu, như thường ngày, anh từ công ty về thì chạy thẳng đến nhà cô, xem cô hôm nay tri liệu thế này.

Anh vừa bước vào nhà, cô bất ngờ chạy đến, ôm chặt anh.

Anh bất ngờ, cô vừa chạy đến, vừa chạy đến ôm anh sao? Thật sao? Cô bước đi được thành thạo rồi.

Cô không quan tâm mình vừa chạy hay đi, hay là đang ngồi xe, cô chỉ cần thấy anh là cô an tâm rồi. Cô vừa mơ thấy anh bị tai nạn và bỏ mình, cô sợ lắm, khi thấy anh đến, cô không quan tâm mình vừa bước đi hay gì mà lao đến ôm anh.

Anh vui mừng ôm cô quay vòng vòng, cô bước đi được rồi, bước đi được rồi.

Cô bị anh ôm quay vòng, vội bảo anh bỏ xuống... và nhận ra, mình đang đứng... cô đang đứng.. đứng trước mặt anh... cô đi lại được rồi, được rồi.

Cô bật khóc ôm chặt anh, cô đi được rồi, cô đi được rồi, cô có thể cùng anh bước vào lễ đường rồi.

Sau khi bác sĩ đến, nói đây là kì tích, nhưng quá may mắn là cô đã bước đi được.

...

Ngày kết hôn của cả ba cặp : Song Nhi - Trác Thăng , Mạn Mạn - Ngọc Khánh và Dạ Thần - Sở Sở, cả ba cặp cùng nhau bước vào lễ đường, hạnh phúc nhìn cha xứ, và trao nư hôn đây hạnh phúc trong lễ đường. Cả ba cặp nắm tay nhau, hứa với nhau sẽ đi cùng nhau hết quãng đời còn lại thật... hạnh

phúc!

~HÒAN

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Năm Chờ Đợi 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.